

Ralna

◆ *Мегън Марч* ◆

ПОРОЧНО МОМИЧЕ

Книга 1 от двулогията "Порочно момиче"

МЕГЪН МАРЧ ПОРОЧНО МОМИЧЕ

Превод: Ralna

chitanka.info

„Отчаяно търся богат, известен, необвързан мъж с голям пенис, който да накара лъжливого ми, изневеряващо, което-е-трябвало-да-се-роди-без-пишка бивше гадже да осъзнае какво е изгубило. О, и правя страхотни свирки. Само казвам.“

Никой мъж с всичкия си не би отговорил на подобна обява.

С това изключение, че го направиха стотици.

Името ми е Гриър Карас и никой не трябва да ми позволява да се доближавам отново до бутилка твърд алкохол. Защото, когато пия, с приятелите ми вършим глупости. Като да взема пример от арсенала на брат ми Крейтън и да постна нещо напълно откачено в интернет. Да се събудя със страхотен махмурлук и да открива, че най-унизителният ми момент е блеснал в интернет пространството, не беше най-доброто ми изживяване.

Представете си шока ми, когато едно от най-сексапилните лоши момчета на Холивуд, Каваноу Уестман, почука на вратата ми и си свали панталоните, за да докаже, че наистина има огромен пенис.

Това, което обаче не можеше да обясни, е защо изчезна от живота ми преди три години, без да ми каже и дума, само за да се появи на големия екран след две години, убивайки лоши момчета в екшън филми.

И сега ме иска обратно.

Какво, по дяволите, трябва да направя?

ГЛАВА ПЪРВА

ГРИЪР

Правили ли сте нещо, за което знаете, че е много лоша идея, но най-добрият ви приятел ви предизвиква, а ликьорът, изгарящ стомаха ви, унищожава всяко притеснение от предстоящите усложнения? Да, аз го направих миналата нощ и напиването не беше единственото, за което съжалявам. О, не, аз съм от типа момичета всичко или нищо. Щеше да е най-добре да е нищо.

— О, боже мой, Би, трябва да го поправиш. Мамка му! Мамка му! Мамка му! Ще ме уволнят заради това! — От думите ми лъхаше паника, изръмжах и забивах пръсти в пиянски рошавата си коса.

Най-добрата ми приятелка Бенър, кръстена така от своя баща зубър, чийто любим герой от комиксите беше Брус Бенър, наведе глава настрани, докато изучаваше екрана на телефона си. Трепвайки, тя погледна нагоре.

Знаех какво ще каже още преди да си е отворила устата. Бях преобана.

— Съжалявам, скъпа, но не може да го оправим. Вече е повече от непоправимо. Има си причина да се нарича вирус. Дори да го изтрия от сайта, вече е бил споделен хиляди пъти.

Сринах се на дивана, сякаш костите ми се бяха превърнали в желе.

— Прецаках живота си — простенах и сложих ръце на очите си, сякаш това щеше да промени с нещо лошия избор, който бях направила.

— Провери ли си имейла?

Надникнах изпод ръката си към нея като малко дете, което гледа филм на ужасите през разтворените си пръсти, надявайки се, че това ще му попречи да се изплаши. Мозъкът ми все още бе на пихтия след напиването, затова не успях да разбера напълно какво ми говори.

— Да си проверя имейла за писмото от високомерната милъскава адвокатска кантора, с което ме уведомяват, че съм уволнена? Не, не съм проверила. — Обикновено следях много стриктно служебната си поща, но точно сега ме беше прекалено шубе, че да я отворя.

Бенър постави телефона си с екрана нагоре на сивата масичка за кафе между нас.

— Не онзи акаунт — каза тя и подпъкна един крак под себе си върху дивана. — Другият, който е за останалите ти имейли. О, и не забравяй директните съобщения към Туитър.

Спомените ми от изминалата нощ бяха леко мъгляви, но някои определени неща блеснаха в мозъка ми в живи цветове. Като нелепата парола, която измислих за акаунта си ГриърСтрахотнатаКучкаКарас@rockyouorface.com и новия ми Туитър акаунт, който носеше същото име. Вдигнах ръка, покривайки отново очите си.

Мамка мууу. Огромна каша. И докато сме на тази вълна — много съжбялявам, алкохол, но се налага да скъсаме.

Постарах се тонът ми да прозвучи оптимистично, но май се получи по-скоро наивно.

— Никой наистина не би отговорил на подобно нещо, нали? Имам предвид, че е очевидно, че е шега.

Бенър избута ръката от лицето ми и я стисна силно. Ще ми се да мисля, че това бе в знак на солидарност, но по-вероятно е такова стисване да бъде последвано от репликата: „Ти си най-добрата ми приятелка, но и двете знаем, че си тотално преобана“.

Тя проговори внимателно, сякаш общуваше с дете, което все още не може да разбере напълно значението на думите ѝ.

— Гриър, използвахме името ти. Имайки предвид коя си, как, за бога, може да си помислиш, че хората няма да реагират?

Дръпнах ръката си от нея и притиснах длани към очите си.

— Не можеш ли просто да ме излъжеш? Опитвам се да намеря начин, по който да върна времето назад и да не преоба така яко живота си.

— Съжбялявам, скъпа. Няма как да стане. Доста беше напушена миналата нощ и нямах сили да ти се противопоставя. — Бенър се

изправи от дивана и започнах да се надявам да отиде да вземе успокоително, с което да ме избави от мъките ми.

Но нямах такъв късмет. Тя се пресегна през гранитния кухненски остров и грабна таблета ми. Ноктите ѝ тропаха по екрана, когато попита:

— Как беше паролата?

Тя изчака да промърморя тихо и неразбираемо отговора си.

— Я пак?

Вгледах се в тъмнолилавия лак на палеца си. Защо животът ми не можеше да бъде поправен толкова лесно, колкото маникюра ми? О, да, защото животът ми не беше за хора със слаби сърца.

— Гриър?

Погледнах я, мислено умолявайки я да зареже всичко това. Наистина ли искахме да знаем размерите на унижението ми? Подпрях ръце от двете си страни върху лилавата материя на дивана.

— Това е безсмислено. Дори някой откачен да отговори, просто ще ги игнорирам и ще блокирам имейлите. Няма смисъл да проверявам.

Бенър само ме изглежда.

— Паролата!

Имайки предвид, че я познавах от детската градина, знаех, че няма да спре, докато не се пречупя.

— Смучасамоголемипишки69 — изрекох на един дъх, използвайки новия диалект на мърморене.

Когато видях ехидната усмивка, извила устните на Бенър, грабнах произволно една възглавничка от дивана и я хвърлих към приятелката си, целейки се в главата ѝ.

— Кучка. Вече си я знаела!

— Трябваше да те чуя как го изричаш силно и ясно. Защото е фан-мамка-му-тастично. Днес може да сменя всичките си пароли. Очевидно не са достатъчно креативни. Тази парола е подходяща за всички жени по света.

Огледах се около себе си за още някой „снаряд“, но не намерих нищо. Защо нямам повече дребни джунджурийки около себе си?

— Не е като сама да съм измислила всичко това — напомних ѝ аз.

Тя също бе толкова пияна, колкото и аз миналата вечер, когато решихме да използваме истинското ми име с лудата надежда, че един точно определен мъж ще види съобщението. Мъж, който очевидно не се интересуваше от мен — нито преди, нито сега.

Той знаеше къде да ме намери от години. А аз научих къде е едва преди една.

Колко скапано беше да отидеш да гледаш филм с приятелки и да видиш на големия екран мъжа, по който си си падала адски много? Мъжът, който бе разбил двадесетгодишното ти сърце, преди дори да успеете да се позабавлявате голи?

Каваноу Уестман, най-новото лошо момче на Холивуд. Бих го познала навсякъде. Нямаше значение, че се е променил, че е станал по-едър и по-опасно изглеждащ. Бих го познала навсякъде. Рошава кестенява коса, леко къдреца се над яката му, лешникови очи, чийто цвят никога не можеш да улучиш... от зелено, до сиво, синьо или дори кафяво. Не ме изненада, че холивудските агенти се бяха влюбили в него. Тялото му беше нелепо. Твърди, изваяни мускули, покрити с татуировки, кожа с бронзов загар...

— Мамка. Му. Няма. Начин.

Тихите думи на Бенър ме върнаха отново в реалността и завъртях глава в нейна посока.

— Какво?

Тя повдигна айпада ми и аз скочи на крака от дивана, за да ида до нея.

— Имаш над пет хиляди нови имейла. И някак си почти половин милион нови последователи в Туитър, всичко от миналата нощ. Смятай се за известна, сладурче.

Стомахът ми се преобърна и се сви на здрав възел в мига щом посегнах към таблета.

— О! Боже! Мой! — Телефонът ми извibriра на другия край на кухненския остров преди дори да започна да чета.

Вниманието ми веднага се насочи към него, чудейки се кой може да се обажда. Имаше две възможности, и двете бяха ужасяващи. От едната страна беше личният състав на фирмата, в която работех, и вероятно щяха да поискат оставката ми. От другата страна, по-лошата, беше това да е брат ми.

Бутнах айпада в ръцете на Бенър и се пресегнах за телефона, поглеждайки към екрана. Крей.

— Мамка му!

— Брат ти ли е? — попита тя, тъй като бе опознала Крейтън много добре от рождените ми дни и другите събития, на които бе присъствал през годините.

— Да.

— Е, той не може да има много претенции. Все пак пръв използва тази виртуална тактика.

Беше истина, но това не значеше, че брат ми с радост ще посрещне публикациите в клюкарските парцали, които щяха да последват.

Не, определено нямаше да види забавната страна на това малката му сестричка да следва стъпките му. Първо, ще иска да убие бившето ми гадже, Тристан... който така или иначе никога не бе харесвал, а след това вероятно щеше да ми наеме детегледачка като допълнение към бодигарда, който ми натресе миналата година. Беше смекчил малко охранителните мерки преди няколко месеца, когато заплаших, че ще напусна страната, само за да съм далеч от него. Сега имах само шофьор, който ме караше до работа или докъдето имах нужда да отида. Но не обикалях улиците на Ню Йорк сама, особено нощем.

Държах телефона си, който продължаваше да вибрира, и обмислях колко големи са женските ми топки. Не чак толкова големи.

Оставих обаждането да бъде препратено към гласовата поща. Нямаше да се случи нищо добро, като отговоря на повикването. Прекалено голяма бях, за да ме мърмят като провинило се дете, но имах чувството, че Крейтън няма да се съгласи с това.

Вместо това се върнах на дивана, потъвайки отново в плюшената кувертюра. Бенър се тръшна до мен, а аз оставих телефона си на масата до нейния. Тя сложи таблета така, че да можем да го виждаме и двете, а темите на последните имейли сякаш ми се подиграваха:

„ЩЕ ТЕ НАПРАВЯ МОЯТА СТРАХОТНА КУЧКА“

„ЧЛЕНЪТ МИ ЩЕ РАЗЛЮЛЕЕ СВЕТА ТИ“

„ИЗПРАТИ МИ СНИМКА НА КРАКАТА СИ“

Последното ме накара да потръпна ужасено и погнушено. Очевидно моето вирусно съобщение бе привлякло всички откачалки.

Във времена като сегашното бих могла да се възползвам от защитата на големия си брат, но знаех, че съм се провалила толкова много, че не бих могла да го помоля за помощ. Унижението не беше нещо, с което бих могла да се справя с лекота.

Свих се на топка и обвих ръце около коленете си.

— Какво да правя, по дяволите?

Ръкавът на суитчъра на Бенър се смъкна бавно по рамото ѝ и тя го вдигна, преди да ми даде мъдрия си съвет.

— Наистина има само едно нещо, което можеш да направиш... яхни тази вълна, за да може всичко да си заслужава. Кой знае, може да намериш богат, горещ, известен мъж, надарен като кон. Тогава ще се чукате, яздейки към залеза, и ще заживеете честито с огромен пенис в леглото ти всяка нощ.

Отново покрих очите си с ръка и простенах. Толкова съм преобана. И то, за нещастие, не по начина, по който се надяваше Бенър.

ГЛАВА ВТОРА

КАВ

— Мамка му, Уестман! Мисля, че разби скапаното ми лице.

Не бях, но Пейтън де Лонг бе пътьо, който би сметнал и женски шамар за болезнен. Ако се бях опитал да разбия лицето му, точно сега щеше да е на път към спешното отделение, а не да реве заради кървящия си нос.

Вече не ми беше позволено да раздавам истински удари на снимачната площадка, но понякога, за някои мъже, се налагаше да направя изключение. Не бях чувал името ѝ от години, но проклет да съм, ако позволя на шибаняк като този да окаля името ѝ.

— Тогава си дръж скапаната уста затворена и се научи на малко маниери — говорех умишлено тихо, позволявайки му да чуе ръмженето в гласа ми, докато се надявах да не се напикае от страх пред мен.

Холивудски задници. Не знаеха нищо за шибания реален живот. И сега аз бях един от тях. Успях да се спра навреме и да не мисля как щеше да се развие животът ми, ако бях избрал друг път.

Мич Старк, директорът, който ме накара да се пробвам като истински актьор, забърза към мен.

— Ако вие двамата не можете да се разберете сами, без състезание по надпикаване, то аз ще ви смъкна на земята, така че хич няма да ви хареса. Когато приключа, никой от вас вече няма да може да си намери сваятна роля.

— Той започна.

Юмруците ме сърбяха да ударя отново Де Лонг. Фасетите му щяха да изглеждат много по-добре разпилени по пода.

Единствената причина да приема тази роля беше Мич. Де Лонг беше неприятно по-късно допълнение към кастинга и бих предпочел до края на живота си да ям шунка от консерва и да спя в колата си, отколкото да направя друг филм с него.

— Приключих тук. — Без да губя нито миг повече с Де Лонг, аз се отдалечих, а директорът ме следваше плътно по петите.

— Нима ми обръщаш гръб, момче?

Мич беше един от двамата души на света, които можеха да ми говорят така. За мъж в края на шейсетте си години той се движеше със завидна бързина, докато ме следваше по прашния път.

Добре. Това значеше, че не се налага да намалявам темпото си.

— Мислех, че си спрял със заплахите, старче.

Мощта на ледения му поглед можеше да накара всеки актьор да си забрави репликата, но аз отказвах да се боя от него. Той се покатери след мен по стълбичките, а вратата се блъсна в стената на караваната, щом я отворих рязко, преди да вляза вътре.

— Някога ще спреш ли да бъдеш толкова твърдоглав? — попита Мич, скръствайки ръце на гърдите си. Дори на тази възраст все още имаше мощни мускули, и точно сега изглеждаше готов да ме събори по гръб и да ме пребие до припадък. Нямахме никакъв начин обаче да го позволим, без значение колко го уважавах.

— Вероятно не. — Отговорът ми беше изненадващо искрен.

— Срамота, тъй като всеки друг директор би те изритал от снимачната площадка и би те уволнил за това, което направи току-що.

Вирнах брадичка, а твърдоглавието подхранваше отговора ми.

— Тогава ме уволни.

Кротките му сини очи се спряха на мен.

— Щях да го направя, ако знаех, че ще има някаква разлика.

Той беше прав. Нямахме да има.

— Какво искаш от мен, Мич? — скръстих ръце на гърдите си.

— Какво ще кажеш за обяснение за какво беше всичко това? Не искаш да си създадеш репутация, че лесно губиш контрол, Кав. Това ще съсипе кариерата ти толкова бързо, че дори няма да разбереш какво ти се е случило.

Макар да не исках да бъда най-новата секси екшън звезда на Холивуд, все още не бях готов да се предам. На кукичката бях. Не само заради предизвикателството, което представляваше професията за мен, но и факта, че бях част от създаването на нещо, което ще помогне на милиони хора да избягат от реалността на живота си поне за няколко часа.

Прекарах много часове, опитвайки се да избягам от детството си, докато гледах филми, в които страхотни герои ритат задниците на лошите пичове. Мисълта да помогна на някое дете да избяга от реалността по същия начин ме караше да продължавам напред и това беше само част от мотивацията ми.

Още на онази своя възраст се чудех защо лошите момчета не печелят така, както е в реалния живот. Някои уроци се учеха още в младежките години.

— Кав, ще ми дадеш ли нещо, или просто си говоря сам тук?

Отворих хладилника и извадих две бутилки вода. Искаше ми се да имаше бира, която да замени кенчетата, които смачках миналата вечер.

„Почти приключвам с този скапан филм“, напомних си аз. „Тогава никога повече няма да ми се налага да работя с Де Лонг.“

Метнах едната бутилка към Мич и отвъртях капачката на своята, преди да се отпусна на дивана.

— Не говорех за бутилка с вода, момче.

Мич нямаше да се откаже, преди да му дам някакво обяснение. Можеше да го баламосам нещо, но тъй като го уважавах, му казах истината.

— Говореше простотии за една жена.

Възрастният мъж се настани на пейката в кухненския ъгъл, сложи бутилката с вода пред себе си на масата и прокара ръка през сивата си коса.

— Мамка му, Кав. Една въртиопашка не си струва да съсипеш репутацията си.

Точно тук грешеше. Особено след като тя беше много повече от една въртиопашка.

— Това е дълга история. — Исках той да остави темата и да ми спести потъването обратно в живота, който бях загърбил.

— Осветли ме! — Стоманата в погледа му сега се бе пренесла и в гласа му, но вече не следвах заповеди.

— Не е важно. — Лъжа. Защото за мен беше адски важно.

— Достатъчно важно е, че да изложиш на риск кариерата си. Хайде, хлапе. Изплюй камъчето. Може би бих могъл да ти помогна, преди да затънеш в по-голяма каша.

Мич беше единственият, когото срещнах в този бизнес, и който беше предложил помощта си, без да очаква нищо в замяна. Това не беше нещо, което бих могъл да купя, и това ме подтикна да му кажа тайните си.

— Има едно момиче, по което преди време много си падах. Тя се постави в центъра на новините и Де Лонг смята да направи пари с това, което за него е лесна бройка. — И макар Де Лонг да не го знаеше, нищо с Гриър Карас не беше лесно.

Мич отвори бутилката си с вода, а погледът му не се откъсваше от моя, докато пиеше. След това отново сложи капачката, а мозъкът му обмисляше всичко, което му казах, преди най-последно да проговори.

— Ще бъде ли проблем?

Последвах примера му и премислих всичко, преди да отговоря.

— Мисля, че Де Лонг схвана съобщението ми.

Мич подпря ръце на масата и се наведе към мен.

— Майната му на Де Лонг. Ще бъде ли проблем за теб? Защото имаме два дни да приключим с този проект и да се отдам на почивка.

Дъщерята на Мич щеше да го води в Италия на почивка за рождения му ден. Никой на снимачната площадка не би изпуснал нито ден снимки, за да не бъде този, който ще прецака ваканцията му. В това число и аз. Въпреки че всичко, което исках, бе да се метна на самолета и да си замъкна задника обратно в Ню Йорк, за да влея малко акъл в главата на това момиче.

— Не, човече. Главата ми е в играта. Остана ми само една сцена и съм готов. Няма да прееба всичко.

— Сигурен ли си? Защото имаш дяволски късмет, задето лицето на Пейтън вече не ми трябва за снимките.

Лека вина се надигна в гърдите ми. Дори не се замислих какво е заснел Мич и какво не, преди да разбия носа на Де Лонг. Има късмет, че не го ударих с дясната ръка, защото със сигурност щях да му счупя носа.

Мич чакаше отговора ми, насочил към мен пълното си внимание.

— Сигурен съм.

— Добре. — Той се изправи на крака. — Ако това се повтори отново на снимачната ми площадка, без значение колко те харесвам, ще те накарам да съжаляваш, че кракът ти е стъпил в Холивуд.

Не казах нищо, когато се обърна и излезе от караваната, мърморейки си под нос.

— Шибаните хлапета тези дни...

Мич беше от старата школа, идвайки от род на филмови директори. Знаех, че бях огромен късметлия да мога да работя с него, и то не само в този филм, но и задето ме предпази от това да се превърна в пълен загубеняк. Да го разочаровам не беше едно от нещата в списъка ми за днес, но вината беше налице.

Облегнах се назад на дивана и измъкнах телефона от джоба си. Не знам защо реших да го прочета отново, но просто не се сдържах.

Какво, по дяволите, правиш, Гриър? Господи, как исках да разтърся това момиче. Тя не беше глупавата малка принцеса, каквато я изкарвах в статията.

Прочетох всичко отново, забавяйки се за по-дълго на частта със свирката. Няма как да знам. Не бяхме стигнали толкова далеч, без значение колко ми се искаше да усетя устните ѝ, обвити около члена си.

Заебете разтърсването... искаше ми се да я метна върху коленете си и да ѝ зачервя задничето. Тя направо молеше да я нашлапам и в самото си същество знаех, че мерникът на всичко това е насочен именно към мен.

Гриър Карас, сестра на легендарния милиардер Крейтън Карас, нямаше идея колко точен бе изстрелът ѝ.

Членът ми пулсираше срещу ципа на дънките само при мисълта как тя застава на колене пред мен, пухкавите ѝ устни обвиват ерекцията ми, докато я уча как да ме поеме докрай. Гриър може и да мислеше, че знае как се прави добра свирка, но аз не бях едно от хлапетата, с които бе свикнала.

Преди три години знаех, че тя има нужда от мъж, който да я държи далеч от неприятностите. Изглежда това не се бе променило. В мига, в който снимките приключеха, заминавах за Ню Йорк и двамата с Гриър Карас щяхме да се запознаем отново. Моментално.

Преди три години си заминах, преди да опетня малкия ѝ подреден свят. Но сега? Сега всички залози отпаднаха.

ГЛАВА ТРЕТА

ГРИБЪР

Слязох на Източна и 53-та и влязох в сградата, в която се помещаваше „Стърлинг и Мичълс“. Кълна се, дори охраната ме гледаше странно. Не би трябвало да съм изненадана. Аз бях интернет сензация.

Крейтън ме държеше далеч от пресата с години, но дори той не успя да предотврати тази катастрофа, а бях убедена, че е опитал, макар че продължавах да препращам обажданията му към гласовата поща. Както винаги, нещо направено в интернет пространството не можеше да бъде поправено. Брат ми го знаеше толкова добре, колкото и всички останали.

Нямаше какво друго да сторя, освен да се стегна и да премина през сиво-бялото мраморно фоайе в най-консервативната си пола, докато токчетата ми потракваха при всяка моя стъпка. Можеше да не успея да задържа работата си, но щях на всяка цена да запазя достойнството си.

Когато приближих баджа си до панела, лампичката светна в зелено и асансьорът се отвори пред мен. Изненадах се и се обнадеждих, тъй като, ако бях уволнена, нямаше да мога да стигна до офиса си. Това беше много ефективна мярка, ако не желаеш да се срещаш с хора, с които не искаш да общуваш.

Асансьорът изглеждаше още по-болезнено бавен от обикновено, докато се изкачвах до четиридесет и седмия етаж, давайки ми прекалено много време да премисля ситуацията в ума си. Толкова съм прецакана.

Стените от черешово дърво ме поздравиха щом пристъпих на етажа с фалшива самоувереност, вирнала брадичка. Автоматичната усмивка на рецепционистката изчезна, щом осъзна коя съм.

Името ѝ беше Джейд и тя започна работа тук по същото време, по което и аз. Имахме рожден ден на един и същи ден, обожавахме

кънтри музиката на Холи Уикс и Боун Трашър, и при различни обстоятелства можех да съм нея. Тя ходеше в колеж вечер, а през деня работеше тук и отглеждаше сама детето си, след като гаджето ѝ изчезна, без да ѝ каже нито дума.

Бях се опитала да я убедя да ми позволи да изпратя хрътките на Крейтън след жалкия задник, за да може да му поиска издръжка, но Джейд полудя, когато ѝ го предложих. Кълнеше се, че липсата му е най-доброто, което може да ѝ се случи, и не иска да го вижда, макар и всяка среща да завършва с чек за издръжка.

Джейд се огледа във всички посоки в празното фоайе, а аз усетих, че се кани да ми изнесе лекция.

— Сериозно, Гри, какво, по дяволите, си мислеше? Да не искаш да те уволнят?

В този миг ме заля вълна от вина. Джейд си скъсваше задника от работа, а ето ме мен, рискувайки всичко, защото съм решила, че е добра идея двете с Бенър да се удавим в джин, след като бях видяла гаджето ми да чука задника на някаква кльоцава червенокоска.

Избълвах първото, което ми дойде на акъла.

— Той дори не спря да я чука, за да ме настигне и да ми даде обяснение.

Очите на Джейд се разшириха объркано.

— За какво говориш?

— Тристан.

По лицето ѝ се разля разбиране и тя сви ръце в юмруци.

— Мамка му! Трябваше да се сетя, че това има нещо общо с малкия шибаняк.

Тъй като все още бях заразена от откровеността на Бенър, отговорих най-искрено.

— Определено беше малък. По всички начини.

Джейд се изправи иззад рецепцията и се наведе към мен.

— Защо не ми се обади, за да ти помогна да скрием тялото? — Гласът ѝ бе тих и сериозен.

Като спомена за това, тайната връзка на брат ми с мафията вероятно би ми била от по-голяма полза, макар да знаех, че това нямаше да бъде най-добрият избор на действие. Както и да е, онази нощ не бях водена от желание за насилие. Вместо това, когато шокът от това да видя мъжа, с който бях от две години, да чука друга жена,

отмина, потънах в празнотата, която се бе появила в гърдите ми, и в ямата на провала, който изпитвах.

— Гриър, тук ли си?

Вниманието ми отново се насочи към Джейд.

— Извинявай, оставих го жив. Няма нужда от защитно облекло.

— Е, може би трябваше да ми се обадиш, преди да паднеш по очи в купчината лайна, защото с постването на онова съобщение направи именно това. Какво си мислеше? Боже! Защо не ми се обади? Щях да ти подавам пиене, ядене и да ти огранича достъпа до интернет.

Думите ѝ породиха първата истинска усмивка на лицето ми днес.

— Следващия път, като хвана гаджето си да чука друга мацка, първо на теб ще се обадя.

Тя се намръщи напрегнато.

— Аз щях да го убия.

— Понякога да убиеш някого не е правилният избор.

Вратата на асансьора зад мен се отвори със звън и аз замръзнах от страх да погледна назад кой идва.

Носовият глас на Кевин Съндърбърг издаде помпозната му идентичност, затова не ми се наложи да се тревожа още някоя секунда.

— Не мога да повярвам, че дори си показва лицето тук, Карас. Това изисква сериозни топки. Както изглежда, ти се запозната много добре с тях. — След това прошепна под нос: — Уличница.

Нямаше нужда да го поглеждам, за да си представя белязаното му лице, изкривено в гримаса на отвращение.

Джейд се напрегна на стола си, но аз вдигнах ръка, правейки ѝ знак отново да си седне. Беше превърнала в изкуство това да игнорира коментарите на задниците, които работят тук, когато са насочени към нея, но бе повече от готова да ме защитава.

Но нямаше да позволя да я уволнят заради това. Можех сама да се справя със Съндърбърг.

Той ме мразеше още от третата година в колежа по право, когато разбих всички рекорди по корпоративни финанси. Като резултат на това, общия му успех падна и той изгуби мястото си на първенец в класа. Когато се дипломирахме, аз бях на трето място, а той на второ, и все пак никога не преживя случилото се. Или може би причината беше, че отхвърлих авансите, които ми пускаше една пиянска вечер няколко месеца преди да завършим.

Обърнах се, за да се изправя лице в лице с него. Русата му коса вече оредяваше на темето и предполагах, че докато навърши тридесет, вече няма да има нужда да ползва гребен.

— По-добре така, вместо да бъда мъжка курва по желание като теб, Кевин. — Обидата не беше достатъчно добра, както обикновено, но днес не бях в кондиция.

— Дошла си днес, за да ти наричат лично задника ли? — Гласът му бе изпълнен с надежда. — Бих казал да те уволнят, но и двамата знаем, че няма да посмеят. Такъв шибан майтап. Всеки друг би изхвърчал по задник от тук, би бил ужасно засрамен и по-нисък от тревата. Но, не, не и недосегаемата Гриър Карас. Не биха посмели да те уволнят и да рискуват да изгубят брат ти като клиент.

Имаше някои неща, които наистина мразех, и едно от тях беше да призная, че Кевин Съндърбърг е прав. Когато наквасеният ми мозък най-после започна да функционира правилно, бях осъзнала, че страховете ми да бъда уволнена бяха неоснователни.

Реално погледнато, аз наистина бях почти недосегаема тук. Фирмата правеше милиони от това да се справя с правните проблеми на „Карас Интернешънъл“. Освен това брат ми не беше човек, който някой би искал да ядоса.

— Предлагам ти да се тревожиш за себе си и за часовете, които трябва да направиш днес.

Устните му се свиха, сякаш беше отхапал от развалено суши.

— Ти си посмешище, Гриър. — Той се завъртя на мокасините си „Прада“ и се насочи към вътрешното стълбище.

— И неговата пишка.

Дочух дрезгавия глас на Джейд зад себе си и се обърнах, за да я погледна, забравила на мига за грубите думи на Кевин.

— Виждала си пишката му?

Тя сведе поглед към бюрото пред себе си.

— Не е един от моментите, с които се гордея. Но бях отчаяна, а той има пенис. Поне така да се каже.

Изкисках се, това беше комичното разсейване, от което имах нужда в момента.

— Наистина ли, Джейд? Наистина?

На развеселеното изражение на лицето ѝ личеше, че едва съдържа смеха си.

— Нека просто да кажем, че изискването ти за размера е едно от най-умните неща в цялата обява.

Хуморът ми се изпари и аз простенах, покривайки лицето си с ръка. Когато погледнах отново към нея, изражението ѝ бе трезво колкото моето.

— Трябва да ме уволнят днес. Кевин е прав.

Джейд сви рамене.

— Майната му. Ако нямат нужните топки, за да те уволнят, проблемът си е техен. Не твой.

Колкото и да оценявах практичното ѝ мнение, знаех, че ще стане мой проблем. Не беше нужно да работя дълго във фирмата, за да знам, че адвокатите не са толкова конфликтни, както очакват повечето хора. Пасивно-агресивните глупости щях да получа под формата на ужасни проекти, среднощни конферентни разговори с Азия и крайни срокове, които изискват работа по цяла нощ.

Винаги съм мислела, че ще обичам работата си. Но съм грешала. Тогава какъв е смисълът да се мотая, след като знам какво наказание ме чака?

Днес дойдох до офиса, за да се извиня, да измоля прошка и да опитам да спася кариерата си, и всичко, което ми трябваше, бе отровата на Кевин Съндърбърг, за да ме накара да измисля коренно различен план.

Джейд е права. Майната им. Ще си намеря друга работа и няма да отида при брат си да го моля за помощ.

С решението, че няма да бъда жертвоприношение на олтара на Стърлинг и Мичълс днес, изпънах отново гръб.

— Добре. Пожелай ми късмет.

Перфектно оскубаните вежди на Джейд се свиха леко.

— Какво смяташ да правиш?

— Нищо добро за кариерата ми.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

ГРИБЪР

Понесох кашона с личните си вещи през лобито и подадох баджа си на охраната.

— Благодаря, Доналд.

— За вас винаги, госпожице Карас.

Думите му бяха излишни, тъй като и двамата знаехме, че няма да има втори път. Приключих със „Сърлинг и Мичълс“. Блестящата ми кариера като сътрудник във фирмата се сгромоляса с трясък, когато връчих на господин Файнстийн оставката, която бях написала преди тридесет минути в офиса си. Опитът му да ме накара да променя решението си беше впечатляващ, сякаш това бе неговата молба да обясня на брат си, че решението ми да напусна не е подкрепено от фирмата.

Спях в офиса на Кевин Съндърбърг на излизане и му стоварих купчина от дела на бюрото. Винаги бе искал безценните трофеи, които всъщност представляваха десетки безсънни часове почти всяка нощ, в които помагах на клиентите да купуват или продават компании. Може да ги вземе всичките. Аз приключих.

С последен поглед през рамо излязох на Източна и 53-та, чудејки се дали някой няма да хукне да ме гони, за да върна обратно про боно папката, която взех, излизайки от кабинета си. Това беше единственото нещо, което взех със себе си. Имаше възможност никой да не разбере, че липсва.

Работих по тези права на затворниците през последните няколко месеца без особен прогрес. Два телефонни разговора с обитател на остров Райкърс за посегателството над правата му и престъплението, което твърди, че не е извършил.

Защо един сътрудник в правна фирма би се заел с правата на затворник, и то про боно? Добре дошли в прекрасния свят на даването в корпоративното общество. Дори не бе нужно да си квалифициран, за

да се справиш със случая, просто се пробваш. Повечето сътрудници във фирмата гледаха да изклинчат от това задължение, но аз всъщност доброволно се захех със своето. Това беше единственият случай, по който работех, и чийто конци не бяха дърпани от някой друг.

Може би това е моето самоналожено наказание. Бих могла да намеря някаква справедливост за този мъж, освен това щях да мога да правя нещо, докато премислях каква да е следващата ми стъпка.

Ед, шофьорът ми, паркира до бордюра, докато балансирах с кашона на ръце. Той излезе от колата и се приближи, за да вземе товара ми.

— Госпожице Карас, в съобщението, което ми изпратихте, трябваше да напишете, че имате багаж за изнасяне от офиса.

— Не се тревожи, Ед, справих се.

Нямаше никакъв начин да му позволя да стане свидетел на смръщените погледи, докато напусках засрамена офиса си. Кевин Съндърбърг се беше подсигурил да каже думата „курва“ достатъчно силно, че всички на етажата да я чуят. Неоригинален тъпанар.

— Към къщи ли?

— Да, благодаря ти. — Плъзнах се в мерцедеса, осъзнавайки мълчаливо, че нямаше никаква идея какво да правя от тук нататък.

Телефонът ми извибрира отново. Крей.

Трябваше да отговоря. Трябваше да обясня всичко, да му кажа, че съм напуснала работа, но не исках да го правя. Той винаги се гордееше с мен и точно сега нямаше нищо, с което да се гордее. Бях преобана. Тотално клише.

И това позвъняване беше насочено към гласовата поща, но тогава телефона на Ед иззвъня.

— Да, сър. Един момент, сър.

Той ме погледна в огледалото за обратно виждане и ми подаде телефона си. Нямаше нужда да казва каквото и да е било, тъй като много добре знаех кой се обажда, но дори аз не можех да се държа толкова детински. Не можех да избягвам Крейтън завинаги.

Вдигнах телефона на Ед към ухото си.

— Хей!

— Какво, по дяволите, вършиш, Гриър? — Гласът му бе дрезгав до ухото ми и аз се свих автоматично.

Дам, преобана съм.

— Здравей и на теб, Крей — опитах се да звуча ентузиазирано.

— Когато ти звъня, мамка му, очаквам да ми вдигнеш.

Отпуснах се назад върху кожената облегалка и се постарях тона ми да бъде привидно спокоен.

— Не работя за теб, Крей, затова не смей да ми говориш по този начин.

Чух нещо през телефона, което прозвуча сякаш той... изръмжа?

— Жени. Толкова шибано упорити.

— Кажы „здрасти“ на Холи от мен.

— Спри с тези глупости, Гриър. Какви, по дяволите, ги вършиш? Въобще мислиш ли? И това съобщение... защо, по дяволите, си направила подобно нещо? Всички в пиар отдела ми си скъсват задниците от работа и все пак не можем да спрем разпространяването на тази история. На този етап, единствените, които не са я видели, са шибаната северна Корея и вероятно Китай.

— Знам. — Седях тихо, потънала в срам. Отново се почувствах като дете, застанало за мъмрене пред бюрото на чичо си.

— Исусе, Гриър! Осъзнаваш ли какво ще се случи с основите на компаниите?

Думите му се стовариха като юмрук в стомаха ми.

— Ще им се отрази ли по някакъв начин?

— Твоят тръст държи болшинството от акциите в повечето от тях. Но не, ти дори не се замисли за това, преди да постнеш тази глупост в интернет, с което накара хората да те помислят за... — Той спря, преди да успее да нанесе последния съкрушителен удар.

— Просто го кажи, Крей. Като курва? Уличница? Господи, тези шибани двойни стандарти са такава глупост. Ти постна нещо също толкова нелепо, и вероятно направи пари от това, че си просто голям мъжкар. Но щом го правя аз, значи съм курва. Пълни глупости. За мен са шибани глупости.

Изчаках разтреперана отговора му. Крейтън обмисляше думите си и вероятно събираше търпението си.

Гласът му бе тих, когато най-после проговори.

— Съжалявам. Бесен съм. Тази шибана тирада се трупа в мен от часове, защото не си вдигах скапания телефон, но не биваше да ти говоря така.

Отдръпнах телефона от ухото си и го изгледах невярващо. Нима това наистина е брат ми? Извинение? Докосването на Холи явно бе много по-умело, отколкото бях осъзнавала. Защитните ми стени се отдръпнаха мъничко.

— Знам. Не биваше да го правя. Не се замислих за всичките последици. Бях унижена. Не мислех трезво.

— И сам се досетих за това. Сега сме в центъра на огромна шибана буря, с която трябва да измисля как да се справя, но искам да ми обещаеш, че това няма да бъде последвано от нещо по-голямо и по-глупаво.

— Като пътешествие до Вегас и сватба? Не. Подадох си оставката и Ед ме кара към дома, където смятам да се завра и да не изляза до края на живота си.

— Оставка? — Шокът на Крейтън си пролича ясно дори през телефона. — Те ли ти я поискаха?

Поклатих глава, преди да осъзная, че не ме вижда.

— Не. Дори дадох много ясно да се разбере, че фирмата не подкрепя решението ми да напусна, и че трябва да го обясня и на теб.

— Шибаняци. Въпреки това ще си намеря нови адвокати, особено ако са те накарали да се чувстваш гадно заради всичко това.

За малко щях да успея да си прехапя езика и да не казвам нищо, но просто не успях.

— Както ти направи преди миг?

— Съжалявам, Гриър. Заслужаваш повече от това.

— Прощавам ти. Ще стоя далеч от неприятностите, а ти няма да трябва да се тревожиш, че действията ми ще сринат цената на акциите ти, става ли?

— Искаш ли да дойда у вас? Да обградя дома ти? Да убия всеки, който те погледне накриво?

Щеше да има много трупове, ако можеше да се съди по израженията на хората в офиса ми. Но нямах нужда големия ми брат да ме спасява.

— Всичко е наред. Трябва да си с Холи. Не се тревожи с мен. Добре съм.

— Добре, но, мамка му, вдигай си шибания телефон, за да не губя скапания си ум, става ли?

— Става.

— Обичам те, Гриър.

— Обичам те, Крей.

Затворих телефона и го подадох на Ед, срещайки погледа му в обратното огледало.

— Много благодаря.

— Беше ми писнало да отговарям на обажданията му. Той се тревожи за вас, госпожице Карас.

— Знам.

Облегнах се обратно на кожената седалка и се замислих над това, което ми каза Крейтън, докато познатите звуци на Манхатън ме обгръщаха по пътя към дома.

ГЛАВА ПЕТА

КАВ

Меките кожени седалки на частния ми самолет, с който лях сега, бяха коренно различни от мъничката седалка, в която се бях сврял, докато пътувах в туристическата класа на самолета за Ел Ей, с всичките ми костюми, натъпкани в два сака. През последните три години избягвах Ню Йорк, провеждах интервютата си на западния бряг, но сега се връщах, и то със стил.

Такъв, с какъвто Гриър Карас обикновено бе привикнала. Чудех се дали някога е летяла в туристическа класа. Вероятно не.

Последния път, когато я видях, нямаше никакъв начин да й подсигурия подобен начин на живот. Беше забавно как се променяха нещата. И все пак някои оставаха същите. Като например Гриър и нейният стил „заковавам топки за стената“.

Засмях се, държейки чаша с „Краун Кола“, докато си спомних за първия път, в който бяхме говорили...

* * *

Дебелите подметки на работните ми ботуши тропаха доста силно по мраморния под, въпреки непрестанното бърборене в студентското кафене. Децата тук не бяха много по-млади от мен, но, по дяволите, чувствах се като старец.

Разбира се, видях я, преди да се наредя на опашката. Гриър Карас, сестрата на известния милиардер. Но не затова не можех да откъсна погледа си от нея. Беше невъзможно да не я гледа човек. Толкова красива, че те кара да се чувстваш все едно едновременно да се те ударили в стомаха и сритали в топките.

Дадох поръчката си. Черно кафе. Не някое от онези фру-фру латета, които студентите по право пиеха по цял ден. В мига, в който

хванах чашата в ръка, погледът ми се насочи обратно към нея. Гъста тъмна коса, блестящи тъмни очи, нежна гладка кожа, поразително тяло с изваяно задниче и страхотни цици. Първокласна мацка от горе до долу.

Освен това 99% от времето беше тотално разсеяна. Мъжете, които зяпаха задника ѝ, се отърваваха напълно незабелязани, както и останалите мацки, които ѝ мятаха убийствени погледи, щом мъжете им не се сдържаха да я огледат добре, когато минава покрай тях. Смехът ѝ бе по-шумен от този на повечето момичета, сякаш просто не ѝ дремеше кой ще я чуе, тъй като просто не можеше да го потисне. Страхотен смях.

За три дни прекарах много повече време в това лъскаво кафене, отколкото би трябвало. Трябваше да ходя в дупката от другата страна на улицата, където ходеха всички колеги от поддръжката и портиерите, но просто не можех да стоя далеч от нея. Три дни, преди да осъзная, че така перфектната Гриър не е чак толкова разсеяна.

Настаних се на стола до миниатюрната маса в ъгъла и извадих вестника, който използвах за разсейване. Когато погледнах нагоре, я бях изгубил от поглед.

Но тя не беше изгубила мен. Появи се отникъде, настани се на стола пред мен и проговори.

— Още колко дни смяташ да ме поглеждаш скришом като някой перверзник, преди да събереш кураж да ме заговориш?

Шокиран, отпих по-голяма глътка от кафето си и то влезе в кривото ми гърло, а аз се закашлях в ръката си. Очите ми се насълзиха, докато гледах предизвикателната ѝ и все пак любопитна усмивка. Подобна комбинация не бях виждал досега, но при нея беше прекалено секси.

— Извинявай? — казах, когато успях отново да си поема дъх.

— Наблюдаваш ме. Чаках те да ме поканиш да седна при теб, за да пием кафе, но ти така и не го направи. Дадох ти три дни и вече ми писна. — Тя сложи чашата си с кафе на масата помежду ни. — Затова реших да поема инициативата и сама да дойда.

Тази мацка истинска ли е?

— Аз съм Гриър.

Аз също оставих чашата си на масата.

— Чувала ли си някога, че трябва да оставиш мъжа да направи първата стъпка?

Тя сви рамене, а гърдите ѝ се притиснаха толкова секси към блузата ѝ, че ми се прииска да я замъкна в килера с инструментите и да я съблека гола. Не за пръв път ми хрумваше тази мисъл. Както и цял тон подобни идеи. Ако някога научеше колко яко съм хлътнал по нея...

Гриър приглади косата зад ухото си, наведе се напред и подпря лакти на масата.

— Казах ти, дадох ти шанс. Чакаш прекалено дълго. А търпението не ми е добродетел.

Можех да си представя част от добродетелта ѝ. Оставяйки се на импулса, аз протегнах ръка към нея.

— Аз съм Кав.

Без миг колебание тя се здрависа с мен. Дланта ѝ бе толкова мъничка в моята, но въобще не беше крехка. Не, ако можех да съдя по ръкостискането ѝ, знаех, че тя ще се справи без проблем с онези задници, адвокатите, които щяха да са ѝ колеги в близкото бъдеще.

Тя пусна ръката ми и повдигна едната си вежда. Мамка му, колко е секси.

— Само това ли е? Просто Кав?

— Не е ли достатъчно? — Стараех се тонът ми да бъде наперен.

Усмивката ѝ беше бърза и брилянтна, такава, че я почувствах чак под колана си. Тя обърна въпроса ми срещу мен.

— Някога нещо достатъчно ли е за мъж като теб?

Беше палава и дръзка и исках повече от нея, макар да знаех, че мъж като мен няма никаква работа в близост до момиче като нея. Но просто не можех да се сдържа.

— Имам чувството, че ти ще си ми повече от достатъчна, сладурче.

Смехът ѝ, този, който чувах толкова често напоследък, иззвъня помежду ни. Тя му се отдаде изцяло. Не сдържа нищо. Нямаше как да не се зачудя дали щеше да се отдаде така и когато се озове под мен.

Когато? Мамка му, бях прецакан.

И все пак не можех да прогоня от мозъка си видението как я вдигам на ръце и я чукам, опряна на стената. Онези женчовци, пичовете от колежа по право... онези от нейния вид... нямаше да могат да я изчукат като истински мъже. Работната ми униформа

нямаше да може скоро да скрие издутината в панталона ми. Налагаше се да започна да мисля за нещо друго. Каквото и да е било.

Усмивката все още извиваше крайчетата на устните ѝ, когато смехът ѝ заглъхна.

— На колко момичета си казвал тази реплика, сладкодумецо?

Вдигнах кафето към устните си и отпих, внимавайки пак да не се задавя.

— Нямам нужда от реплики. Мамка му, дори не е нужно да правя предложения.

Тя последва примера ми и също отпи от кафето си. Действието ѝ ме накара да се чудя дали така безпроблемно ще следва примера ми и в друга ситуация.

— Ти си адски самонадеян, но по някаква причина наистина те харесвам. Но никога не скачам направо в леглото на някой мъж. Заслужавам първо да бъда ухажвана.

Този път отново се задавих с кафето.

— Ухажвана?

Гриър кимна.

— Да, аз съм точно такава момиче, и за твое щастие... смятам да ти дам шанс.

* * *

Гриър беше също толкова самонадеяна, колкото и аз, дори и да не го осъзнаваше. Тогава не бях готов да я ухажвам, но сега бях напълно подготвен.

Съобщението, което бе постнала, не беше чак толкова непривично за характера на Гриър Карас, колкото шокирания свят вероятно смяташе. Може би да бе малко по-смело, от това да дойде и да седне на масата ми в онзи ден, но все пак, това беше наперената Гриър, която познавах.

Погледнах надолу през прозореца към щатите, над които прелитахме. Още няколко часа, и щях да имам шанса отново да се видя с нея.

ГЛАВА ШЕСТА

ГРИЪР

Не. Мамка. Му. Няма. Начин.

Можеш ли да използваш фотошоп за реалния живот? Защото това е единственото шибано обяснение за това, което виждах в момента през шпионката си.

Каваноу Уестман. От плът и кръв. Пред вратата ми.

Почукването на вратата прекъсна ленивото ми влачене към кафе машината. Което ще рече, че сега страдах от кофеинова нужда, бях без грим, рошава и изтощена от лежане на дивана, да не говорим, че не се бях къпала през двата дни, които прекарах затворена в апартамента си.

Не можеше да ме види така.

Много пъти си бях фантазирала какво ще стане, когато най-последно застана лице в лице с Кав. Щях да нося нещо секси и все пак класно. Перфектни прическа, грим, вежди. Щях да се държа небрежно незаинтересовано. Той щеше да осъзнае какво е изпуснал, когато онази нощ ме заряза, изчезвайки, без да каже нито дума.

Мамка му, нямаше никакъв шанс да отворя тази врата. Кав Уестман може да седи в коридора ми цял ден. Няма да отворя.

Но, Кав, това копеле, сякаш прочете мислите ми.

— Отвори вратата, сладурче. Съобщението ти стигна до мен, високо и ясно, с онова, което постна в интернет.

Тихо възклицание се откъсна от устните ми.

— Точно така, знам, че стоиш там. Затова отвори вратата, Гриър.

Дълбокият му, дрезгав глас събуди в мен спомени, които мислех, че отдава съм изтрила от ума си. Но очевидно не бях.

Хукнах към дивана, за да взема телефона си. Налагаше се да напиша съобщение на Бенър. Трябваше да се спра да не изпадна в паника и да свикам спешен спа ден, където да направя всичко, което е нужно, преди да се срещна с него.

Мислите ми изведнъж застинаха. Няма нужда да впечатлявам Кав Уестман. Той не значи нищо за мен. И мога да го докажа още сега, като отворя вратата. Той ще види точно колко не ми дреме за мнението му.

Преди да успея да променя решението си, погледнах надолу към тениската си, за да се убедя, че няма петна от вчерашното кафе, и се пресегнах да отключая вратата, преди да натисна дръжката и да отворя.

В мига, в който вратата се отвори, осъзнах, че съм направила ужасна грешка.

През шпионката изглеждаше много по-различно. На билбордовете и плакатите на филмите му из целия град изглеждаше като пълен непознат. Но Кав от плът и кръв?

Опустошителен.

Изпуснах вратата и тя се отвори широко.

Как така не изглеждаше по-стар? Никакви нови бръчки около очите или устните му. Вместо това нов белег пресичаше челюстта му, давайки му по-секси и по-опасен вид. Раменете му бяха станали невъзможно широки, карайки бедрата му да изглеждат още по-тесни.

Лешниковите му очи проблясваха, докато ме гледаше... поне това не се бе променило. Днес те бяха по-скоро златисти, отколкото сиви или зелени. Да предпологам какъв ли ще е цвета им бе една от игрите, които обичах да играя навремето. Тъмнокестенявата му коса беше секси и разрошена, по-дълга от късата подстрижка, която имаше преди, но всичко друго беше същото. Протрити дънки, едноцветна тениска, издраскани ботуши. Силни, смели черти, които много мъже биха сметнали за невъзможни за носене, но които бяха причината милиони жени да се редят на опашка, за да заченат бебето на Кавану Уестман.

— Какво правиш тук? — прошепнах аз, напомняйки си, че вече нямам наивната фантазия да бъда единствената жена за Кав.

Погледът му се върна на лицето ми и знаех, че това, което бе видял, едва ли може да е толкова ласкателно, колкото това, което видях аз в него.

Чаках го да каже нещо... каквото и да е било. Примерно извинение или обяснение защо изчезна така преди три години, но вместо това получих нещо коренно различно.

Ръцете му се спуснаха към копчетата на дънките му.

— Имайки предвид съобщението ти, инспекцията ти не е напълно завършена.

Ако челюстта ми можеше да падне до пода като на анимационните филмчета, то това щеше да стане точно сега.

О. Боже. Мой. Никога не бях виждала преди пакета му, само го бях докосвала през дрехите в нощта, която реших да съм смела, преди той да спре, обещавайки ми една нощ, която така и никога не се случи.

Стоях пред него като полуидиот, неспособна да откъсна поглед от лицето му.

— Какво правиш?

Палавата му усмивка... тази, която използваше много рядко, дори и във филмите, които съм гледала с него... отвя трите години между миналото и настоящето ни.

В следващия миг се чу звук от спускане на цип.

Погледът ми не се откъсваше от неговия, докато той ме предизвикваше. Да видя или да го спра. Не бях сигурна кое да направя.

— Очевидно си променила изискването си за ухаждането, сладурче.

Движението на устните му събуди още една вълна спомени в ума ми, но стягането на бицепса му под плата на тениската привлече вниманието ми.

О. Боже. Мили.

Да не би той да хвана члена си и да започна да се гали? Всичко, което трябваше да направя, бе да погледна надолу, и щях да имам отговора на повече от един въпрос.

— Знаеш, че искаш да погледнеш.

Той отново ме предизвикваше. И беше прав. Исках да погледна. И го направих.

Милостиви боже!

О. Мамка. Му.

Е, нека просто кажем, че Кав не просто покрива изискването, а му дава нови измерения. Видът на дългия му дебел член в огромната му умела ръка изпрати тръпка през цялото ми тяло, а плътта между бедрата ми запулсира. Зърната ми, непокрити от сутиен, се притиснаха към материята на тениската ми. Погледът на Кав също се насочи надолу... към гърдите ми.

Стаята сякаш запулсира от напрежение. Между нас сякаш увисна нощта, която така и не прекарахме заедно. Нощта, в която той си замина.

Имах два избора. Да взема това, което исках, това, за което бях помолила, или да се вкопча в миналото и да го отхвърля така, както той го направи преди три години.

Мозъкът ми обаче се бе вкопчил в една мисъл... животът бе прекалено кратък и никога не знаеш дали ще имаш втори шанс.

Затова пристъпих напред, обвих едната си ръка около тила му, а другата около пениса му, и го целунах така, както винаги съм мечтала.

ГЛАВА СЕДМА

КАВ

Простенах срещу устните на Гриър, когато тя улови члена ми, точно над ръката ми.

Зареден от целувката ѝ, хванах лицето ѝ със свободната си ръка и го наклоних така, че да получа по-добър достъп до нея.

Перфектна.

Господи, никога не бе изглеждала по-красива от мига, в който отвори тази врата. Тотално и напълно сто процента Гриър. Истинска, не като жените, с които от време на време се срещах в Холивуд. Нито една от тях не можеше да се сравнява с нея. Все едно да сравняваш „Шевролет“ с „Ферари“.

И говорейки за сладки извивки... Освободих члена си и прокарах свободната си ръка по нея.

Моя. Вкусът на Гриър до устните ми и тялото ѝ в ръцете ми освободи вълна от първично чувство за притежание. Тя не беше момичето, което избяга от мен, беше момичето, от което аз избягах. Животът невинаги ни дава втори шанс, но това беше моят и аз щях да го взема. Щях да взема нея.

Простенах в устата ѝ. Горещият ѝ влажен език изтръгна звука от гърдите ми. Мамка му. Имах нужда от повече. Веднага.

И очевидно не бях само аз.

— Спалнята ми. Веднага.

Гласът на Гриър беше дрезгав, а членът ми все още беше между пръстите ѝ, докато го милваше нагоре-надолу. Господи, мечтаех си за този момент от години.

— Заеби спалнята. Ще го направим точно тук.

Посегнах към блузата ѝ и я измъкнах през главата ѝ. Тя пусна пениса ми само за миг, но достатъчно, че да хвърля настрана блузата и да сграбча гърдите ѝ. Тя простена, когато ги обгърнах.

— Мамка му, Гриър. Създадена си за ръцете ми.

Завъртях зърната ѝ между пръстите си и тя се изви към мен. Щом простена отново в устата ми, аз я пуснах и насочих ръце към панталоните ѝ, смъквайки ги също толкова бързо. Слава на бога, че дрехите ѝ се сваляха лесно. Едно повдигане и задничето ѝ бе в ръцете ми, докато се обърнах към стената, за да притисна гърба ѝ към нея, точно както си мечтаех да направя в онова кафене.

— Обгърни с крака кръста ми, скъпа.

Тя изпълни нарежданията ми и плъзнах ръка между краката ѝ.

Мамка мууу. Беше подгизнала. Готова за мен.

Преди три години си казах, че никога няма да почувствам това тясно, сладко и горещо котенце. Преди три години си казвах много простотии. Днес всичко щеше да се промени.

— Побързай — прошепна Гриър, очите ѝ бяха затворени, докато търкаше котенцето си в твърдия ми като камък пенис. — Имам нужда от това.

— Отвори си очите, Гриър — казах, като я повдигнах, нагласяйки главичката към отвора на тялото ѝ.

Тя посегна надолу, помагайки ми да наглася пениса си на точното място.

— Побързай — каза отново тя.

— Погледни ме! — Тонът ми беше заповеднически и не можеше да бъде сбъркан с нищо друго, освен с това, което беше... заповед.

Тъмните ѝ очи се отвориха към мен и аз се тласнах напред.

Шибано. Съвършенство.

Притискайки я до стената, аз я чуках като обладан, като мъж, който има нещо за доказване. И да, наистина исках да докажа нещо. Щях да я чукам, докато избия онова шибано лайно, бившия ѝ, от ума ѝ и заема мястото му.

Мога да кажа кога улучих най-чувствителното ѝ място, защото Гриър заби нокти в раменете ми, а стоновете ѝ проехтяха в ушите ми.

— Да! Да! Да!

Без да забавям темпото, аз се тласках в тялото ѝ, докато тя ме обгръщаше все по-здраво и по-здраво, а най-накрая изкрещя името ми, докато свършваше.

Звукът на името ми върху устните ѝ освободи оргазма ми. Той изригна от мен... директно в нея.

Мамка му. Без презерватив. Какво, за бога, си мислех? О, да, правилно. Мислех си за това, че ще проникна в Гриър след цели три години.

С всяка друга жена бих се тревожил от възможността да се опита да ме впримчи заради парите или известността ми. Но не и с Гриър. Мамка му, но това не значеше, че аз няма да се опитам да я впримча с бебе, ако от това зависеше да я задържа.

Ще лъжа, ще мамя и ще крада, за да мога да нарека тази жена моя.

ГЛАВА ОСМА

ГРИЪР

О. Боже. Мой. Какво, по дяволите, направих?

— Погледни ме!

Дрезгавият глас на Кав проникна през хаоса от мисли в главата ми, откъсвайки ме от удивителния оргазъм, който тъкмо бях преживяла. Заповедта му бе същата, която изрече, преди да плъзне перфектния си пенис в мен, и все пак, този път, не можех да го погледна.

Бутнах с ръце раменете му.

— Трябва да сляза.

Хватката му се стегна и беше очевидно, че нямаше да отида никъде, докато той не реши да ме пусне.

— Гриър, мамка му, погледни ме!

Когато не отговорих и не се подчиних, ръката на Кав обгърна лицето ми и няхах друг избор, освен да се подчиня.

— Пусни ме долу.

— Не.

Истеричен смях се изтръгна от устните ми.

— Нямаш право да ми казваш „не“. Пусни ме долу, по дяволите!

Той поклати глава и ако не се тревожех, че може да падна на пода, бих изтрила самодоволната му усмивка с шамар.

— Най-последно те получих там, където те искам, и нямам намерение да те пусна, преди да съм готов.

— Където ме искаш? Върху члена ти? Можеше да ме имаш там преди три години, но и двамата знаем как завърши всичко.

Извих се срещу него и вътрешните ми мускули се стегнаха, когато усетих пениса му вътре в себе си. Няма ли намерение да омекне?

Кав стегна хватката си върху лицето ми.

— Има адски много неща, които не знаеш, Гриър.

Очите ми се извиха толкова силно, че се учудих, че не се нараних.

— Разбира се, че не знам, тъй като не се задържа тук достатъчно дълго, че да кажеш едно сбогом, пък камо ли да ми обясниш каквото и да е било.

Един мускул трепна на челюстта му и ми се прииска да ме пусне най-после на пода, за да не съм принудена да гледам всяка промяна в изражението му. Бях свръх пренатоварена от Кав, а нямаше къде да избягам, докато той ме държеше нанизана на члена си. Буквално бях притисната между пениса и стената. Бенър никога нямаше да спре да ми се подиграва за това, като научи.

Зачаках отговора му, тъй като наистина няхах избор по този въпрос. Но този, който получих, не беше приемлив.

— Направих избора, който трябваше да направя.

— А това е изборът, който правя аз... свали ме от члена си, или ще започна да крещя и съседите ми ще получат представление, което никога няма да забравят. — Гледах да наблегна на всяка своя дума.

Очите му блеснаха, сега бяха златистокафяви с малки точки зелено.

— Мисля, че си забравила. Да правя добро представление тези дни, е моя работа.

През мен се надигна вълна от гняв и Кав вероятно бе осъзнал, че съм на път да избухна. Той освободи лицето ми, обви с две ръце кръста ми и ме вдигна, измъквайки пениса си от мен, който все още бе адски впечатляващ. Точно отпуснах крака на пода, когато осъзнах, че не използвахме презерватив.

Как можах да забравя? Не бях някое глупаво дете. Аз бях отговорна, за момента безработна, адвокатка.

— Без презерватив? Това не е ли първото правило в наръчника за чуване на холивудска звезда? Да не забрави? Ами ако си ме напомпал? Не се ли боиш, че ще продам историята на таблоидите? „Любовният Скандал и Кав Уестман чакат бебе“? — Махнах с ръка и се насочих към банята, за да се почистя.

Замръзнах, когато заставах пред огледалото. Истинска. Каша. Косата ми беше в пълна неразбория, точно в ученическия стил на токущо изчукана. Погледнах към очите си и те бяха дори по-диви от косата ми.

Душ. Точно сега това беше единствената ми опция. Включих душа и влязох директно под струята.

По дяволите, какви ги върша?

Кав Уестман се бе появил, тъй като откаченото ми съобщение наистина бе привлякло вниманието му, а след това извади члена си и аз го сграбчих миг преди да ме изчука срещу стената.

Взех душ-гела и изстисках половината в ръката си, сякаш пяната някак щеше да отмие домино ефекта, който бях задействала в живота си през последните дни.

Каква шибана катастрофа.

Посегнах към шампоана, все още порицавайки се мислено, когато усетих студена струя въздух зад себе си.

— Внимавай, сладурче. Ще си изстържеш кожата, ако не действаш по-внимателно.

Водата отми пяната от тялото ми, когато се обърнах, за да го погледна.

Беше гол. Водата отскачаше от мен и мокреше голата му кожа, плъзгайки се надолу по мускули и сухожилия.

Отново останах безмълвна, докато проследявах как водата се стича около члена му. Защо, по дяволите, трябваше да е толкова красив? Не биваше да му позволявам да се доближава гол до мен. Нямах как да се спра да не го докосна.

Тогаваше спри да го гледаш, Гриър!

Единствено с чувство за самосъхранение се обърнах с лице към стената, възнамерявайки да се държа безразлично. Сякаш можех да продължа да се къпя, знаейки, че перфектното голо тяло на Кав Уестман стои на сантиметри от мен.

Грабнах шампоана и изстисках в ръката си прекалено много, тъй като се бях концентрирала изцяло върху белите черти между кремаво златистите ми плочки, опитвайки се да не мисля за мъжа зад себе си.

— Какво правиш тук? — Исках да се държа безразлично, но думите ми бяха напрегнати.

— Последвах те.

— Без покана?

Дрезгавият му глас изпълни душ-кабината.

— Гледката на прелестния ти задник, който се отдалечаваше от мен, беше единствената покана, от която имах нужда.

Обърнах се отново, този път решена да не откъсвам поглед от лицето му. С изключение на това, че неговият поглед не беше насочен към моето лице. Не, той попиваше с очи всеки милиметър от голото ми тяло и то се сгорещи, но не от водата.

Той пристъпи към мен, мърморейки нещо, което се изгуби от шума на течащата вода.

— Какво каза?

Златистокафявите му очи сякаш блестяха срещу мен.

— Три пропилени години. Няма да губя никакво време повече.

Сърцето ми заблъска лудо в гърдите. Не можех да понеса подобни изявления от него. През целия си живот чувствах загуба от това, че никога не бях познавала родителите си. Тази загуба стана още по-голяма, когато бях още дете, а брат ми беше изпратен в пансион. Чичо, който винаги беше студен и дистанциран, и сега липсваше. Леля, която ме глезеше или се примиряваше с мен, или се преструваше, че не съществувам в зависимост от настроението на чичо ми. Тогава започнах да си падам по мъжа, който стоеше пред мен сега, и когато бях започнала да си мисля, че мога да съградя с него нещо истинско, той ме изостави, без да каже нито дума.

Никой не оставаше в живота ми. Или поне не за дълго.

С всяко бавно поемане на въздух, аз събрах разпилените си емоции, принуждавайки сърцето ми да намали ударите си до нормалното си темпо. Когато постнах съобщението, бях пияна и имах нужда от някой, който да ми покаже, че все още съм значима. Някой, който да накара Тристан да осъзнае, че ще му липсва страхотната ми натура. Дори не можех да призная пред себе си, че тогава тях крехката надежда на съобщението ми да се отзове точно този мъж. Никога не бях очаквала да се случи и определено не бях готова да се сблъскам с вълната от емоции, които предизвика в мен появата му.

Имах нужда от пространство, но Кав очевидно имаше друга идея, тъй като се приближи към мен. Не можех да го направя. Ако мокрото тяло на Кав притисне моето до стената, а устните му намерят онова местенце, което ме кара да треперя и стена... щеше да ме застави да поема по път, за който не бях сигурна, че съм готова.

Какво, за бога, съм си мислела, пускайки онова съобщение? Не мислех. И в това беше проблемът. Но сега вече разсъждавах.

— Аз... мисля, че трябва да си тръгнеш. — Гласът ми се поколеба в началото, но бързо намерих опора и изрекох останалото потвърдо.

Кав не ме слушаше. Вместо това пристъпи по-близо, притискайки ме в ъгъла.

— Сигурна ли си, че искаш точно това, сладурче? Защото си мисля, че би предпочела да те прикова до тази стена и да чукам перфектното ти малко котенце отново и отново, докато виковете ти не разклатят стените около нас. Мисля, че искаш да те накарам да забравиш онзи загубеняк, който си имала преди мен. Ще го изтрия от паметта ти, Гриър. Няма да си спомняш друг пенис, освен моя. Няма да си спомняш друг оргазъм, освен тези, които ти дарявам.

Видението на това, което описваше, се появи в ума ми и, по дяволите, исках го. Исках него. Исках да забравя мислите, изпълващи ума ми. Може би, само може би, един път в живота ми можех да спра да мисля и да сторя това, което смятах за правилно.

Обаче последния път, когато направих това с него, се опарих жестоко.

Седях сама на „Върхът на скалата“ в „Рокфелер Център“ и чаках Кав да се появи. Но той така и не го направи. Прическата, грима, всичко, което направих през целия ден, подготвяйки се за тази първа нощ... беше напразно. Никога повече не чух и дума от него.

Тогава той си тръгна с лекота, което значеше, че може да го направи и сега.

Поклатих глава.

— Върви си. Моля те. Всичко това беше огромна грешка. — Думите изгаряха гърлото ми, звучейки толкова отчаяно, колкото и бяха.

Гледах настрани, концентрирах се върху плочките, вместо да срещна погледа му. Когато той не помръдна, аз стиснах очи и зачаках.

Още един хладък повей оповести излизането му. Защото това, което Кав умееше най-добре, бе да си тръгва.

* * *

Останах в банята колкото можех, опитвах се да избягам от реалността, тъй като не исках да се изправя пред това, което бях

сторила. Пет минути, точно толкова бяха нужни, преди да позволя на един мъж, когото не бях виждала от три години, да ме чука. Без обяснение. Без разговор. Просто секс.

Бих се нарекла уличница, но не вярвах в двойните стандарти.

И все пак оставаше малката подробност, че не използвах презерватив. Затова ще се нарека идиот, защото бях именно това. Взимах хапчета, но не знаех къде е бил Кав. Ако можеше да се вярва на таблоидите, той бе изучава половината Холивуд. Бляк!

Значи следващото нещо, което трябваше да направя, бе да си запиша час за лекар. А след това щях да започна да работя по случая, който откраднах от работата си. Прекарах цели два дни в самосъжаление и беше време да взема задника си в ръце.

Почувствах се по-добре заради решенията, които взех, изсуших косата си и си сложих лек грим. Най-после се усещах по-малко като бездомник, намерил случайно пътя до апартамента ми, и влязох в спалнята си през свързващата врата, за да се облека. Част от мен се зачуди дали Кав няма да се мотае там, надявайки се на още един рунд, или дори два, но него го нямаше. Грабнах чист клин за йога, сутиен и тениска и бързо ги намъкнах.

Точно излизах от спалнята си, когато чух някакви звуци откъм кухнята.

Няма. Начин.

Това беше първата ми мисъл, когато видях Кав да плъзга омлет в една от чиниите ми.

— Правя Хаш Браунс и са почти готови. Надявам се да си гладна.

Мисля, че се бях озовала в алтернативна вселена. Защото това бе единственото обяснение Кав да стои в кухнята ми и да прави закуска.

— Какво правиш? — зададох аз най-нелепо очевидния и глупав въпрос на света.

— Гладен съм. Не успях да хапна, преди свърша това, за което дойдох.

Добре, време е за бърз сблъсък с реалността.

Отпуснах ръка на ханша си и вирнах брадичка.

— Като говорим за свършване, има ли нещо, за което трябва да се тревожа? Имам предвид, така или иначе ще се прегледам и съм на хапчета, но все пак ще е добре да знам дали ме очакват изненади.

Кав поклати глава и повдигна вежди, докато отместваше тигана и изсипваше съдържанието му в чиниите.

— Смятам знаеш, че не трябва да вярваш на всичко, което се пише в таблоидите, Гриър. Може да съм задник, но не съм мъжка курва. Гладна ли си? — Той най-после ме погледна, когато ми подаде чинията.

Нямаше какво да отговоря, докато взимах чинията, освен едно:

— Благодаря.

Да, определено алтернативна реалност. Седях на барплота в кухнята ми с Каваноу Уестман до себе си и ядохме омлет с Хъш Браунс. Как се случи това, по дяволите?

И, разбира се, нелепото момиче в мен си каза: „Това е точно историята, която можем да разказваме на внуците си за това как сме се събрали отново“.

Няма да имаме внуци, Гриър! Няма да имаме деца. Няма да има никакво „ние“.

Непрестанно поглеждах към Кав, докато се хранехме. По лицето му бе набола няколкочасова брада, която ме караше да се чудя какво ли ще е да усетя брадясалото му лице между бедрата си.

Спирай, Гриър. Спри се! Трябваше да престана да мисля за него по този начин.

Споменът за първия път, в който го видях, изплува в ума ми...

* * *

Кой е този човек? Сините му работни панталони прилепваха плътно към здравите му бедра и стегнатия му перфектен задник. Всеки друг, който бях виждала в такива панталони... тези с логото на почистващата компания, който надничаше изпод колана... бяха мъже с дебели задници или кльоцави водопроводчици, по които никой не би се загледал.

Но не и този. Синьо-сивата работна риза караше очите му да изглеждат стоманено сиви. Ръкавите бяха намотани нагоре по силните му ръце, разкривайки златиста кожа, покрита с татуировки.

Огледах се, за да установя дали някой в кафенето бе забелязал детайлния ми поглед върху без съмнение най-горещия мъж на

планетата, но всичко, което можех да видя, бе как го гледат другите момичета. Не, не бях единствената, която го бе забелязала.

Тъмната му коса бе подстригана късо, а лицето му бе покрито с няколкочасова секси брада, макар да беше все още преди обед. Широките му рамене и тесният ханш караха всички ни да мислим едно нещо... ако имаше Господ, този мъж всъщност щеше да е стриптийзър, а не работник по поддръжката, и ни предстоеше да станем свидетели на шоуто на живота си, след като започне да си сваля ризата. Под разтворената му яка забелязах, че отдолу се подава бял потник. Добавете към това и чантата с инструменти, която носеше, и фантазиите ми направо излизаха извън контрол.

— Чипове — прошепна ми Трейси, докато разлистваше картичките с въпросите за един от следващите ни часове.

Би трябвало да зная какво е проучване на парична сигурност и интереси, но всичко, за което можех да мисля, бе какво ли си поръчва този мъж на десетина крачки от мен. Черно кафе, беше предположението ми. Не ми изглеждаше като човек, който ще си поръча нещо момичешко като лате или капучино. Нито пък ми изглеждаше от типа на двойното еспreso.

— Какво каза? — Вниманието ми се насочи от това, какво си купуваше мъжа, към приятелката ми.

Трейси хвърли картичките на масата.

— Няма значение. Забрави за чиповете. Истината е, че няма да знам какво да правя с един такъв мъж. Дори и в мечтите си.

Грабнах една картичка от купчинката, принуждавайки мозъка си да започне да работи.

— Проучване на парична сигурност и интереси. Върху това трябва да мислим. Професор Пейн ще каже името ми. Предчувствам го.

Трейси простена.

— Не е твоят ден, моят ще е. Усецам го. Адски много прецаках сократовият метод.

Тя грабна картичките и прочете елементите на проучването на паричната сигурност и интереси. Аз я игнорирах напълно, докато мъжът минаваше покрай мен, без да откъсва очи от мен.

Майко мила! Почувствах погледът му върху себе си и това как той попи всеки детайл от мен. Носех тесни дънки, високи ботуши и

суитшърт. Косата ми падаше свободно около раменете и допреди малко обмислях да я завържа на кок. Но се радвах, че не го бях направила.

Защо въобще ме беше грижа? Той не ми беше никакъв. Но исках да бъде.

— Гриър, разбра ли това?

— Хмм?

Трейси отново хвърли картичките на масата и обви ръце около чашата си. Гледаше ме, докато я вдигаше към устните си.

— Направо чукаш този мъж с погледа си и не използваш нито една от мозъчните си клетки за сигурните трансакции.

Откъснах поглед от него, за да погледна Трейси.

— Ъх, не знам за какво говориш. Аз просто... нали се сещаш. Какво?

Несвързаното бърборене ме издаде. Или пълната ми липса на лукавост. Но, по дяволите, този мъж беше секси и нямаше нищо общо с момчетата в училище, които носеха полота. Ръцете и раменете им не изглеждаха така. Кой би предположил, че един работник може да бъде толкова адски секси? И започнах наново.

— Извинявай. Сигурни трансакции. Проучването на парична сигурност и интереси изисква... — И изредих елементите.

Очите на Трейси се разшириха.

— Понякога мразя, че си толкова умна. Въобще не внимавах и все пак знаеше точно това, което е нужно. Довърши това чукане с поглед и да се връщаме в час.

* * *

— Гриър — каза Кав и от тона му изглежда не беше първият път, в който вика името ми.

Поклатих глава и се върнах в настоящето към мъжа, който седеше до мен, и който преследваше мислите ми през последните години.

— Какво каза?

— Нещо нередно ли има с храната? Да не си на диета?

Погледнах надолу към чинията си. Бях отхапала само хапка, а остатъкът от омлета ми си седеше.

— Не. Не, добре е. Аз просто... мислех над това, което се случва тук. Не съм очаквала...

— Да се появя на входната ти врата?

Хвърлих един бърз поглед към него, виждайки повдигнатата му вежда и голямата хапка, която набута в устата си. Омлетът му бе три пъти по-голям от моя и вече почти бе изчезнал. Как може един мъж да яде толкова много и все пак да е така слаб, беше непонятно за мен.

— Да. — Забих вилицата в храната си, макар да не бях сигурна дали ще мога да се храня, тъй като стомахът ми се преобръщаше нервно.

— Е, какво, по дяволите, очакваше да направя, след като видях какво си постнала? Намекът ти хич не беше тънък.

Сдъвках пухкавите си яйца с бекон... ммм, бекон... докато обмислях отговора си. След което избрах да му кажа истината.

— Не очаквах да ме помниш. Ти си голяма клечка от Холивуд, а аз съм момичето, на което върза тенекия преди три години.

Е, добре, не беше пълната истина, тъй като една малка частица от мен настояваше, че не е възможно да ме е забравил, след като аз не мога да го забравя.

Вилницата на Кав издрънча в чинията му, когато се обърна. Той измъкна прибора от ръката ми, оставяйки го на плота.

— Мамка му, наистина ли го мислиш? — Сега очите му бяха златистозелени, а веждите му бяха смръщени. Това е погледът, когато Кав е бесен.

— Какво? След като си тръгна и никога не погледна назад? Определено ми се виждаше възможно. Освен ако не смяташ да ми кажеш, че си мислел за мен през цялото време, докато си чукал Уинзор Рийд?

Клюкарските сайтове постоянно бълваха информация, че двамата са заедно през последната година. Да, и аз четях всяка статия, въпреки че си казвах всеки път, че няма да го направя.

— Никога не спрях да мисля за теб. И със сигурност не съм си тръгнал, без да поглеждам назад. Никога не забравих абсолютно нищо.

— Тогава защо го направи?

— Нямах друг избор. — Един мускул на челюстта му трепна и знаех, че има още много, което не ми казва в тази история.

— Винаги имаш избор. — Това беше нещо, в което вярвах истински.

— Тогава не, но вече имам. И съм тук. — Очите му казваха, че е искрен, и все пак не можех да му повярвам.

— И няма да ми дадеш повече обяснения? Какво би направил на мое място, Кав? Какво щеше да направиш, ако аз бях тази, която те зарязва и заминава преди три години, без да каже нито дума? Щеше ли да имаш въпроси? Щеше ли да искаш повече отговори, които не са просто поредната глупост?

Той дори не мигна. Дори повече, погледът му стана много по-напрегнат. Бях неспособна да погледна настрани, пленена от очите му.

— Бих направил каквото поискат от мен и Бог, и Дявола, за да те открия и да те върна обратно в живота си, и щях да се занимавам по-късно с последствията. Ти искаш всичко това, Гриър. Иначе никога нямаше да постнеш това съобщение. Затова, какво е нужно, за да оправим нещата помежду си? Искаш ли да пълзя? Не съм мъж, който би направил подобно нещо, но ако ти трябва доказателство, че всичко това е истина, няма да спра, докато не те накарам да повярваш.

Първа откъснах поглед от неговия. Кав винаги е бил много интензивен... сила сама по себе си. Каквато и да бе причината да ме изостави, беше очевидно, че нямаше да получа обяснението, което исках така отчаяно.

Бих ли могла да оставя нещата така? Не знаех.

Той слезе от стола и отнесе чинията си, хвърляйки остатъка от омлета в боклука. Гледах удивена как измива чинията, оставя я на мивката, подсушава ръцете си и се насочва към вратата.

— Решавай, Гриър. Този път това не е игра.

ГЛАВА ДЕВЕТА

ГРИЪР

Думите на Кав ехтяха в главата ми, докато се подготвях за интервю с клиента ми. Никога преди не бях ходила на остров Райкърс и ако Крейтън разбереше какви ги върша, щеше да ми сложи 24-часова охрана, седем дни в седмицата. Когато шофьорът ме накара да потвърдя два пъти адреса, на който отивахме, знаех, че е само въпрос на време преди брат ми да разбере.

Шофьорът ми, този клюкар, веднага му бе написал съобщение и телефонът ми иззвъня.

— Моля те, кажи ми, че не си поискала току-що от Ед да те закара до остров Райкърс, Гриър.

Поглеждайки лошо към доносника, изрекох само с устни „Сериозно ли?“.

— Здравей и на теб, скъпи братко, как си? Аз съм добре. Заела съм се с един свой проект, над който работех, преди да напусна работата си, откъдето не ме уволниха, тъй като се страхуват от теб.

— Гриър... — Ръмженето на Крейтън се понесе по линията и можех да чуя гласовете на работници и някой, раздаващ заповеди на заден план.

Наистина не ми се искаше да започваме със същата тема като преди, затова насочих разговора към нещо, за което се надявах, че ще привлече вниманието му.

— Как е Холи? Бебешкото ѝ коремче изглежда много сладко от това, което видях на снимките онлайн.

— Дори не се опитвай да смениш темата.

План? Провал.

— Сериозно, Крей. Работя. Не е голяма работа. Там охраната е стабилна и не съм изложена на никаква опасност. Просто. Се. Спри.

— Ако точно сега бях в града, щях сам да дойда с теб. Ще вземеш Ед вътре с теб. Няма да поемам рискове с безопасността ти.

Кой, по дяволите, смяташ да интервюираш? Да не говорим, че имаме да обсъждаме куп други проблеми. Като защо изведнъж реши в свободното си време да се занимаваш с правата на затворниците.

— Ще гледам Ед да влезе вътре с мен. Няма да съм сама. Не съм тъпа.

В същия момент колата потегли и официално бяхме на път към Райкърс. Господи, надявах се това да не е още едно лошо решение, наред с останалите, които взимах напоследък.

— Знаеш, че се тревожа за теб.

— Знам, но би трябвало да се тревожиш за жена си и за бебето, което е на път.

Този път смяната на темата ми проработи.

— Холи е добре. Дори сияе. Смятам да я държа боса и бременна, докато мога.

Засмях се и това беше първото весело нещо в деня ми.

— По-добре внимавай. Ако те чуе, ще ти пробие нова дупка. — Снаха ми беше безстрашна.

— Вече получавам смъртоносния ѝ поглед от другия край на стаята, но благодаря ти за загрижеността.

— Къде сте?

— Денвър, или поне днес. Един Господ знае къде ще сме утре. Връщаме се в Нашвил другата седмица и тя приключва с турнетата, докато не се роди бебето.

Огромна усмивка се разля по лицето ми. Щях да ставам леля и няхах търпение най-безсрамно да разглезя племенницата си.

— Това звучи като добър план. Погрижи се да е щастлива, Крей. Ще се чуем скоро.

Крейтън понечи да каже още нещо, но тъй като бях сигурна, че ще са поредните заповеди, аз му затворих. Когато телефонът ми не започна да звъни на мига, се почувствах късметлийка. Да бъдеш малката сестричка на Крейтън Карас въобще не бе най-лесното нещо на света, но не бих го заменила за нищо друго.

Пътят до Райкърс беше достатъчно дълъг, че да ме изнерви до крайност, особено когато приближихме затвора. Имаше много добра причина да не се занимавам със защитата на престъпници, а именно, престъпниците. Тогава защо взех тази папка? Можех да я оставя и никога повече да не се тревожа за нея. Фирмата щеше да ме отърве от

този случай и можех да си работя като свободна, владееща фондов тръст принцеса. Но очевидно това не беше нещо, на което бях способна.

Проклинах решението си, докато минавахме през охраната, и след това отново, докато чаках сама в стаята за разпити. Крейтън щеше да е бесен, като научи, че охраната не бе пустила придружителя ми вътре с мен, тъй като той нямаше нужните документи за достъп. Да се надяваме, че Ед ще реши да не споделя този факт с Крейтън. Един охранител седеше на няколко метра от мен, затова бях донякъде спокойна.

Когато обаче Стефан Кардели влезе в стаята окован с белезници, пулсът ми значително се повиши.

„Мога да го направя. Мога да го направя. Аз съм на негова страна. Няма да ме нарани.“

Нещо в половинчатата му усмивка на мига ме накара да се почувствам мръсна. Преглъщайки страха си, аз се изправих и кимнах.

— Господин Кардели. Благодаря ви, че се съгласихте да обсъдите случая си с мен. Извинявам се, че не успях да дойда по-рано.

— Ако знаех, че си толкова сладко младо парче, щях да имам адски по-голям интерес да говоря с адвоката си.

Поех си дълбоко дъх. „Бъди професионалист, Гриър.“ Отворих папката с документи и прегледах списъка му с оплаквания.

— Можете ли да ми кажете със свои думи повече за проблема, които твърдите, че имате, и за това, че са нарушени конституционните ви права?

Той се ухили отново. Зъбите му бяха жълти с кафяво по краищата, а мазната му сива коса падаше над челото му.

— Нека поговорим за факта, че не съм извършил убийството, в което съм обвинен. Бях натопен. И ти ще ме измъкнеш от тук.

Тъх, няма да стане. Определено нямаше да направя това.

— Съжалявам, господин Кардели, но това не е случай за оправдаване на присъда. Вие сте подали жалба, че в затвора са нарушени конституционните ви права, и аз съм тук именно заради това. Ако смятате, че сте несправедливо обвинен, мога да ви дам информация за оправдателен процес и адвокати, които могат да ви помогнат. Междувременно, може би вие може да ми помогнете да

спечеля случая ви и да направя живота ви по-лек зад стените на затвора.

Усмивката му се превърна в гневна гримаса, която бе толкова ужасяваща, че почти ми изкара акъла.

— Ако си мислиш, че има нещо, с което можеш да направиш живота ми тук по-поносим, то адски си сбъркала, момиченце. Искаш ли да чуеш истинската история?

— Господине, разбирам, че вероятно сте разочарован, но моите права са ограничени.

— Е, чуй ме, шибана кучко. Ще правиш това, което ти кажа. — Той се изправи, а охраната се озова до него на секундата, слагайки ръце на раменете му и принуждавайки го да си седне на мястото.

— Мамка му, Кардели, сядай си или разпита приключва на мига.

Затворникът разкри зъбите си като ръмжащо животно и бях повече от доволна, че този случай не е за оневиняването му.

— Добре. Накарай охраната да спре да претърсва шибания ми задник и вероятно престоя ми тук ще е малко по-приятен.

— Край, Кардели. Приключи. — Пазачът го издърпа от стола и започна да го влачи към вратата.

Сигурна бях, че на охраната не им е позволено да прави това, защото затворникът имаше среща с адвокат, но в момента не бях в настроение да възразя. Бях тук на своя глава и го знаех.

„Справи се със страха си, Гриър. Обуй гащите на големите момичета и излез навън от сапунения си мехур, направи нещо за някой, за който никой друг не иска да се бори.“

Защо нямах случай за някоя изтерзана жена? Някой, на когото да симпатизирам? Някой, който не ме плаши до смърт?

Може би това бе някакъв тест. Може би това бе точно онова, от което имах нужда. Покаяние за глупавата постъпка, която ми коства работата.

Когато охраната се върна, ръцете ми още трепереха, докато събирах папките си.

— Съжалявам за това, госпожице Карас. Моментът не е подходящ. Може би ще искате да предадете този случай на някой друг. Не мисля, че е правилният за вас.

Снизходителното държание на охраната ме ядоса и, честно казано, направи ме по-решена да се справя с това.

— Благодаря ви за загрижеността, но аз съм професионалист. Повече от способна съм да се справя с този случай.

— А какво мисли брат ви за това?

О. Не. Не. Би. Посмял.

Усмяхнах се лъчезарно и имах чувството, че лицето ми ще се разцепи заради фалшивото изражение.

— Сигурна съм, че това не влиза нито във вашата, нито в неговата работа. Сега бихте ли ми показал пътя навън? Шофьорът ми ме чака.

Охраната ме изведе от стаята за разпити през редица коридори на втория етаж. Не можех да си поема дълбоко въздух, докато не стигнах до мястото, на което ме чакаше Ед.

— Благодаря ти, че ме изчака.

Той ме огледа, а вниманието му се насочи към треперещите ми ръце, стискащи папките.

— Добре ли сте, госпожице Карас? Изглеждате ми бледа.

Отново измъкнах фалшивата си усмивка.

— Добре съм. Да се връщаме в града.

ГЛАВА ДЕСЕТА

КАВ

Заблъсках по вратата на Гриър, без да ми дреме, че си тръгнах, оставяйки топката в нейното поле с намерението следващия ход да е неин. Просто нямаше как да стане.

Гриър отвори вратата, все още облечена в панталон от костюм и скъпо изглеждаща блуза.

— Какво, по дяволите, си мислиш, че правиш? — попитах, влязох и затръшнах вратата след себе си.

— Как се озова тук горе? В тази сграда има охрана. Не може просто да те пускат. Не си в списъка.

— Сладурче, в момента съм във всеки шибан списък. Сега отговори на проклетия ми въпрос. Какво, по дяволите, си търсила в Райкърс?

Погледът ѝ беше сладък, но не достатъчно, че да ме разсея от конското, което смятах да ѝ изчета.

— Вършех работата си.

— Мамка му, Гриър, ти нямаш работа. Напусна.

— Как въобще знаеш всичко това? По-зле си и от брат ми. Ако си ми лепнал опашка, това ще трябва да спре. Ще ти казвам каквото искам да знаеш и когато реша да го узнаеш.

Пристъпих към нея, улавяйки брадичката ѝ с ръка.

— Нещата не стават така, Гриър. Не и когато си решила да се поставиш в ситуация, в която нямаш място. С кой, по дяволите, си се срещала в Райкърс?

— Мамка му, не е твоя работа. Сега се отдръпни. — Тя бутна гърдите ми, но аз не помръднах.

— Ако брат ти не смята да те държи на каишка за твое добро, тогава аз ще го направя. Защото е очевидно, че не може да ти се има доверие да направиш правилния избор, що се отнася до личната ти безопасност.

В мига, в който изрекох думите, знаех, че бяха най-погрешното нещо, което можех да ѝ кажа, но не ми дремеше. Имаше няколко въпроса, по които с радост бих вбесил Гриър и всичко, което се отнасяше до безопасността ѝ, влизаше в тази графа. Можеше да се бори с мен колкото си иска. Беше безполезна битка, която нямаше да спечели.

— Боя се, че тази информация е поверителна. Това е право на клиента, задник такъв. Сега отстъпи. — Тя отново удари с ръце по гърдите ми.

— Оставям те сама за няколко часа и ти отиваш в най-близкото място, където можеш да пострадаш. Умно, Гриър. Мамка му, много умно.

Тя скръсти ръце на гърдите си и ме погледна накриво.

— Не е като да съм се шляела сама в тъмните алеи на Боури посред нощ. Имаше охрана. Полицаи. Той беше окован с белезници и вериги. Добре съм. Освен това съм много умна, затова не бъди задник, защото ще се обадя на охраната да се качи и да те изрита от апартамента ми. Винаги ли си бил толкова арогантен? Да не би някак да съм го забравила?

Само една дума от речта ѝ проникна през гнева ми.

— Вериги? Мамка му, с кого си се срещала? С някой убиец?

Тихото ръмжене на Гриър вероятно щеше да е сладко, ако пред погледа ми не бе паднала червена пелена. Тя имаше нужда от пазач. Освен това не отхвърли бързо предположението ми, което значеше, че съм прав.

— По дяволите, Гриър. Край с това! С каквото и да се занимаваш, докато си безработна, ще му сложиш край още сега.

— Нямах право да раздаваш заповеди. Не съм искала позволенията ти. Върна се в живота ми едва преди двадесет и четири часа и вече се питам защо те исках обратно толкова много.

Това определено проникна през гнева ми. Обуздах яда си и се кротнах. Но все още исках да я накарам да разбере, че безопасността ѝ не бе нещо, към което трябва да се отнася лекомислено.

— Искаш ме толкова силно обратно в живота си, защото знаеш, че ме е грижа за теб и не съм пътят, какъвто очевидно е бил последния мъж, с който си била, и който не е имал дори две мозъчни клетки, щом е преобал нещата с теб.

Устата ѝ остана отворена.

— О, точно ти ли го казваш.

— Млъкни, Гриър. Тук съм. Никъде няма да ходя. И щом нямаш намерение да направиш безопасността си приоритет, то аз ще го направя.

Помислих си да добавя нещо от сорта, че брат ѝ ще се съгласи с мен, но имах чувството, че това ще е по-скоро в мой ущърб, отколкото в моя полза. И в двата случая, Гриър трябваше да си опича акъла, и то бързо.

— Няма да нарежа случая. — Тонът ѝ бе упорит.

— Тогава следващия път ще дойда с теб. И това не подлежи на компромис.

Гриър се намръщи, объркването беше очевидно на лицето ѝ.

— Колко дълго смяташ да останеш в Ню Йорк? Нямаш ли филм за снимане, или нещо такова?

— Купих си апартамент тук. Ще остана колкото мога, а след това ще измислим начин, по който нещата да се получат.

Очите ѝ се разшириха шокирано.

— Купил си апартамент? В Ню Йорк? Не си се връщал тук от три години и сега изведнъж ти е домиляло за дома и си си купил апартамент?

— Ти ми даде причина да го направя — отвърнах ѝ, усмихвайки се.

— А тази причина не беше ли достатъчна преди? — Сега въпросът ѝ бе зададен много тихо.

Пуснах брадичката ѝ и разтърках тила си.

— Не е толкова просто. Първо трябваше да стана някой. Можех да се върна едва сега.

Гриър поклати глава.

— Не разбирам.

Погледнах в красивите ѝ тъмни очи и се предадох.

— Наистина ли мислиш, че брат ти щеше да ти позволи да излизаш с един работник, Гриър? Някога щеше ли да повярва, че съм с теб не заради парите ти? Мислиш ли, че някога бих могъл да уважавам сам себе си, ако го бях оставил да мисли така?

По лицето ѝ се разля разбиране.

— За мен това никога не е имало значение. А какво мисли брат ми не би трябвало да те интересува. Наистина ли вярваш, че съм толкова повърхностна? Че ми дреме какво правиш, за да изкарваш пари?

— Нарича се гордост, Гриър. Не става въпрос за повърхностност. Не можех да дойда при теб, докато не съм ти равен. Когато най-последно се върнах, ти се срещаше с мъж, който беше от твоя свят. Мамка му, какво трябваше да направя? Да дойда и да смачкам нещо, което смятах, че те прави щастлива?

— Това ли беше единствената причина, поради която стоя толкова дълго далеч от мен? — попита тя.

Погледнах я право в очите и я излъгах.

— Да.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

ГРИЪР

— О, боже мой! Чукал те е опряна на стената? — възкликна Бенър над питието си в деня, след като с Кав имахме спор за Райкърс и завършихме наравно. — Този пич определено печели моя глас.

— Шшш... — Огледах се, за да видя дали някой ни е чул в изолирания ъгъл на претъпкания бар. Никой не си обърна главата към нас, затова реших, че имам късмет. — Купил си е апартамент в сградата ми, Би. Казва, че смята да остане за известно време. Чакал да излезе подходящ договор за филм и дотогава има да убие доста време.

Тя вдигна мартинито си и отпи.

— Тогава кога ще се срещнеш отново с него? Това е фазата с одобрението на приятелките и трябва да отметнем всички точки.

Последния път Трејси одобри Кав по всички параграфи и дори леко завиждаше. Натъжавах се, като мислех за нея. Три месеца преди дипломирането и само дни преди изчезването на Кав, тя бе убита от шофьор, който избяга, след като я блъсна близо до колежа.

Дори сега изглеждаше толкова безсмислено и неочаквано. Вината на оцелелия все още ме тормозеше, тъй като в онзи ден трябваше да съм с нея... тренирахме за колежанския маратон... и щях да съм там, ако Крейтън не ме беше помолил да го придружа на срещата за подписване на договор към тръста ми.

— Предполагам, че ще се срещнете, след като измисля както да правя с него.

Бенър ме изгледа объркано.

— Какво да правиш с него? Вече обсъдихме какво ще правиш с него... остави го да те чука отново и отново, опряна на стената. Позволи му да те натисне наведена над масата, може и над дивана. И под душа. Докато не се отегчите и не започнете да го правите в леглото. О, и в асансьора. Какво ще кажеш на задната седалка на лимузина?

Предложенията ѝ бяха прекалено изобретателни, за да ме наведе на мисълта, че вече е мислила по този въпрос. Обаче това все пак бе Бенър, а тя винаги мислеше за секс. Трябваше да стане писател или нещо такова, винаги успяваше да измисли страхотни неща.

— Не съм решила дали ще го... чукам отново.

Изражението ѝ стана комично. Ако устата ѝ можеше да се отвори още малко, сигурно долната ѝ челюст щеше да докосне масата.

— Ебаваш ли се с мен? Момиче, ти си родена да ходиш по червения килим под ръка с този великолепен мъж. И аз смятам да отида в Холивуд и също да си намеря някой, за да ходим заедно на звездни партита.

И сега всичко ми се изясни.

— Смяташ да използваш мен и Кав, за да си намериш мъж?

— Много ясно! Каква най-добра приятелка си? Аз съм секси. И съм необвързана. Някой мъж ще е адски голям щастливец, ако успее да закове задника ми. Само ако му дам възможност.

Беше права. Всеки мъж щеше да е щастливец да има шанс с нея, ако му го позволи след първата среща. Бенър определено беше момиче от типа Правя секс на първата среща, защото обикновено не стигаше до втора среща, а имаше „нужди“.

Мисля си, че сега бе много горда с мен, тъй като не изчаках и пет минути, преди да се озова гола с Кав. Но, реално погледнато, може да се каже, че съм чакала много дълго това да се случи. След като разбрах, че никога няма да ме заговори пръв, изминаха няколко седмици във флирт, преди да реша да минем на следващото ниво. И всичко това до вечерта, в която ми върза тенекия.

Знаех, че не мога да направя друга крачка с Кав, преди да си изясня какво се бе случило тогава. Нямахме бъдеще заедно, ако не можех да се примиря да не знам миналото. Щях да се превърна в кисела жена, ако продължавах да държа това да виси над главата му. Просто не бях такава. Обаче имах достатъчно себеуважение, за да знам, че изоставянето ми не е нещо, с което мога да се примиря така лесно.

— Земята до Гриър. Имаме новодошъл...

Погледнах към Бенър и след това в посоката, в която тя клатеше главата си. Всички в бара сега говореха за пристигането на Каваноу Уестман. Господи, този мъж не знаеше ли как да бъде инкогнито? Това

не трябва ли да е първото правило на холивудската звезда наред с ползването на презерватив? Може би просто той сам създаваше правилата си.

Отне ми миг, за да осъзная, че не е сам. Двама огромни бодигарда го следваха плътно. Охрана? Уау. Не е нещо, което очаквах.

Кав бързо откри масата ни, кимайки, докато се придвижваше през тълпата. Охранителите държаха тълпата настрана, когато той се плъзна, сядайки до мен.

— Какво пропуснах, сладурче?

— Хъ. Извинявай? Какво...

Той се наведе и ме целуна по бузата, прекъсвайки останалата част от въпроса ми.

— Минах през вас, за да те изведа на вечеря, но теб те нямаше. Портиерът бе така добър да ми каже къде ходиш обикновено.

— Предател. Тази година коледният му бонус може да не е така впечатляващ — измърморих под нос.

— Здравсти! Аз съм Бенър — весело каза приятелката ми, подавайки му ръка. — Само те уведомявам, че ако не получиш одобрението на приятелката й, може да си имаме проблеми. Искаш да те харесам, повярвай ми. Адски важно е.

Кав стисна ръката на Бенър.

— Приятно ми е да се запознаем. Радвам се, че Гриър те има, за да й помагаш да не избира задници.

Бенър се ухили.

— Тя невинаги ме слуша. Експонат А, Тристан. — Тя поклати глава, а на мен ми се прииска да я замеря с маслинката.

Погледнах настрана, виждайки тълпата зяпачи и солидно количество камери, насочени към нас. Виждала съм доста с Крейтън и Холи, за да знам, че това, което се случва сега, ще бъде на първите страници на клюкарските парцали. Кав изглежда въобще не се интересуваше, сложи едната си ръка на раменете ми, а другата отпусна на бедрото ми. Жестът беше сто процента собственически.

— Така е честно. Ако имаш проблем с мен, казвай го. Не се боя да се потрудя за всичко, което е от значение за мен.

— От това, което чух, вече добре си се потрудил. — Бенър му намигна съзаклятнически.

Дам, заслужаваше маслинка точно между перфектно оформените си вежди.

— Наистина? Лоша приятелка си, Би.

Тя вдигна питието си, поздрави ме и отпи. Насочих вниманието си отново към мъжа до мен, или дори около мен, тъй като той явно не разбираше концепцията за личното пространство.

Завъртях се достатъчно, колкото да направя няколко сантиметра разстояние между бедрата ни. Кав на мига се приближи по-близо, а топлината от него проникна в тялото ми.

— Какво правиш тук? И за какво са ти тези горили? Защо не пробва някоя от холивудските си маскировки?

Ръката на Кав се стегна около раменете ми.

— Нямам никакъв проблем с това светът да знае, че си моя.

И тогава ме осени. Той предявяваше претенциите си над мен. И то доста публично.

— Каква е целта ти? Да не би така да се опитваш да спасиш репутацията ми?

И двамата много добре знаехме, че медиите ме разкъсваха на парченца. Дори пиар екипът на Крейтън не успя да спре клюките.

Пръстите на Кав се вплетоха в косата ми.

— Никога не съм играл ролята на рицаря на бял кон, но ще се радвам, ако се получи.

— Злодеите са по-готини — обади се Бенър. — Само казвам. А онова съобщение е донякъде по моя вина. Затова се чувствай свободен да спасиш съсипаната репутация на дамата в беда.

Кав се ухили, когато Бенър направи признанието си, и нямах никаква идея защо изведнъж завидях на приятелката си, че усмивката му е насочена към нея. Този мъж... подлудяваше ме.

— Защо ли не съм изненадан, че когато вие двете се съберете, придружени от голямо количество алкохол, може да доведе до такива луди последствия? — Той поклати глава, поглеждайки от мен към Бенър. — Дълга ти огромни благодарности, Бенър. Задължен съм ти. Всеки път, щом имаш нужда от услуга, просто ми се обади.

Той нямаше никаква идея какво направи току-що. Очевидно. Защото можех вече да видя как мозъкът на Бенър започва да работи извънредно. Тя щеше да използва услугата си, като го накара да й направи една холивудска разходка зад кадър.

Бенър потърка ръце с пакостливо изражение.

— Наистина се надявам, че ще си готов да спазиш обещанието си, щом го поискам.

Кав се усмихна уверено.

— Какво ще кажеш първо да ти купя още едно питие?

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

КАВ

Докато седях в бара с Гриър и приятелката ѝ, нямаше как да не си спомня за първия път, когато излязох на бар с жената, която сега седеше до мен и се опитваше да остави повече разстояние помежду ни. Това, което не разбираше, бе, че шансът ѝ да стои далеч от мен вече го нямаше. Тя го изпусна в мига, в който за пръв път обви ръка около члена ми.

Вторите ни питиета пристигнаха и спомените изплуваха в ума ми, докато Гриър и Бенър се шегуваха една с друга през масата...

* * *

Знаех, че идеята е лоша още преди да мина през вратата. Нямах място в този бар с тази жена под ръка. Разбира се, това беше студентски купон в „Дупка в стената“, но аз бях единственият мъж тук без риза с логото на колежа и надутото его, подхранвано от парите на мама и татко.

И все пак, ето ме тук, тъй като очевидно бях готов да последвам Гриър навсякъде, дори и в закътания ъгъл на стаята. Джинсите обгръщаха заобленото ѝ задниче и не бях единственият, който го забелязваше. Метнах зъл поглед на един кльощав дребен тъпанар, който подскачаше из стаята само и само да я гледа. Когато най-последно осъзна, че съм го забелязал, побърза да се изпари.

„Точно така, хлапе. Тя е извън категорията ти.“ Мамка му, тя беше извън моята категория, но нямаше да позволя на това да ме обезсърчава.

Не ми дремеше за погледите, които получаваше Гриър. Тя заслужаваше всеки един от тях, въпреки че дори не го осъзнаваше. Но аз не бях толкова разсеян колкото нея. Собственическите ми инстинкти

улавяха всеки поглед, насочен към задника ѝ. Можеше и да гледат, но тя беше моят.

Макар че всъщност не беше, и се самозалъгвах, вярвайки, че някога би могла да бъде.

Аз бях прост работник. А тя принцеса с тръстов фонд.

Вниманието, което я следваше, неминуемо се насочваше към мен. Шок. Погледи от типа „Какво, по дяволите, прави тя с него?“. Срецинах погледа на още един дребен смотаняк, предизвиквайки го да се пробва. Той не посмя. Никой от тях не посмя. Те дори не знаеха как да си изцапат ръцете.

В това число бе и принцесата до мен. Но защо това в нея не ме ядосваше? „Защото искаш да си в нея“, прошепна вътрешния ми глас. И беше прав. Не биваше да съм така пленен от това момиче, но беше невъзможно. Тя беше като проклет магнит и не можех да стоя далеч от нея, макар че трябваше.

До масата ни дойде сервитьор и не особено изненадващо беше мъж.

— Хей, Гриър, както обикновено ли?

Тя се усмихна мило и кимна, но мъжът не си тръгна, нито попита за поръчката ми.

— Започна ли да учиш за корпорациите? Имам учебна група, ако искаш да се включиш.

— Искам бира, Бъд, в бутилка — казах аз, прекъсвайки очевидното му намерение да игнорира факта, че седя до нея.

— Тази вечер не искам да говоря за училище — каза Гриър. — Ще се видим утре или друг път?

Сервитьорът кимна.

— Разбира се. Извинявай. Сега ще донеса питиетата. — Погледът му най-после се насочи към мен, и, подобно на останалите, в него се четеше удивление какво прави тя с някой като мен.

Поизправих се и сложих ръце на масата, навих ръкавите на ризата си до лактите, разкривайки ръкав от татуировки, стигащ до китките ми. Погледът му се премести от ръцете към лицето ми. Малкият шибаняк вероятно си мислеше, че са затворнически татуси.

„Предполагай каквото си искаш, стига да се разкараш от нас по-бързо.“

Той се обърна, мърморейки под нос нещо, което не успях да чуя.

Насочих вниманието си пак към Гриър. Тя беше напълно несъзнаваща за това, което се случи току-що. Разширените ѝ като понички очи бяха насочени към татуировките ми, които обикновено не се виждаха, докато бях с работната си риза с дълъг ръкав.

Дали принцесата има нещо против татуировките по мъжа, с който излиза?

Думите ѝ сложиха моментален край на мисълта ми, докато прокараваше пръст по мастилото.

— О, уау! Не знаех, че имаш татуировки. И аз искам, но не съм сигурна дали съм готова да си направя.

* * *

Спомените от онази вечер преминаваха през ума ми, докато слушах как двете жени си говорят. Имаше огромна разлика между тогава и сега. Тази вечер погледите бяха насочени към мен по коренно различна причина... не защото мястото ми не е до Гриър, а точно обратното, защото бяхме равнопоставени. Мястото ми беше в нейния свят, както не е било преди.

Сега само ми трябваше да убедя и нея в това.

Но едно нещо не се бе променило... Гриър беше напълно в неведение за причината, криеща се зад погледите, които получаваше. Тя си мислеше, че е заради поста, който бе публикувала, но не беше така. Или поне не напълно. Нямахме никаква идея колко е прекрасна.

Умът ми не го побираше как гаджето ѝ може да ѝ изневери. Определено му липсваше мозък, но му дължах големи благодарности. Ако не беше такъв идиот, тя вероятно никога нямаше да публикува онова съобщение, а аз никога нямаше да получа високо и ясно сигнала, че е дошло времето да получа втория си шанс с нея.

* * *

— Нали ще се грижиш добре за моето момиче? Ще се погрижиш ли да се прибере у дома? — Думите на Бенър се сливаха пиянски, докато се измъкваше от колата, шофирана от шофьора на Гриър, Ед.

— Ще се погрижа.

Бенър тъкмо се препъваше навън, когато казах на шофьора:

— Би ли я последвал до апартамента ѝ, за да се убедиш, че се е прибрала благополучно?

Ед вече излизаше от колата.

— Разбира се, господине.

Гриър се сгуши в мен, щом мъжът затвори вратата.

— Това беше добра идея.

— Никога не вреди човек да е предпазлив.

Гледах през големия прозорец на лобито как Бенър се хваща за ръката на Ед и му позволява да я отведе до асансьора, докато махаше на портиера.

— Колко пияна си, Гриър? — Настаних я странично в скута си, за да погледна кафявите ѝ очи.

— Достатъчно, но не много пияна. Идеална съм. — Думите ѝ не се сливаха така както на Бенър, но си личеше, че е пияна.

— Което значи?

— Достатъчно пияна, че да ти позволя да ме отведеш у дома и да правиш порочни неща с мен, но не много пияна, че да не мога да се наслажда на изживяването.

Членът ми, сгушен в извивката на задничето ѝ, започна да пулсира.

— Сигурна ли си, че можеш да се справиш с това, което ще поискам от теб, Гриър?

Тя се пресегна и обви ръце около главата ми.

— Тук истинският въпрос е дали ти ще успееш да се справиш с това, което ще поискам от теб.

— Каквото и да поискаш, аз съм твоят мъж.

Тя се заигра с косата на тила ми.

— Всичко?

На този етап от живота ми, бих могъл да ѝ дам почти всичко, което пожелае, за разлика от преди. И когато ме гледаше така, нямаше нищо на света, което да ѝ откажа.

— Да, скъпа. Всичко.

Тя потърка задничето си в скута ми и притисна устни към челюстта ми. Ако ме целунеше точно сега, имаше голяма вероятност да я изчукам на задната седалка на колата, а това не беше нещо, което

имах желание да правя пред публика. Особено не пред шофьора, който току-що отвори вратата.

Мамка му, слава богу, че сме само на десет минути от сградата ѝ.

— Можеш ли да шофираш по-бързо?

— Разбира се, господине.

Ед, довереният шофьор, погледна към мен с Гриър в скута ми в огледалото за обратно виждане. Видях осъдителното изражение на лицето му. Големият брат със сигурност щеше да получи пълен доклад в мига, в който Ед ни остави пред сградата.

Може да нямах всичките пари, които имаше Крейтън Карас, но не ми пречеше да се изправя лице в лице с него. Или можех просто да отвлека Гриър, да я заведа на някой далечен остров, докато не се пристрасти към мен така, както аз съм пристрастен към нея, и мнението на брат ѝ да няма значение. Доколкото знаех, тя не му бе казала за мен, тъй като никога не получих смъртна заплаха от него.

Спряхме пред сградата и Ед изскочи от колата, за да ни отвори вратата. Излязох с Гриър на ръце както си беше в скута ми.

Бързото ѝ поемане на дъх показва изненадата ѝ. Тя сграбчи силно раменете ми, а погледът ѝ се насочи към моя.

— Няма да те оставя да паднеш.

— Мога да ходя. Не съм чак толкова пияна. — Протестът ѝ бе тих и слаб.

— Искам да те държа в ръцете си, затова ще те нося. — Кимнах на Ед, който ни гледаше с орлов поглед. — Лека нощ. Благодаря за возенето.

— Разбира се, г-н Уестман. Хубава вечер.

Мисля, че искаше да ми каже още нещо, вероятно да се държа добре с Гриър, но си замълча.

Нямаше причина да се тревожи. Нямаше да позволя да ѝ се случи нищо лошо. Бях способен да я защитавам толкова добре, колкото и той, дори може би по-добре. Все пак мотивите ми бяха повече от парите и страха от Крейтън Карас.

Гриър махна на портиера, когато влязохме в сградата. Учтивото му кимане не издаде нищо от това, което си помисли, виждайки ме да я внасям във фойето на ръце. За миг се зачудих дали това не е гледка, която бе виждал и преди, или просто умееше добре да прикрива шока си.

— Често ли мъжете те отнасят на ръце до апартамента ти?

Смехът на Гриър беше заглушен, тъй като лицето ѝ бе притиснато към ризата ми. Натиснах бутона на асансьора с лакът.

— Не. Това ми е за пръв път. Не мисля, че Тристан може да ме вдигне на ръце. Навярно затова постоянно ми натякваше да мина на диета, за да отслабна.

Още преди признанието на Гриър исках да пребия тоя тъпак Тристан, а сега го пожелах още по-силно.

— Тоя да не е душевноболен? Мамка му, какъв му е проблемът?

Гриър сви рамене срещу мен, докато я внасях в асансьора и сребристите врати се плъзнаха пред нас.

— Той не струва. Радвам се, че не му позволих да ме чука отзад. Вече си е имал червенокосата пачавра за това.

— Уоу! Какво?

Тя ме погледна мигайки.

— Затова го напуснах. Чукаше една червенокоса в задника. Тя доста добре приемаше всичко. Каза ми, че е трябвало да му позволя да го направи, тъй като почти не се усещало. — Тя снижи гласа си до шепот. — Той страда от проблема на малката пишка. С него свършвах само тогава, когато сама се накарам да свърша. Господи, това е жалко.

Е, поне знам, че съм победил шибаняка в повече от един параграф. Нямах нищо малко в пениса ми и определено знаех как да накарам Гриър да свърши.

— И остана с него, защото... — оставих въпроса ми да виси. Не исках да говоря за тъпака, но въпреки това ме гризеше любопитство.

Гриър се понамеси в ръцете ми, когато асансьорът понамали и спря, а вратите се отвориха. Когато най-последно отговори, гласът ѝ бе много тих.

— Не се отказвам. Никога не съм била от тези, които се отказват. Казвах си, че ще стане по-добре, ако работя по-усърдно. Да пробвам нови неща. Но не стана по-добре. Вероятно му дължа благодарност, задето направи така, че да скъсаме, тъй като не знаех вече какво да правя. След като превъзмогнах гнева и болката, осъзнах, че най-вече съм облекчена.

Мразех факта, че бе минала през всичко това, но същевременно бях дяволски щастлив, че не бе привързана към онзи шибаняк и че не лекува разбито сърце.

— Както и да е, не искам да говоря за него. — Тя обърна лице към мен и устните ѝ се извиха пакостливо. — Искам да говорим за всички порочни неща, които смяташ да правиш с мен, и за това, колко силно ще ме накараш да свърша.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

ГРИЪР

Би трябвало да се срамувам да споделям това с Кав, но нещо в него унищожаваше страховете ми. Това ниво на нужда, пулсираща в тялото ми, бе уникална и единствено за него... напълно първична и сурова.

Знаех, че думите ми са имали ефект върху Кав, защото думите му бяха сурови, когато каза:

— Ключовете, скъпа. Щом влезем в апартамента ти, смятам да ти кажа точно какво ще правя с теб.

Бръкнах в дамската чанта на рамото ми и изрових ключовете си. След миг Кав отключи и ме внесе вътре. Не спря дори когато затвори вратата след нас, и вместо да се насочи към спалнята, както очаквах, той тръгна към кухнята.

— Какво...

— Без повече въпроси, Гриър. Ще ти дам това, което искаш, и ще ти хареса.

Краката ми докоснаха пода, и преди да осъзная какво прави, той ме завъртя и ме наведе напред, опирайки челото ми в плота на кухненския остров.

Кав обви ръцете ми около ръба.

— Не пускай! — Той се наведе по-близо и голямото му тяло се притисна към моето, когато прошепна в ухото ми. — Няма да се пускаш, преди да свършиш поне два пъти, и дори тогава няма да се пускаш, докато не ти кажа. Вчера беше само за загривка, сладурче. Време е да разбереш точно какво харесвам.

Кожата ми настръхна, а зърната ми се втвърдиха срещу студения гранит. Горещина запулсира между бедрата ми и зачаках с нетърпение. Бях напълно откровена в колата, бях достатъчно пияна, че задръжките ми да изчезнат, но не достатъчно, че да не знам какво правя и да не мога да го оценя.

Тази вечер в бара присъствието му ми напомни нещо, което знаех още преди три години... Кав бе повече мъж от всички мъже, които някога бях срещала.

Той отстъпи назад, отделяйки тялото си от моето, но ръцете му не ме пуснаха нито за миг. Започвайки с пръстите ми, които бяха обвити около ръба на плата, той плъзна дланите си по ръцете ми и дръпна нагоре ръкавите на блузата ми.

— Най-меката кожа, която някога съм докосвал. Като коприна... — Гласът му бе дрезгав и всяка дума бе като откровение. — Това изчезва.

Той хвана края на блузата ми и я издърпа нагоре по тялото ми, а аз вдигнах ръце само колкото да ме освободи от дрехата. Отдолу не носих нищо друго, освен сутиен. Копринен и черен с няколко ленти отзад, образуващи звезда.

— Всичко в теб крещи, че е скъпо. Няма значение с какво си облечена, какво правиш, как го правиш, всичко в теб е класно. — Устните му докоснаха рамото ми. — И си изцяло моя. Ще бъдеш моето порочно момиче.

Кожата ми настръхна отново и тръпка премина по гръбнака ми. Чаках с години този момент и смятах да му се насладя напълно.

Кав прокара ръце надолу по тялото ми, докато не стигна до кръста ми. Черната ми пола не беше много къса, но не бе и дълга. Беше плисирана, и когато Кав откопча копчето, тя се плъзна на пода. Женствените бикини, с които бях отдолу, оставяха доста на въображението и не бяха много скандали, ако случаен порив на вятъра повдигнеше полата ми. Винаги се съобразявах с този факт, тъй като ми се бе случвало неведнъж, докато излизам в града.

— Следващия път, когато облечеш тази пола за мен, няма да носиш бикини, а аз ще те накарам да свършиш в пълна с хора стая.

Извих се към дланта му, която обгръщаше задника ми. Топлината му изчезна и след миг той плесна леко лявата буза на задните ми части.

Извиках шокирано, но Кав ме накара да замълча.

— Тихо. Просто ти показвам какво ще се случи, ако носиш тази пола без бикини, когато си без мен. Ще те наведе на този плот и ще пляскам перфектното ти малко задниче, докато разбереш, че то принадлежи на мен и само на мен.

Би трябвало да се възмутя на пещерния му коментар, но не можех. Бикините ми, тези, под чийто ръб той беше пъхнал пръсти, бяха подгизнали.

Чела бях книги за мъже, които правят това. Доминанти, които взимат това, което пожелаят, и даряват жените си с умопомрачителни оргазми. Но скованите банкери и адвокати, които познавах, ме бяха накарали да мисля, че такива мъже не съществуват. Явно съм грешала. Точно един такъв мъж смъкваше бикините по бедрата ми, оставяйки ги да паднат на пода.

— Отстъпи от тях.

Подчиних се, но Кав не бе приключил с даването на заповеди.

— Разтвори си краката. — Когато го направих, той не бе доволен. — Повече.

Чувствайки се ужасно изложена на показ, аз плъзнах единия си крак малко по-настрани от другия. Но не бе все още достатъчно за Кав. Той се отпусна на колене, хвана глезените ми и намести краката ми така, както ги искаше.

Желаех го. Много повече, отколкото някога бях желала друг мъж.

— Виж тази красива вагина, колко е влажна и то само за мен. Мамка му, красива си. Гладка и влажна. Ще яздиш лицето ми, докато не започнеш да крещиш, и чак тогава ще те изпълня с твърдия си като камък член.

Думите му освободиха нова вълна от горещина в мен. Ако не си сложеше устата върху мен веднага, щях да го сграбча за косата и да го сложа точно там, където го исках. Неочаквано се зачудих дали ако го направя, ще ме накаже с няколко удара по задника. Прехапах устни при тази мисъл. Никой преди не ме е пляскал... беше seksi. Изкушавах се да направя точно това, което казва, за да ме напляска отново.

Мислите излетяха от ума ми, когато дланта на Кав се плъзна по вътрешната страна на бедрата ми, спирайки само за миг точно там, където го исках.

— Харесвам те така. Влажна. Гола. Чакайки ме търпеливо като добро момиче да направя с теб това, което пожелая. Мамка му, мисля за това от години. Какъв ли ще е вкусът ти? Колкото ще е горещо това котенце, щом поставя устните си върху него?

— Да не би да се опитваш да ме накараш да те моля? — попитах дрезгаво, а гласът ми сякаш бе чужд.

Смехът на Кав беше горещ като дъха му, докосващ вътрешната страна на бедрата ми.

— Когато поискам да се молиш, ще разбереш.

Това бяха последните му думи, преди да застане между бедрата ми, а дланите му да ме разтворят широко пред него. Устните му обвиха клитора ми и всичките ми мускули се стегнаха от екстаз. Когато устата му се затвори над мен, не успях да сдържа стона си.

Само след няколко близвания и вкувания вече се притисках надолу към лицето му. Кав не си губеше времето... нито ми позволяваше да решавам какво да прави. Той ме боготвореше, дразнеше клитора ми и буквално ме изяждаше като любимия си десерт. Исках да съм любимият му десерт.

Пръстите ми сграбчиха по-силно края на плота, докато той ме чукаше с език и се гърчех срещу устните му. Влажната ми сърцевина явно също му въздействаше, защото ме дръпна по-близо до устата си. Направих точно това, което беше казал, че ще направя... яздох лицето му.

Оргазмът ми беше близо. Никога не бях свършвала толкова бързо... всъщност, никога не бях свършвала при орален секс, никога. Но доминантните думи на Кав, неговите команди и уметото представяне бяха на път да променят това.

А когато единият му палец премина нагоре, притискайки се към онова място, нещо в мен експлодира. Недокосвани досега нерви се събудиха за живот в мен заради напрежението, което оказваше пръстът му върху отвора на задните ми части.

— О, боже мой! О, боже мой! Какво...

Зърната ми станаха още по-твърди, когато удоволствието накара мозъка ми буквално да изключи. Прекалено много усещания и оргазмът експлодира, карайки ме да викам с всичка сила.

Кав не спря. Натискът отзад се засили, принуждавайки вълните на удоволствието да продължат отново и отново, разтърсвайки тялото ми. Треперех, пръстите ми стискаха ръба на плота, сякаш това щеше ми помогне да запазя разума си. Отворих уста, за да помоля за нещо, за какво не бях сигурна, когато той се отдръпна и застана зад мен.

Ръцете му милваха моите, плъзгайки се по влажната ми кожа, докато не обгърнаха пръстите ми. Навеждайки глава, той захапа леко ухото ми.

— Справи се добре, сладурче. Все още се държиш. Но няма да го пуснеш, докато не те накарам да крещиш втори път, нали?

— Няма да го пусна. — Исках да крещя за него втори път. Исках повече от невероятното удоволствие, което ми доставяше. Исках да треперя от допира му, затова се тласнах леко назад, притискайки се към ерекцията му.

Кав продължи да говори, а тонът му бе изкусителен и бавен.

— Хареса ти да усещаш палеца ми в задничето си, нали? Ще поемеш много повече от това. Ще те разтегна, докато си готова да приемеш члена ми.

Тръпка премина надолу по гръбнака ми и аз простенах срещу плота. Чаках го, него и всички забранени удоволствия, които ми доставяше.

— Но не тази вечер. Тази вечер отново ще чукам малката ти вагина. Знаеш ли защо?

— Защо? — прошепнах аз.

— Защото е моя. Създадена е за моя член. Всеки мъж в този бар днес искаше да е на мое място, и това няма нищо общо с кариерата и парите ми. Те искаха да бъдат мъжът, който ще те отведе у дома и ще те чука. Но не могат да те имат, защото втори път няма да те пусна. Разбираш ли ме? — От всяка дума лъхаше чувство на притежание.

Опитах да кимна, но бузата ми беше притисната към плота и не успях.

— Отговори ми, Гриър.

— Да. — Точно сега, бих казала всичко, което иска да чуе. Имах нужда да го почувствам вътре в себе си.

— Добро момиче. — Той пусна ръцете ми. — Не мърдай!

Отново единственото, върху което можех да се съсредоточа, беше докосването му, проследяващо извивките на тялото ми. Обичах начина, по който ме докосваше така уверено... без въпроси дали това, което прави или смята да направи, ще ми хареса.

Ръцете му изчезнаха и до слуха ми достигна звук от смъкване на цип и шумолене на дънки. Нетърпението ми стана почти непоносимо, когато той застана плътно зад мен, докосвайки отвора на тялото ми с главичката на пениса си.

— Надявам се, че си готова, скъпа. — Притисна се към мен и с един мощен тласък се зарови до основата.

Простенах срещу плота, пръстите ми се напрегнаха и стиснаха още по-силно ръба, както ми беше наредил. Изпълнена. Превзета. Притежавана. Всички тези чувства се блъскаха в мен, докато той ме чукаше с резки тласъци на бедрата си, забавяйки за миг, преди да продължи още по-силно.

Ръцете ми трепнаха от нуждата да посегна и да погаля клитора си, да се подсигурия, че оргазмът ми ще дойде бързо и силно, но се сдържах, опитвайки се да му се подчиня. Нещо в това да искам да се докосна, но да знам, че не мога, ме възбуди още по-силно и по-бързо.

Голямата ръка на Кав мина покрай бедрото ми и се притисна към малката пъпка, която умирах да докосна. Прехапах устните си, за да не изкрещя. Но каузата беше изгубена.

Оргазмът ми беше силен и аз стиснах ръба, докато пръстите ми изтръпнаха, а тялото ми завибрира. Той не забави темпото си, а продължи да се тласка силно в мен.

— Мамка мууу... — Викът му отекна в апартамента ми, а членът му изригна вътре в мен.

Тишината в стаята се изпълни с тежкото ни дишане и силните удари на сърцата ни.

Той се пресегна и прокара пръсти по побелелите ми кокалчета.

— Можеш вече да се пуснеш, сладурче.

Устните му се притиснаха към косата ми, докато бавно разтварях пръсти. Разперих ги и ги свих няколко пъти, преди Кав да се заеме... и нежно да ги разтрие, докато болката изчезне. Когато приключи, той се пресегна и взе кутия кърпички от плота, отдръпвайки се от мен. Измъкнах няколко и се почистих, преди да се обърна с лице към него.

Какво да правя сега? Какво да кажа? Заедно ли сме? Искам ли да сме заедно? Имам ли му доверие? Мозъкът ми превключи към логическо мислене и въпросите ме атакуваха от всички страни.

Той ми каза, че съм негова, но за колко дълго? Докато изгуби интерес от това, което вършим? Нямах да остане в Ню Йорк завинаги. Неговият живот беше в Лос Анжелис.

По дяволите, защо блаженството след секса не можеше да продължи по-дълго? Защо не можех да съм момичето, което прави случаен секс и не задава въпроси?

Чакай. Защо да не мога да съм? Нищо не ме спираше. Можех да съм това момиче. Не бе нужно да позволявам емоциите ми да се

замесват във всичко това. Можех да приема това като нещо, което си струва да се изживее, да му се насладя и да не замесвам сърцето си.

След като взех това решение, вътрешно кимах доволна. Никакви емоции. Никакво сърце. Просто обикновен секс, докато траеше всичко това. А ако този обикновен секс се окажеше най-страхотния в живота ми... значи по-добре за мен.

„Печелиш, Гриър. Ти си печелившата.“

— Е, ами. Благодаря. Това беше... перфектният завършек на вечерта. Най-добре е да си лягам. Имам доста за вършене утре. Лека нощ.

Внимавах да говоря спокойно и небрежно, а Кав ме гледаше така, сякаш ми е пораснала нова глава. Искях да се свия пред погледа му, особено като се имаше предвид, че бях по сутиен и токчета, но се задоволих само да стисна ръце пред себе си. Небрежна. Печена. Спокойна. Сдържана. Може и да не бях никое от тези неща точно сега, но бях сигурна, че ще се преструвам, докато не успея.

— Тогава аз... ще те видя утре — каза той бавно, сякаш се опитваше да състави изречение на непознат език.

— Може да съм навън за известно време, ами... да ти пиша ли?
— Дори нямам номера му.

Той поклати глава и очите му се присвиха.

— Ще те намеря, Гриър. — Погледът му ме изобличи в блъф. Сякаш знаеше играта, която играех, и бе по-добър в нея.

Това само затвърди решителността ми. Това бе моят живот. Не някаква игра.

— Лека нощ, Кав. Отново благодаря.

Той се наведе към мен и очаквах целувка по челото или бузата, но Кав не ме целуна там. Той зарови ръка в косата ми, дръпна главата ми назад и превзе устните ми. Езикът му се плъзна вътре и никакво позволение не му бе нужно.

Все още треперех от невероятната му целувка, когато той ме пусна и отстъпи назад.

— Лека нощ, Гриър. Удоволствието беше изцяло мое.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

ГРИБЪР

— На кухненския плот? Супер. Трябва да ми покажеш точно на кое място, за да съм сигурна, че не съм седнала, без да искам там, където едва не са ти откъснали аналната черешка.

Замислих се дали да не затворя на Бенър, тъй като последното нещо, за което исках да говоря, бе аналната ми черешка... От години обсъждаме сексуалните й похождения и липсата на моите такива. Сега, когато най-после имах какво да споделя... ами споделях.

— Вдясно между двата последни стола.

— По дяволите... Е, как беше първият път? Макар че не сте се чукали прави до стената?

Не се поколебах.

— Беше хубаво. Той е много добър. Може би най-добрият секс в живота ми.

Тя въздъхна.

— Не знам дали това значи, че той е адски добър, или трябва да ти изпратя симпатиите си заедно с букет за всичките години скапан секс, които си имала.

— Обичам цветя — казах небрежно. — Не получавам често букети. Да не кажа никога. Освен ако не си купя сама. — Сега, като се замислех, това беше много жалко. Мислено си отбелязах по-често да си купувам цветя, защото, по дяволите, заслужавах букети и умопомрачителен секс.

— Е, мамка му, този пич най-добре да се вземе в ръце, ако иска да те впечатли. Жалко, че не е романтичен. Тези простотии с цветята ще му бъдат добре възнаградени.

— Не е така.

— Какво имаш предвид? Че животът ти не е забавен секси филм? Защото може да бъде. Макар че за момента си се изместила към порно

жанра. Имам предвид, колко сюжетна линия имаше, преди да се изчукате на стената?

— Сериозно, млъкни вече. Знаеш какво имам предвид. Това с Кав не е истинско. Няма да продължи дълго. Не знам каква игра играе, но имайки предвид досието, което му водя при мен, няма да преживеем нищо повече от горещ секс. И така е добре, нали?

За миг от другата страна на линията настана тишина.

— Един път не прави цяло досие — каза Бенър.

— Да, добре, той ме е зарязвал само веднъж. За три години. Без нито една дума. Това са простотии и ти го знаеш. Няма да започна да си фантазирам сърчица и цветя, защото не му вярвам. А дори и да можех да му вярвам, не искам да си фантазирам сърчица и цветя с който и да е. Тъкмо излизам от двугодишна връзка, която беше адски скапана.

Мастурбацията бе нещо страхотно. Колкото повече оставах с Тристан, търпейки разни остатъци от внимание и скапан секс, правех всичко по силите си тази връзка да продължава, и дори не знаех защо се занимавах. Какво пропиляно време.

— Знам. Опитах се да ти кажа, че Тристан е мекотело, но ти не искаше да чуеш нито дума. Обаче, познай какво? Ако Кав е мекотело, ще ти кажа едно. Поне е мекотело, което те кара да свършваш, и е огромен като самосвал. Сериозно, малко те мразя в момента. Искам да се покатеря върху него и да го яздя към залеза.

Изведнъж настръгнах, изпитвайки чувство на притежание, което не бях очаквала.

— Никой няма да го язди към залеза, докато не приключи с него.

— Тогава се стягай, момиче. Милиони жени биха убили, за да бъдат на твоето място, да не говорим, че биха се претрепали да забременеят с детето му, за да го вържат за себе си. Пропускаш възможности наляво и надясно.

Простенах, когато каза „забременеят“.

— Мамка му. Забравих да ти кажа. Не използваме презервативи. И той въобще не откача по този въпрос. Сега трябва да се провери за всякакви болести, нали? — Чух силно издрънчаване в ухото си от другата страна на линията. — Какво беше това?

— Извинявай, изпуснах си телефона. Да не би да ми казваш, че господин Холивуд не ползва качулка? Сериозно ли? Това е адски тъпо

за мъж в неговата позиция. Освен... — започна тя замислено.

— Освен какво?

— Може да иска да те напомпа. Може би той е този, който търси начин да върже теб. Наистина. За цял живот. Ти си улов, Гриър.

Протегнах ръка напред с дланта, макар да знаех, че Бенър не може да ме види.

— Спри! Спри веднага! Няма да говорим за тази вероятност. На противозачатъчни съм и това няма да се промени. Няма да ме напомпа.

— Но сте се чукали два пъти без презерватив и той не е откачил.

— Мм-хмм. Това казах и аз.

Отново настана кратка тишина.

— Странно е. Това сигурно е правило номер едно на известните пичове за избягване на златотърсачки.

— Това му казах и аз! — Размахвах отново ръце щастлива, че няма кой да види лудите ми движения.

— И?

— Хич не се притесни.

— В това няма смисъл. Обзалагам се, че агентът му ще се притесни... или може би не, тъй като ти вече имаш много пари и не си на лов за неговите. Предполагам, че това те прави най-безопасната мацка на света.

Потърках лицето си.

— Ъгх. Дотук съм с този разговор.

— Може би трябва да почнеш да пиеш. Тогава започват интересните неща.

— Преди обед е.

— Което не пречи да говорим дали ще му позволиш да откъсне последната ти черешка, или не.

Бенър ми хвалеше аналния секс още от гимназията. Мисля, че част от мен ме бе държала далеч от това изживяване, защото беше едновременно интересно и плашещо. Когато Тристан повдигна темата, го отрязах на мига. Дори тогава, мисля, бях подозирала, че не мога да му се доверя с всяка част от себе си. Не ме бе грижа какво казват всички, но да позволиш на някой да вкара нещо в задния ти двор изискваше адски много доверие.

— Виж, Гриър. Ти си улов... уловът на сезона, ако искаш. И ако си готова най-после да поемеш „П“ в своя „З“, преживяването трябва

да е хубаво и незабравимо. Има възможност Кав Уестман да е свикнал да взима жените с всички части на телата им, и вероятно ще знае как да направи това изживяване незабравимо за теб. А ако си струва, когато сме старици, които щъкат наоколо в инвалидните си колички, ще си спомняме времето, когато телевизионна звезда е чукала дупето ти. Просто няма как историята да не е запомняща се.

Сълзи потекоха от очите ми, докато се смеех с глас.

— Уоу, Би. Никога не съм...

— Просто кажи, че ще го направиш и ще ми дадеш порочните... секси и забранени... детайли, след като сте свършили.

— Няма да правя никакви обещания за първото, но ако се случи, определено ще научиш детайлите.

— Имаме сделка.

* * *

Следващото обаждане, което получих, беше също толкова напрегнато.

— Гриър, какви ги вършиш, по дяволите?

Резкият тон на Крейтън ме изненада. Мислех, че вече се бяхме разбрали.

— Ами, здравей и на теб, Крей. Как е животът на пътя?

— Видяла ли си, че си на първа страница на всеки клюкарски парцал и всеки сайт тази сутрин?

— Всъщност, не съм. — Бях изненадана, че Бенър не ги е видяла и не ми спомена нищо. Обаче днес тя си скъсваше задника от работа, и с изключение на обедния ни разговор, не бе спирала да работи.

— Целият ми пиар екип работи извънредно, за да се опита да оправи кашата от поста ти, а сега са бомбардирани със снимки на теб и някакъв актьор. Имам нужда от някои много точни детайли, за да им кажа как да извъртят нещата. Кой, по дяволите, е този мъж с теб?

Това бе въпрос, на който се боях да отговоря преди години, тъй като знаех, че Крейтън никога няма да разбере какво намирам в мъж, който не е от нашите кръгове. Или поне така беше преди Холи. Реших да се придържам колкото мога по-близо до фактите.

— Той е стар приятел. Срегнахме се, докато бях в Колумбия.

— Защо не знам за това?

— Защото ти беше доволен да гледаш собствената си работа и да ме оставиш да живея живота си.

Дълбок звук на раздразнение дойде откъм слушалката.

— И сега твоите решения рефлектират на живота и бизнеса ми, Гриър. Мислех, че си разбрала. Това нанася поредния удар върху доверието на инвеститорите.

Вината ме изпълни, свивайки стомаха ми.

— Съжалявам, Крей. Не се замислих над това. Но освен това няма да живея живота си така, че да задоволявам инвеститорите. Ти не го правиш, защо трябва за мен да е различно?

— Правилата са различни, без значение харесва ли ти, или не. Ще уредя началникът на пиар екипа ми да ти се обади и да видите какво трябва да се направи сега, след като този мъж е в кашата. Скатавай се, не привличай повече вниманието на медиите. Ще пратя екипа си да разрови миналото му. Имам нужда да разбере с какво точно си имаме работа, преди да го видиш отново.

И отново, сякаш съм тийнейджърка, на която никой не се доверява, че ще знае кое е най-добро за нея.

— Откажи се. — Гласът ми беше твърд и изпълнен с решителност.

— Никакъв шанс, по дяволите.

— Не е нужно да ровиш в миналото му. Много добре знам кой и какъв е.

— Гриър...

Реших този път да сложа картите на масата.

— Вече спя с него, Крей. Каквото и да намериш, няма да промени това, което смятам да правя. Затова спри да си губиш времето.

— По-упорита си дори от мен. — В гласа му се долавяше познатото ръмжене.

— Уча се от най-добрия.

— Виж, Гриър, искам да съм сигурен, че той не се опитва да те измами. Не казвам, че няма какво да предложиш, и не казвам, че той търси лесен начин за забогатяване, но ще съм скапан голям брат, ако не се грижа и тревожа за теб.

— Знам, но нямам намерение да се омъжвам като теб за напълно непознат след свалка за една нощ. Затова спри да се тревожиш толкова много. Ако тези снимки вече са в интернет, клюките ще продължат без значение дали се скатавам, или не. Смятам просто да се забавлявам.

— Ако цената на акциите продължава да пада заради това, ще взема мерки без значение искаш, или не. Това е обещание.

С тази явна заплаха с Крейтън си казахме довиждане и затворихме телефона. Животът ми никога не е бил прост и днес не бе изключение.

Дали си струваше? За не-връзката, която имах с Кав?

Нямам отговор на този въпрос с изключение на това, че не бях готова да сложа край.

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

КАВ

Като обвих ръката на Гриър около дръжката на пистолета, се зачудих дали не правя огромна грешка.

Но къде да заведеш момиче, което е ходило на какви ли не срещи? Ако си на мое място, ще я заведеш на стрелбище, за да удариш с един куршум два заека... Гриър щеше да види колко страхотни умения имах и щеше да научи нещо полезно.

— Значи просто дърпам спусъка? — извика тя, а гласът ѝ бе висок, тъй като на ушите си имаше шумоизолиращи слушалки.

— Стисни — казах аз. — Трябва ти само леко натискане на спусъка. — Демонстрирах ѝ с пръста ми, а тя прехапа устни, концентрирайки се върху целта.

След тридесет минути ускорен курс по безопасно боравене с огнестрелно оръжие най-после стигнахме до забавната част. Или поне се надявах да е забавна за нея.

Тя натисна спусъка, но не подскочи при изстрела. Добър знак. На мишената нямаше дупка, затова знаех, че е пропуснала.

— Опитай отново. Този път по-ниско.

Тя отново натисна спусъка и този път направи дупка в гърдите на жълтия мъж, висящ в другия край на залата. Гриър пусна предпазителя, сложи пистолета на рафта пред нея и смъкна слушалките си.

— Успях! — Пляскайки с ръце и подскачайки, тя изглеждаше много по-млада от двадесет и шестте си години и прекалено невинна, че да я въвличам в живота си. И все пак смятах да го сторя.

— Адски добър изстрел, сладурче. Искаш ли да пробваш още един?

Тя погледна от мен към деветмилиметровия „Зиг Зауер“.

— Разбира се, защо не?

— Имаш доста амуниции, затова може да ги използваш всичките.

— Добре. Нека да го направим. — На лицето ѝ се четеше вълнение и някакво чувство стегна гърдите ми.

Щом отново сложи слушалките на ушите си, тя напълни още амуниции в пълнителя и го зареди. След като уцели още няколко пъти целта, отново остави пистолета си, а в очите ѝ танцуваше вълнение.

— Искам да видя как стреляш ти, Холивуд.

Ухилих се на прякора, който използва, и я приковах към стената на кабинката ни за стрелба. Залата беше празна, тъй като наех цялото стрелбище за няколко часа, за да може да се усамотим.

— Холивуд, а? — Наведох се към нея, дразнейки и двама ни, като потърквах устни в нейните.

Дланите на Гриър се прокраднаха по гърдите ми, докато не обви ръце около тила ми.

— Изглежда ми подходящ — прошепна, а гласът ѝ започна да става дрезгав.

— Точно сега ще ти позволя да ме наричаш както пожелаеш, скъпа. Но когато тази нощ съм вътре в теб, искам да стенеш името ми.

— Предполагам, че ще видим дали ще се случи.

— Това е гарантирано, а не вероятно.

— Така казваш ти.

— Така знам аз.

— Смяташ ли да ме дразниш още, или вече ще ме целунеш? — попита тя.

— Ще правя каквото си поискам... както правя винаги.

А точно сега исках усмивката ѝ, не просто устата ѝ. Искях от нея да се излъчва топлина и енергия. Мамка му, просто исках нея. Всичко, което беше, и я исках повече, отколкото някога бях искал нещо в живота си. Нямах да пропиляя този втори шанс, който ми бе даден. Но ако се случеше, щях да поискам трети. И четвърти. Колкото е нужно, за да направя онова, с което да я заслужа.

Но на Гриър ѝ писна да ме чака да направя своя ход, затова дръпна главата ми надолу към нея и взе целувката, с която я изкушавах.

Поех контрола, хванах брадичката ѝ и наклоних главата ѝ настрани. Коленете ми се плъзнаха между бедрата ѝ и тя се притисна

към тях. Бързо чуване на стрелбището изглеждаше като идеалния план... докато телефонът не завибрира в джоба ми. Игнорирах го, но той зазвъня отново.

Отдръпвайки се леко, погледнах екрана. Блокирано обаждане. Списъкът с хората, които знаеха този номер, бе малък, което ме оставяше с няколко възможности, някой доста по-неприятни от други.

— Трябва да вдигна, скъпа — казах, отстъпвайки назад. — Може да отнеме няколко минути. — Тя погледна към пистолета и към мишената. — Не стреляй по нищо, докато не се върна.

Въртейки очи, Гриър се обърна и започна да издърпва мишената.

Излязох навън и вдигнах телефона.

— Казвай. Какво искаш?

Гласът на другия край на телефонната линия бе прекалено познат.

— Знаеш какво искам, Кав.

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

ГРИЪР

В мига, в който Кав излезе от кабинката, извадих телефона си. Бях затрупана със съобщения.

Лош знак.

Две пропуснати обаждания от Крейтън и три текстови съобщения. Едно съобщение от Холи. Две от Бенър.

Въведох паролата си и прочетох съобщенията.

Крейтън: „Това НЕ Е скатаване“.

Крейтън: „Вдигни си шибания телефон“.

Крейтън: „Изпращам Кенън“.

Холи: „Кав Уестман е адски секси, но брат ти тук подивява. Може би искаш да си вдигнеш телефона“?

Бенър: „Ти си моят герой. На първа страница на CelebSightingsNYC. О, и по данни на клюкарските сайтове, вие официално сте двойка“.

Бенър: „И между другото изглеждаш адски секси на тази снимка“.

Дали наистина исках да видя за какво говорят? Разбира се. Кой не би?

Отворих брауъра си, написах в Гугъл CelebSightingsNYC и името на Кав. Първата снимка, която изскочи, беше на мен и Кав, слизайки от таксито пред стрелбището. Шибаният таксиджия. Това беше единственото обяснение за ъгъла на снимката.

Трябваше да намеря Кав и да се изнесем от тук, преди папараците да се домъкнат. Имам предвид, знаех, че не сме най-

интересната новина в града, но вероятно бяхме на първа страница в списъка. И всички знаеха къде сме в момента.

Оставих пистолета в ъгъла и се плъзнах навън, вървейки по посока на гласа му. Не исках да подслушвам, но се зачудих дали не е агентът му, мениджъра или някой друг, който му се обажда, за да го предупреди, че са ни забелязали.

— Не, приключих. Няма да се върна там. — Тонът на Кав беше твърд. — Добре. Отказвам се. — Той затвори, насочи се към вратата и повдигна глава, виждайки ме да стоя до вратата.

Вдигнах телефона си и му показах екрана.

— Прикритието ни е разкрито, Холивуд. Папараците са ни погнали. Телефонът ми се пръска от съобщения. И на теб ли ти се обадиха за това?

Той поклати глава.

— Не. Какво става? — Той взе телефона ми и прочете какво пише на екрана, преди да започне да вибрира в ръката му.

— Брат ти — каза той, връщайки ми телефона.

— По дяволите, звъни ми за трети път. Каза ми да се скатавам и да оставя шумотевецата да отmine, затова точно сега не е много доволен от мен... — Докато говорех, телефонът ми продължи да вибрира.

— Няма ли да му вдигнеш?

— Ммм... не искам. — Замислих се отново, знаейки, че имам само няколко секунди да реша. — Мисля, че е по-добре да вдигна. — Плъзнах пръст по екрана и отговорих с: — Не ми крещи.

— Гриър! — Дълбокият глас на Крейтън вибрираше от раздражение. — Мисля, че се бяхме разбрали.

— Каза ми да се скатавам и аз се скатавам — възразих му.

— Защо тогава снимката ти изскача на първа страница на клюкарските сайтове? Проклетото ти съобщение отново е най-отпред и Холи ми каза, че си шибана сензация в Туитър.

Стомахът ми се присви и натежа от всичко, което научих досега.

— Мамка му. Наистина ли?

Да съм сензация в Туитър въобще не беше нещо, което исках да бъда.

— Очевидно жителите на Ню Йорк са решили да превърнат всичко това във фиаско. Трябва да се разкараш от града и наистина да

се скатаеш далеч от медийното внимание.

— Апартаментът ми...

Крейтън ме прекъсна.

— ... е наблюдаван денонощно, тъй като са научили, че Кав си е купил апартамент в сградата ти.

— Тогава какво да правим? Да отидем в Ел Ей? — Хвърлих бърз поглед към Кав, когато осъзнах, че говоря за нас и предложих дома му там като решение за бягството ни.

— Не, Кенън е на път към теб. Ще те закара до Тетерборо и ще напуснеш страната за малко. Имам приятел с дом в Белиз и той се съгласи да останеш там колкото е нужно. След като така или иначе нямаш работа, няма да ти е голям проблем.

Какво каза?

— Сериозно? Трябва да си събера багажа, ако...

— Той и жена му са оставили доста дрехи в къщата, а ти си близо до нейния размер. Той е грамадно копеле, тъй че и неговите дрехи ще станат на Кав. Просто се качвайте в СУВ-а, когато Кенън пристигне, и, мамка му, разкарайте се от града, за да мога да почистя тази каша, преди всичко това да експлодира в лицата ни.

Имаше доста въпроси, по които исках да споря с брат си, но не бях сигурна, че това е един от тях. Нещо в тона му ми подсказваше внимателно да избирам битките си. Имах усещането, че зад всичко това има нещо повече, което Крейтън не ми казваше, и което само по себе си не бе голяма изненада. Обаче му имах безрезервно доверие и щом казваше, че трябва да тръгна, значи тръгвах.

— Добре. Щом смяташ, че така е най-добре.

— Ок. Кенън току-що ми писа, че е на няколко пресечки от вас.

— Съжалявам, Крей, не исках да се случи това...

— Знам. Сега прави каквото ти казва Кенън и ще поддържаме връзка.

Затворих, а Кав стоеше и чакаше търпеливо. Челюстта му се бе стегнала, а ръцете му бяха свити в юмруци.

— Брат ти те праща надалеч и ти смяташ да му го позволиш? — От думите му се процеждаше гняв.

— Той отпраща нас надалеч. Ако го искаш, сега е моментът. Какво мислиш за Белиз?

Кав се намръщи по-силно.

— Белиз? Какво, по дяволите?

Казах му за решението на Крейтън да се скатавам и му предадох детайлите, които не бе успял да чуе по време на разговора ни. Мускулите на лицето му се отпуснаха, както и свитите му юмруци.

— Кенън ще е тук всеки миг, за да ни закара до Тетерборо.

— Сигурна ли си, че искаш да го направиш?

— Да избягам в тропическия рай заедно с теб? Брат ми определено е имал много по-лоши идеи.

Кав най-после се усмихна и хвана ръката ми.

— Тогава да тръгваме.

* * *

Върнахме пистолета на мястото му и се насочихме навън към улицата. Преди да се огледам за Кенън, бях заслепена от светкавици на фотоапарати. Проклети папараци. Кав ме дръпна до себе си и преминахме бързо през тълпата, докато ни засипваха с въпроси.

— Кав, истина ли е, че си отговорил на съобщението на Гриър? Покриваш ли всички изисквания?

— Двойка ли сте?

— Ще има ли бърза сватба като при Крейтън и Холи?

Последното, което исках, бе да отговарям на въпросите им. Защо ли? Защото не знаех отговора на нито един от тях. Кав изглежда нямаше същия проблем, тъй като спря, за да се изправи пред тълпата.

— Кенън е зад ъгъла — прошепнах аз, когато прозорецът на един СУВ се спусна и той изкрещя името ми.

— Ще ми отнеме само секунда — отвърна Кав. След това се обърна към проблясващите светкавици. — Ако имате такава невероятна жена в ръцете си, няма ли да направите всичко, което можете, за да е щастлива и да остане завинаги в живота ви? Аз нямам намерение да я пусна да се отдалечи от мен.

Вратата на СУВ-а се отвори и Кенън ни махна да влезем вътре. Задърпах Кав за ръката и той ме последва.

— По-добре си намерете нова история, която да преследвате, момчета. Само това ще получите от нас за тази вечер.

Двамата скочихме в СУВ-а и Кав затръшна вратата, докато продължаваха да ни засипват с въпроси.

От мястото си до мен Кенън каза.

— Това беше ли нужно? Така ли се скатавате? Да храните пресата с огризки не е нужно. Оставете пиар екипът ни да измисли нещо и не влошавайте нещата.

Кав, от лявата ми страна, погледна Кенън, и се озовах притисната между двама огромни мъже, единият тъмен, а другият светъл. Когато за пръв път се запознах с Кенън, много си паднах по него, но след като пораснах, знаех, че никога няма да изпитвам силни чувства към мъж, който ми е близък почти колкото брат ми.

— Мисля, че и сам се справих с пиара. Нали осъзнаваш, че не за пръв път съм преследван от папараци? В Ел Ей се сблъскваш с подобни простотии всеки ден, докато излизаш от някое кафене.

Кенън отпусна ръка на едното ми коляно.

— Е, това не е ежедневна простотия за Гриър и никак не помагаш да спасим репутацията ѝ. За разлика от твоята, която е просто за забавление, нейната репутация накърнява доверието на инвеститорите във фирмите на Карас и техните представители. Не очаквам, че един бивш портиер ще разбере това.

— Работник по поддръжката — поправи го Кав. — И много добре разбирам всичко. Не искам нищо друго, освен да помогна на Гриър, затова можеш да си го начукаш. — Той обви ръка около раменете ми и ме дръпна към себе си.

Нито Кенън, нито аз пропуснахме собственическия жест. Само се надявах да успеем да се качим на самолета, преди двамата да са се сбили.

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

КАВ

Този шибан скапаняк Кенън ни остави в една частна авиационна сграда, откъдето друг шофьор ни откара на пистата и се качихме на черния самолет на „Карас Интернешънъл“. Когато пристигнах, бях намислил да кача Гриър на собствения си самолет и да я отведа някъде, където да я впечатля.

За миг бях забравил, че си имам вземане-даване с жена, която вероятно никога не е летяла в туристическа класа, и личният самолет беше поредното нормално нещо в живота ѝ. Какво бих могъл да ѝ дам, което не е имала преди? Този въпрос се въртеше в ума ми, докато стюардесата пристигна с питиетата ни и нещо за хапване. Гриър обърна своя джин с тоник сякаш беше вода.

— Добре ли си, скъпа?

Тя мълча през целия път към летището, докато двамата с Кенън си мятахме ками. Мълчанието ѝ ме изнервяше до крайност. Дали не бе решила, че да е разпъвана от пресата заради мен не си струва? Мамка му. Нямаше да я пусна, затова щеше да ни се наложи да разберем как да се справим с този проблем.

Бягството ни в тропическия рай беше само временно решение. И, честно казано, не разбирах защо репутацията ѝ е толкова важна за инвеститорите в компаниите на брат ѝ.

— Гриър, добре ли си? — попитах отново, защото последният ми въпрос остана без отговор. Изгубила се бе в мислите си, но думите ми най-после стигнаха до нея.

Тя отпусна хватката си около чашата, само за да я стисне по-силно след миг.

— Добре съм. Просто... мисля си колко луд стана животът ми. От това да работя шестнадесет, дори осемнадесет часа на ден, сега се оказах безработна. А и това тук. Последните дни са някак нереални и все още се опитвам да премисля всичко.

— Искаш ли да се върнем? — Пилотът тъкмо започваше да набира скорост по пистата, и ако щяхме да променяме плана, трябваше да го направим веднага.

Тя поклати глава.

— Не. Наистина не искам да се връщам. Това е една от частите, за които се опитвам да не изпитвам вина.

Обвих ръка около раменете ѝ и я целунах по челото.

— Защо се чувстваш виновна?

— Защото бягството с частния самолет на брат ми ме кара да изглеждам като разглезена малка принцеса, каквато не съм, и каквато никога няма да бъда. — Тя спря за миг, преди да добави: — Но също така съм и алчна, защото искам да избягам далеч заедно с теб и да оставя светът далеч зад нас. Няма да ни се налага да се занимаваме с простотии за няколко дни и просто ще можем да се позабавляваме.

Искаше ми се да добави нещо за това да се справим със случващото се помежду ни и да обмислим как тази връзка да проработи, но високо и ясно разбих посланието на Гриър, че не е готова още за това. Тя нямаше да признае, че имаме връзка или бъдеще заедно.

Мамка му, толкова по-зле за нея, защото, след като се върнах в живота ѝ, имах намерение да направя това между нас нещо постоянно. Щеше да ѝ се наложи да се примири с този факт, тъй като нямаш намерение да я пусна. Не и този път.

Вместо да насилвам проблема, аз се наведох и целунах отново челото ѝ. Превръщаше ми се в навик, който май нямаше да мога да изкореня.

— Нека действаме ден за ден и да видим какво ще се случи. Не се налага да ходя никъде, и не мисля, че има нещо, което бих предпочел повече от това да те гледам по бикини на някой плаж, преди да се върнем в стаята си и да те съблека гола, за да те накарам да крещиш името ми.

Гриър обърна тялото си към мен и отпусна глава на рамото ми.

— Мисля, че ще успея да се справя с това.

— Нямаш друг избор.

* * *

Не бях сигурен какво да очаквам от минималистичното описание на мястото, което Гриър ми даде, но когато кацнахме на пистата, за която дори не бях сигурен, че е павирана, любопитството ми се разпали още повече. Обаче не мисля, че големият брат гадняр-милиардер би изпратил малката си скъпа сестричка някъде, където няма да получи най-доброто.

Преди три години мечтаех да я отведа на някоя екстравагантна ваканция, за да я впечатля, и сега ни се предоставяше тази златна възможност. Гриър веднъж ми бе казала, че иска да бъде ухажвана, и сега имахме на разположение тропически остров и никакви папараци.

Време е за шоу.

Мъж, седящ върху количка за голф, ни чакаше на изхода на летището, и ни махна. Беше ухилен до уши и държеше табелка с надпис „Гриър“.

— Чанти? — попита той, изглеждайки леко объркан от празните ни ръце.

— Не и този път — отговорих аз.

— Добре тогава. Нека ви отведа до къщата.

Обвих ръка около Гриър щом се качихме на задната седалка на количката за голф. Фаровете ѝ осветяваха тъмнината, докато подскачахме по неравния път, който бе засипан с пясък. Дузина сини раци се отместваха от пътя, щом фаровете ги осветяха.

Къде бяхме, по дяволите?

По-малко от пет минути по-късно той спря пред черна метална порта в средата на висока бяла ограда. Имаше конзола и мъжът натисна няколко клавиша, въвеждайки парола, преди портите да се плъзнат настрани.

— Аз съм Хуан. Домууправителят. — Той посочи към малка колиба в близост до стената. — Ще съм на разположение, ако имате нужда. Съпругата ми Реа готви и чисти. Затова ако имате някакви специални предпочитания, просто ѝ кажете. — Той поглади корема си. — Тя е една от най-добрите готвачки на острова, затова имате късмет.

— Остров? Мислех, че сме в Белиз? — попита Гриър.

Хуан се засмя и големия му корем се разтресе, със сигурност поставяйки ни в категорията Тъпи американски туристи. — Вие сте в Белиз. Добре дошли в Кайе Колкър. Ние сме вторият най-голям остров в страната, но не се заблуждавайте, няма много места, на които можете

да отидете, докато сте тук. Вие сте в южния край на острова, селото е в северния, точно преди Разлива.

— Разлива? — попитах, чудейки се какво, по дяволите, говори.

— Това е каналът, който ураганът Хети направи през 1961-ва година, разделяйки острова на две. Разбирате ли? От другата страна има повече къщи, но имате нужда от лодка, за да стигнете дотам. Ние имаме една и мога да ви заведа, където пожелаете. Не ви препоръчвам да карате сами лодката, тъй като управлението ѝ е трудно, освен ако нямате голям опит. Обаче може да правите каквото поискате, плуване, гмуркане, риболов, разглеждане на пещери, ще ви заведа, където искате.

Двамата с Гриър му благодарихме, докато ни водеше към бяла бетонна къща, която отпред имаше високи бетонни стълбове. Оранжево-жълти стъпала ни отведоха на широка веранда, която изглежда обграждаше къщата. Хуан извади ключовете от джоба си, отключи вратата и ни ги даде.

— Ще ви оставя да разгледате. Ще се срещнете с Реа на сутринта. В колко часа бихте искали да закусите?

Погледнах Гриър, повдигайки вежди, за да ѝ покажа, че решението бе нейно.

— В осем часа ще е идеално. Благодаря ти, Хуан. Лека вечер.

Затворих и заключих врата след нас, докато Гриър се въртеше в кръг в огромния вестибюл. Високият таван бе облицован с тъмно дърво и греди, оставени на показ. Стените бяха боядисани в жълто и си пасваха идеално с мозайката от сини, зелени, червени и жълти плочки, с които бе покрит пода.

Беше всичко, което може да очакваш от тропическа плажна къща. В средата на вестибюла имаше малка кръгла маса, а върху нея огромна ваза с жизнерадостни свежи цветя. От мястото си можех да видя огромна дневна с масичка за кафе в същия цвят като тази в коридора и огромен телевизор с плосък екран, закачен на стената. Светли платна на стените добавяха цвят в жълтата повърхност. Ефирни бели завеси се развяваха от нощния бриз пред цяла стена от прозорци с изглед към океана. Навън в тъмнината се чуваше как вълните се разбиват в брега.

Гриър спря да се върти и зачаках реакцията ѝ. Вероятно е била на безброй луксозни ваканции и това място можеше да не ѝ се види

особено специално. По дяволите, дори можеше да не ѝ хареса. По моите стандарти, от това, което видях досега, мястото беше много хубаво и бих бил горд да го нарека свое.

— Обожавам го — каза тихо Гриър. — Толкова е перфектно.

— Нека разгледаме наоколо.

Ухилен я последвах в дневната през трапезарията и кухнята. Кухнята беше с шкафове от тъмно дърво, черно-бели гранитни плотове и стандартно оборудване. Беше хубава като тази, която имах в дома си в Ел Ей, но изобилието от цветове, картини и интересни плотове ѝ придаваше силно островно очарование.

Минахме обратно през дневната към другата част на къщата, където открихме три спални, най-голямата от които очевидно беше господарската спалня.

Огромно дървено легло с четири колони и балдахин беше поставено срещу стена от прозорци с развяващи се завеси. Източната стена на стаята също бе цялата в прозорци, което ме навеждаше на мисълта, че щяхме да станем свидетели на страхотни изгреви.

Бях задължен на Крейтън Карас, това място беше перфектно. Мамка му, приличаше на място, на което би пренесъл булката си през прага по време на медения им месец.

Потиснах тази мисъл. Гриър не беше готова, а аз нямаше да я карам да откача, като заговоря за нещо толкова сериозно. Всъщност, знаете ли каква е мисията ми на това пътуване? Да я накарам да се пристрасти към тялото ми и към члена ми, така че никога повече да не пожелае друг мъж. Веднъж щом осъществя тази своя цел, щях да премина към следващата точка от плана си.

Спрях на прага на спалнята, когато Гриър пристъпи вътре.

— По дяволите, това място е перфектно. — Огледах голямата покрита с плочи душкабина и невероятно грамадната вана. Доста щяхме да ги използваме.

— Адски перфектно.

Щом Гриър се обърна към мен, се насладих на вида ѝ. Беше красива както винаги, но под очите ѝ вече се появяваха тъмни кръгове. Едва седеше на краката си. Никой от нас не спа по време на шестчасовия полет, вместо това проверявахме клюкарските сайтове за наши снимки. По онова време всеки от нас се остави на собствените си мисли.

Точно сега всичко, което исках, бе един душ и след това да се сгуша в огромното легло с Гриър в обятията ми. Обикновен мъж с обикновени нужди.

— Душ и сън?

Тя прикри прозявката си с ръка и кимна.

— Да, моля. Докато не съм заспала както стоя тук.

— Отиди първа. Аз ще огледам къщата и ще се убедя, че всичко е заключено.

Докато се върна от обиколката си, Гриър вече бе излязла от банята и спеше дълбоко в леглото... Гола.

Душът ми продължи малко по-дълго, отколкото бях предвидил... тъй като ми се наложи да се справя с една твърда като камък ерекция.

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

ГРИЪР

Да се събудя до обвит около мен мъж и пляска на вълните в брега беше невероятно. Отворих очи и примигнах, почти заслепена от силната светлина, която струеше от прозорците и се отразяваше в блестящата повърхност на водата.

Небеса! Умряла съм и съм се озовала в рая.

Присвих очи срещу блестящата светлина и извих тяло към твърдото мускулесто тяло зад себе си. Майко мила, тази сутрешна цепеница, беше по-скоро като сутрешен ствол на дърво. Облизах устни, заинтригувана от мисълта да го събудя с члена му в устата си.

Рай, обичам те.

От години се чудех какво ли е да заспя и да се събудя с Кав до себе си, и макар да не пазех спомена как съм заспала до него, то определено можех да направя събуждането запомнящо се и за двама ни.

Много внимателно вдигнах ръката, която бе обвил под гърдите ми, и я плъзнах зад себе си. Зачаках, притаила дъх, надявайки се той да продължи да спи. Сънено той легна по гръб, вдигайки ръка над главата си.

Перфектно.

Внимателно плъзнах чаршафа по тялото му, разкривайки здравите плочки на корема му и тънката пътечка тъмни косъмчета, водеща до целта ми.

Никога преди не бях искала толкова силно да направя на някой свирка. Беше странно желание, но нямах намерение да игнорирам силата на това, което изпитвах, щом се замислих за този властен мъж, оставен на милостта ми.

Още едно последно дръпване на чаршафа разкри дебелия му твърд пенис. Перфектен. Стисвайки бедра срещу нарастващата нужда в мен, снижих устни и прокарах влажна диря от главичката надолу по

покрития с пулсиращи вени ствол. Бедрата на Кав се повдигнаха, щом достигнах до тестисите му, които се стегнаха само след една ласка от моя страна.

Бях споменала, че съм страхотна със свирките, нали? Защото усъвършенствах таланта си по времето, в което мое мото беше „Девствена съм, но все пак може да се задоволим един друг“.

Слава богу за заблудените тийнейджърски идеали.

Погледнах нагоре към Кав и видях замъглените му лешникови очи, насочени към мен. В мен проблесна лека несигурност. Ами ако уменията ми са впечатляващи само за мъже, чийто опит бе на милиарди години от този на Кав? Не бях единственото момиче, което си падаше по него, докато бях в колежа, освен това бях виждала стотици негови снимки в клюкарските сайтове с прелестни актриси, с които нямаше как да се сравнявам.

Кав се протегна и приглади косата, която бе паднала на рамото ми.

— Да се събудя до теб прави сутринта ми адски хубава, сладурче. Но да се събудя от устните ти на члена ми? Мамка му, невероятно е.

Моментното ми колебание изчезна, чувайки дрезгавите му думи, и аз обвих с ръка члена му, насочвайки го към устните си.

— Тогава това много ще ти хареса, Холивуд.

Поех го колкото можах от първия път и продължих да опитвам, докато членът му не докосна задната страна на гърлото ми. Стоновете на Кав ме окуражаваха да го поемам по-дълбоко и по-бързо. Горещина изригна между бедрата ми, когато той хвана с две ръце косата ми и надигна бедра към устата ми. Отдръпвайки се колкото да поема дъх, стиснах с една ръка тестисите му, докато движех другата нагоре-надолу по дължината му. Почти бях сигурна, че това бе универсалният момчешки трик за почивка по време на свирка.

— Мамка му, скъпа. Ще ме накараш да свърша, нали? — простена Кав, поглеждайки към мен.

Прехапах устни и кимнах, все още движейки ръка по ствола му. С всяко движение силните му бедра се свиваха и стягаха.

— И смятам да погълна всяка капка — казах му бавно.

— Мамка му, да, ще го направиш. Всяка капка ще се плъзне в това твое красиво гърло. Ще поемеш семето ми в устата, във вагината

и в задничето си, преди да напуснем това място.

Той сякаш улучи право в целта. Кой би предположил, че порочните думи биха могли да ме превключат толкова бързо? И той, говорещ как ще изпълни задника ми... плашеше ме, и все пак беше невероятно интригуващо.

Прогонвайки тази мисъл засега, наведох глава, за да довърша работата, която бях започнала, възнамерявайки да взривя главата на Кав.

След минути стоновете му станаха по-силни, а бедрата му се тласкаха по-силно към устата ми. Позволих му да чука лицето ми, докато го милвах, галех и ближех. Беше феноменално. Напълно мощно изживяване.

— Скъпа — каза той гърлено и напрегнато и знаех, че е на път да свърши.

Ръката му отново сграбчи косата ми и ме задържа неподвижно, докато чукаше устата ми миг преди да експлодира.

И точно както ми нареди, погълнах всяка капка.

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

КАВ

Толкова бях прецакан. Тя бе. Единствената. Нямах право да я задържа, докато не ѝ кажех истината.

Гриър прокара деликатно ръка по лицето си, сякаш не ми бе направила току-що най-страхотната свирка в живота ми и сякаш не бе погълнала всяка капка от спермата ми. Как се казваше? Дама за пред обществото и курва в леглото? Гриър не бе курва, но, мамка му, тя бе порочно момиче. И я обичах. Всяка частица от нея.

След като излязохме от стаята за преобличане, съмнително натъпкана с дрехи в нашия размер, се запътихме към столовата, където ни посрещна маса, пълна с пържени филийки, поръсени с пудра захар, както и яйца, бекон, боб, питки и всякакви нарязани плодове. Тъмнокожа жена, която вероятно бе Реа, сложи каничка с гъст сироп на масата.

— Всичко изглежда страхотно. — Думите на Гриър бяха последвани от къркоренето на стомаха ѝ.

Дръпнах я към себе си.

— Трябва да те нахраним, скъпа.

Когато тя ми се усмихна, се наведох към нея и я целунах.

Реа ни гледаше, докато разменяхме целувки, и изчака да седнем на масата, за да ни се представи официално.

Гриър си поговори с нея, докато пълнихме чиниите си. След това тя си тръгна, оставяйки ни с прясно сварено ароматно кафе и със закуската ни.

Вълните се разбиваха в малкия плаж навън, а голям басейн, застлан с плочки, се извиваше докъдето ми стигаше погледа. Това място беше страхотно и ми се искаше да задържа Гриър заключена тук завинаги. Далеч от простотиите, които ни чакаха у дома.

Напълних прясно хлебче с бъркани яйца, бекон и боб, докато Гриър отпиваше портокалов сок и слагаше пържени филийки, бекон,

яйца и ананас в чинията си.

— Винаги съм си представяла медения си месец така. — Думите ѝ бяха тихи, но паднаха между нас като бомба, предизвиквайки пълна тишина в стаята, а изражението на Гриър веднага стана затворено. — Имам предвид, нали знаеш, когато като по-млада мечтаех за такива неща. Преди милион години. Няма значение. Моля те, изтрий последните петнадесет секунди от паметта си.

Спомних си за мислите си от предишната вечер. Бях точно на същото мнение като нея.

Опитвайки се да разведрия обстановката, аз казах:

— Бих очаквал от теб да имаш добър вкус. Това място е адски яко.

— Изненадана съм, че те е впечатлило — каза тя, гризвайки парченце хрупкав бекон.

Коментарът ѝ ме свари неподготвен.

— Ти си изненадана, че аз съм впечатлен? Аз съм изненадан, че ти си впечатлена. Мислих си, че вероятно не е по луксозния стандарт на Карас.

Гриър пусна бекона в чинията си и обви пръсти в кърпичката в скута си.

— Защото съм разглезена лигла? Не съм. Или поне не както мислиш ти. Излизала съм само няколко пъти извън Ню Йорк, и то в голям промеждутък от време. Чичо ми никога не е обичал да пътува, и не ме взимаше в редките пъти извън града, а когато Крейтън започна да пътува доста, определено нямаше желание да мъкне със себе си малката си сестричка. Две Коледи съм ходила на Вирджинските острови и няколко пъти по време на лятната ваканция съм била с приятели в някой от курортите, които са собственост на компаниите на Крейтън, но нищо повече от това. В Ел Ей вероятно си виждал много повече луксозни жилища, отколкото съм виждала аз.

Отговорът ѝ ме изненада и вероятно това се прочете на лицето ми, защото тя попита:

— Какво? Мислиш си, че само защото съм тази, която съм, животът ми е пълен с пътувания по целия свят? Имам списък с местата, които искам да посетя. И е наистина дълъг. И знаеш ли какво? Може би дори мисля, че не бих искала да живея завинаги в Ню Йорк.

Искам да пробвам какво е да живееш на място различно от Източното крайбрежие.

Пуснах буритото в чинията си, взех чаша прясно изцеден портокалов сок и отпих, преди да попитам.

— И защо не го направиш? — Въпросът ми беше прост, но живо се интересувах от отговора. — Имаш възможността да живееш живота, който пожелаеш. Какво те спира?

Гриър посегна за бекона и пъхна парченцето в устата си.

— Не е толкова лесно. Не мога просто да събера багажа си и да замина за където искам, когато поискам. Имам нуждата да спечеля правото да го направя, за да не отговарям пред когото и да е било.

И ето точно това бе причината да си падам толкова много по Гриър. Тя не бе глезената наследница, която живееше единствено от тръста си. Тя имаше цел и вероятно бе единственият човек на света, който би разбрал нуждата ми да се докажа.

— Разбирам това. Тогава наздраве за това да заслужиш правото да правиш каквото, по дяволите, пожелаеш. — Вдигнах чашата си и изчаках тя да вдигне своята, преди да ги чукнем.

Докато хапваше от пържената си филийка, Гриър ми отправи неочакван въпрос.

— Мислиш ли, че сега си вързан към Холивуд?

— Какво имаш предвид?

— Дали те притежават живота и бъдещето ти?

Отхапах от буритото си и обмислих въпроса ѝ, докато дъвчех.

— Никой не притежава мен или бъдещето ми. Аз решавам какво да правя и отказвам да позволя някой да диктува действията ми. Стигнах до това ниво и съм събрал толкова пари, че да се откажа в мига, в който пожелаая.

Гриър бодна с вилицата още едно парче пържена филийка, преди да ме погледне.

— Това е добре. Уважавам го. Точно това е причината да искам да спечеля собствено богатство, вместо цял живот да разчитам на тръста си или на компаниите на Карас. Винаги към тях има закачени определени изисквания.

Виллицата на Гриър се залюля между пръстите ѝ.

— Обаче, предполагам, че е без значение дали живея от тези пари, или не. Крейтън все още диктува поведението ми, щом това

засяга компаниите. В някои дни просто искам да си сменя фамилията. Имам предвид, обичам брат си и съм адски горда от всичко, което е постигнал, но да живееш под микроскоп не е никак забавно. — Тя спря да си играе с вилицата и я остави в чинията. — Проблемите ми са жалки, знам.

Обмислих думите ѝ само за миг, преди да предложи решение.

— Можеш да бъдеш която пожелаеш, Гриър. Тук никой не знае коя си или защо си тук, затова нека се позабавляваме. Решавай... коя искаш да бъдеш?

Тъмните очи на Гриър блеснаха от възможността.

— По дяволите. Никога не съм се замисляла над това. Трябва ми малко време.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

ГРИБЪР

Кав нямаше идея какво направи, пускайки на свобода въображението ми. Никога нищо не е било толкова изкушаващо, колкото въпроса му — коя искаш да бъдеш? Сякаш бих могла да избира каквото пожелаея и то да се случи. Но може би тук, на този остров, където никой не знаеше кои сме, наистина бих могла да го сторя.

Реа дойде да почисти остатъците от закуската ни, докато аз се върнах в спалнята. Студените плочки на пода под босите ми крака бяха наистина освежаващи от горещината на слънцето, която вече проникваше в къщата.

Да, рай, наистина те обичам.

Във взетите назаем шорти и потник, обмислях възможностите си, докато се разхождах. Привличането на огромния басейн бе силно и изглеждаше като идеалното място, на което да си почина, докато реша какво или коя искам да съм, докато съм тук.

В ума ми започна да се заражда един отговор, предизвиквайки ме. Имах ли куража да го изрека на глас?

Ако всичко това бе само преструвка, защо да не й се насладя? Знаех, че нямаше да мога да задържа Кав Уестман за себе си, но може би поне можех да се престоря за малко.

Щеше да ми трябва доста ликьор и солидни дамски топки, че да изрека на глас това, което си мислех.

Пъхвайки се в розовия бански, който ми беше малко по-тесен в циците и задника, тъй като очевидно господарката на това място бе с по-малки извивки от мен, аз взех лосион против слънце от шкафа в банята и се насочих към басейна.

Спрях да се насладя на гледката, когато забелязах, че Кав вече е свалил тениската си. Заетите му шорти бяха с ниска талия, висейки сексапилно на бедрата му. Двете линии отстрани на ханша му наистина

бяха способни да накарат едно момиче да загуби ума си. Тази сутрин преди закуска членът му бе в устата ми, а сега имах желание да коленича и да оближа тези вдлъбнатини и страхотните му плочки...

Критиците, които казваха, че тялото му е дело на фотошоп? Лъжци. Всички бяха лъжци. Защото, по дяволите, ако жените по света можеха да видят това, което виждах аз в момента, сигурна бях, че щяха да ме преследват и да ме отстранят, за да заемат мястото ми. Сигурно заглавията щяха да звучат така: „Гриър Карас участва в женски бой заради холивудски секс бог“.

Дали Крейтън щеше да се ядоса тогава?

— Имаш ли нужда някой да изяви желание да ти помогне с този слънцезащитен лосион, скъпа?

Не успях да се сдържа и се изкикотих.

— Да, но мисля, че е време да зарежа вида на най-бялото бяло момиче на плажа.

— Ти не си най-бялото бяло момиче на плажа — той наклони глава настрани и ме изгледа, — но все пак имаш едно нюйоркско излъчване.

— Бледа съм като дух, защото седя затворена по цял ден. За разлика от теб, бронзово златист бог такъв, който живееш на Кали и изглеждаш страхотно.

Едната му вежда се повдигна при думите ми.

— Единственото място, на което ти трябва да знаеш, че съм бог, скъпа, е в спалнята.

Той погледна от единия край на оградата до другия. Къщите на съседите бяха на прилично разстояние от нашата и през гъстата растителност и дърветата беше почти невъзможно да се види каквото и да е било.

— Свали си горнището. Няма причина да си правиш черти.

Нямах особено големи проблеми с увереността, що се отнася до тялото ми, и не е като да не ме бе виждал гола, но нещо в това да съм гола навън, изглеждаше... порочно.

Кав ме погледна по-сериозно от когато и да е било.

— Да не мислиш, че това беше някакво предложение? Беше заповед, Гриър. Искам да видя страхотните ти цици на слънчева светлина.

Примигнах два пъти, несигурна, че съм чула правилно.

— Как... какво каза?

Кав закричи към мен, целият в гладки мускули и адски секси. Но каква беше тази доминантност? Усещането на студения гранит, опрян в бузата ми, докато лежах върху плота, проблесна в спомените ми. Тогава той беше доста доминантен. Но бях решила, че това е нещо, което се проявява по време на секс.

Той спря пред мен и ме огледа.

— Чу ме, сладурче. Вече реших коя искам да бъдеш, докато сме тук, сега искам само да ми кажеш, че и ти го искаш.

— Какво да искам? — объркването пролича в тона ми. — Мислех, че ще е мое решение. Която искам аз да бъда?

— Все още можеш да бъдеш която пожелаеш, аз просто ще добавя един... допълнителен слой към избора ти.

Горещина плъзна по кожата ми и влага се разля между бедрата ми. Нима това наистина ме възбуждаше? Той протегна ръка към мен, но вместо да докосне банския ми, прокара обратната страна на ръката си по твърдите ми зърна, които прекалено очевидно издуваха горнището на банския ми.

Това е едно „да“ от името на тялото ми.

— И ти го искаш, Гриър. Искаш да ти казвам какво искам от теб и да те карам да ми го дадеш. — Той пристъпи по-близо, продължавайки да говори, преди да успея да формулирам отговора си. — Досега си чакала някой да дойде в живота ти и да се отнася с теб като порочното момиче, което си в действителност, нали?

Забравете за влагата, бикините ми буквално подгизнаха, а не бях топнала дори пръстчето си в басейна. Как бе успял да влезе в главата ми и да измъкне най-забранените ми желания? Мисля, че инстинктивно не се бях доверявала на Тристан да му дам подобна власт, но с Кав изпитвах нещо коренно различно.

Преглътнах, опитвайки се да формулирам отговора си. Вътрешната ми борба явно бе видна заради зачервените ми страни, тъй като той прокара ръка по брадичката ми, повдигайки лицето ми към своето.

— Всичко, което трябва да направиш, е да кажеш „да“, Гриър.

— От... откъде ти хрумна това? Защо мислиш, че искам нещо такова?

Ленива усмивка изви устните му.

— Познавам те по-добре, отколкото мислиш. Спомняш ли си първия път, когато ти казах да ме целунеш? Искаше аз да поема инициативата. Да вземам решенията. Да ти казвам какво да правиш. Нещата не са се променили. — Той освободи брадичката ми и прокара длан по бузата ми, преди да зарови пръсти в косата ми. — Каж ми какво направи, когато ти казах да ме целунеш. Спомняш ли си колко сладка беше? Колко податлива на желанията ми?

Сякаш по негова команда спомените се върнаха в ума ми...

* * *

Кав настоя да си споделим таксито за дома от бара и шофьорът спря до дома ми близо до кампуса. Той излезе пръв от колата, казвайки на таксиджията да изчака и ме изпрати до входната врата. Когато му благодарих за питиетата и превоза, той поклати глава.

— Ще те изпратя до апартамента ти. Не съм някой смотльо, който ще остави момиче на стълбите на сградата. — Той погледна надолу към татуировките на ръката си, които не бяха открити без якето му. — Може да изглеждам като гангстер, но имам някои маниери.

Бях пила достатъчно, че да кажа точно това, което мислех.

— Не приличаш на гангстер. Ти си... адски секси. — Щом изрекох думите, се ужасих от откровеността си. — По дяволите, не биваше да го казвам. Ти...

— Харесва ми да знам, че момичето, което намирам за дяволски горещо, мисли, че съм адски секси. — Усмивката му беше порочна и тялото ми... в частност зърната ми... на мига се втвърдиха срещу сутиена ми. — Толкова си невинна, но все пак искам да те вкуся, Гриър. Води!

Какво имаше предвид с това, че все пак иска да ме вкуси? И не бях невинна. Не бях девственица или нещо такова. Просто не правех секс на първата среща. Мислите ми бяха пълен хаос, докато го водех към асансьора и нагоре по коридора. Спирайки пред вратата ми, аз казах:

— Това е.

Кав подаде ръка към мен.

— Ключове.

— Много командваш.

Палава усмивка изви крайчетата на устните му.

— Нямах никаква идея, сладурче. Никаква идея.

Не знаех какво има предвид, но му подадох ключовете и го гледах как отключва вратата ми. Понечих да мина през прага, но Кав обви ръка около моята и ме спря.

— Първо ще ме целунеш, а след това можеш да отиваш да спиш.

— Аз ще те целуна? — Изненада изпълни цялата ми същност при заповедните му думи.

— Сякаш си чакала със седмици да го направиш.

Кое то си беше самата истина.

Погледнах нагоре към омайните му лешникови очи. На светлината те изглеждаха сиви. Как бих могла просто... да го целуна?

— Е, това е неудобно — промърморих аз.

— Не е нужно да е неудобно. Просто направи това, което ще ти кажа.

Той ме преведе през всичко, казвайки ми стъпка по стъпка как иска да го целуна. И двете ръце на гърдите му, да се повдигна на пръсти, докато устните ни се срещнат, и след това той пое контрола.

От този миг знаех, доминантността на Кав Уестман беше адски гореща.

* * *

— Помня — прошепнах, — но...

— Без „но“. Искам да се отпуснеш, Гриър. Позволи ми да поема волана за малко. Кълна се, ще се насладиш на пътуването.

Знаех какъв е отговорът ми, но вместо да използвам думи, се пресегнах и развързах горнището на банския си. Розовата материя се плъзна по кожата ми и я оставих на шезлонга до мен.

Очите на Кав блеснаха похотливо. Той се пресегна и обгърна гърдите ми, навеждайки се да прошепне до устните ми:

— Адски красива. И цялата си моя.

Една мисъл ме стресна.

— Ами Реа и Хуан? Не мисля...

— Казах им, че сами ще се погрижим за обяда си. Никой от тях няма да дойде в къщата до довечера. — Пръстите му погалиха зърната ми, превръщайки ги в твърди връхчета. — Нима мислиш, че бих те споделил с някой друг? Всичко това е за мен и друг не може да го вижда.

Собственическото му държание развърза тревожния възел в стомаха ми. Може би и аз можех да поискам това, което желая, точно както той ми казваше какво иска от мен.

Скоро. По-късно. Щом успея да подбера правилно думите си и да анализирам всички възможни негови реакции. Как може да съм напълно импулсивна в едни неща и крайно аналитична в други?

Ах, да! Алкохол. И като говорим за това...

Кав сякаш прочете мислите ми.

— Нека защитим хубавата ти кожа от слънцето, след това ще ни направя питиета. Докато ти пиеш, аз ще изям котето ти.

— К... какво каза? — заекнах аз.

— Котенцето ти. Ти ме събуди с члена ми в устата си и се чувствам длъжен да ти върна жеста. Да го наречем предиобедна закуска. — Палавата му усмивка обещаваше, че твърдите ми зърна скоро нямаше да се омекнат. — Сега лягай на шезлонга, за да се погрижа за теб.

Последвах нарежданията му и легнах първо по корем, позволявайки му да ме намаже със слънцезащитния лосион. На огромните ръце на Кав му отнеха само няколко секунди да покрие раменете, гърба и задната част на краката ми.

Когато се обърнах по гръб, посегнах към шишенцето, но той не ми позволи да го достигна.

— Наистина, Гриър, вярваш ли, че ще пропусна възможността да сложа ръцете си на цялото ти тяло?

— А аз ще мога ли да ти върна услугата?

Ленива усмивка изви устните му и нуждата да го целуна бе невероятно силна.

— Абсолютно.

Простенах, докато Кав не бързаше, покривайки всяко местенце от тялото ми с лосиона. Да масажира гърдите ми и да си играе със зърната ми не беше наложителна, но напълно задоволителна добавка.

Докато приключи, притисках с всичка сила коляното му, което бе сложил между бедрата ми.

— Адски много ме изкушаваш, сладурче. — Той раздвижи коляното си, замени го с дланта си между краката ми и натисна леко клитора ми. Преднамереното докосване бе точно това, от което имах нужда. Бях безсрамна, търках се в него, а оргазмът ми бе само на ръка разстояние.

— Искаш ли да свършиш?

— Да — прошепнах, поклащайки се срещу него.

— Ще свършиш ли силно? — Той завъртя едното ми зърно между пръстите си и вълна от удоволствие заля тялото ми. Толкова бях близо.

— Да — обещах му.

— Тогава свърши за мен, скъпа. Искам да чуя как викаш името ми. А след това искам котенцето ти на лицето си.

Порочните му думи освободиха още една вълна от удоволствие и едва успях да се крепя на ръба.

— И докато ям сладката ти вагина, смятам да си поиграя с отвора на малкото ти задниче и да го разтегна, докато станеш готова да ме приемеш в него. Ще притежавам всяка частица от тялото ти. Устата, вагината и задничето ти. Може дори да чукам перфектните ти гърди и отново да свърша в устата ти.

— Аааххх, Кав — простенах името му, когато оргазмът ме заля, цялото ми тяло трепна конвулсивно срещу неговото. През тялото ми преминаваха вълна след унищожителна вълна, докато най-последно се успокоих.

Той се смъкна надолу и намери връзките от двете стани на долнището на банските ми. С по едно дръпване го свали от мен.

— Сега е мой ред.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА

КАВ

Никога нямаше да се наситя на Гриър. Разбрах го със сигурност, когато тя заглуши вика си с ръка, докато устата ми беше на клитора ѝ, а пръстът ми се тласкаше в тесния отвор на задничето ѝ. Мамка му, бе перфектна. Тя беше всичко, което исках да бъде преди три години, и пропиляното време ме преследваше, макар да знаех, че нямах избор.

След като се срина отново на шезлонга, аз се изправих и нагласих члена си в свободните шорти. Да не я чукам в този момент изискваше огромно въздържание, но този път бе за нея, не за мен. Исках да мисли за всичките порочни обещания, които ѝ дадох преди малко. Исках да мисли непрестанно за мен, както аз мислех за нея. Изглеждаше почти невъзможно, тъй като тя обсебваше мислите ми във всеки един момент.

— Изглеждаш така, сякаш едно питие ще ти се отрази добре, скъпа — казах, гледайки как част от руменината изчезва от бузите ѝ.

Гриър кимна.

— Моля. Каквото и да е. Имаш ли нужда от помощ?

— Не е нужно, но ако имаш желание, може да ми правиш компания.

Тя посегна към горницето на банския си с усмивка, но аз бях побърз.

— Никакво горнище. Искам да мога да гледам циците ти.

Изчервяването на бузите ѝ се върна и бе още по-силно. Гриър имаше силна воля, беше упорита, и едва ли някой би предположил, че по природа е склонна да се подчинява. Но аз го видях още от самото начало, и макар да мислех, че част от мен се заблуждава, скоро времето доказа, че съм бил прав.

Обаче, всеки път извън леглото, щом ѝ дадох някакво нареждане, получавах моментален отпор. Не мислех, че е така, защото искаше да каже „не“, просто се бореше с независимостта си всеки път, щом

кажеше „да“. Борбата ѝ беше красива и бях изключително благодарен, че имах привилегията да се възползвам от нея. Винаги мислеше да ми каже да си го начукам, виждах го в изражението ѝ. Но всеки път успяваше да потисне желанието и да ми се подчини. Желаях това, защото всеки път щом се подчинеше на волята ми, пристрастеността ѝ към мен нарастваше.

Когато тя се изправи и obu долницето на банския, но остави горницето, знаех коя част от ума ѝ спечели битката. Хващайки ръката ѝ, аз я дръпнах в къщата към кухнята.

От закуската имаше останали резени ананас, както и сок от прясно изцедени ананаси и портокали. Грабнах ананаса и насочих Гриър към добре зареденото барче. Три вида ром, смесени в блендера заедно с ананаса, сока и малко лед. Докато питиетата ни се смесваха, Гриър стоеше до мен, а аз бях обгърнал с ръка раменете ѝ.

Гласът ѝ беше тих, когато каза:

— Попита ме коя искам да бъда...

Погледнах надолу към нея и видях, че е захапала притеснено долната си устна.

— И? — Зачудих се колко ли време ще ѝ отнеме, докато най-после се реши да ми каже. Оказа се, че ще чакам само няколко секунди.

— Ами ако искам това?

— Какво имаш предвид?

— Тази лекота. Сякаш изминалите три години, в които бяхме разделени, не са се случвали и това е една обикновена ваканция за нас. Без съобщението, което написах, без пресата, която да ни преследва, без брат ми, който ни отпраща надалеч. Просто... ние. Да сме си само двамата. — Тя покри лицето си с длани. — Господи, говоря безсмислици. Няма значение. Забрави, че съм казала каквото и да е било.

Топлина изпълни тялото ми, нещо, което не мислех, че е възможно. Аз също исках това, което желяеше и тя. Без вина, без лъжи, без тайни. Просто двамата заедно, и дори по-добре, преструвайки се, че сме нормални. Че животът ни е нормален. Мамка му, бих убил това да бъде истина.

— Няма да забравя нищо, защото и аз искам същото. Може да имаш всичко, което пожелаеш, Гриър. И щом искаш това, значи е твое.

— Не мислиш, че говоря дивотии? — изглеждаше срамежлива и несигурна, не като обикновено уверената Гриър, която познавах.

Притиснах я по-силно до себе си.

— Мисля, че си сладка и адски перфектна.

Изключих блендера и изсипах питиетата ни в две чаши. Подадох едната на Гриър и вдигнах тост.

— За нас.

Усмивката ѝ беше брилянтна, когато чукна чаша в моята.

— За нас.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ВТОРА

ГРИБЪР

Понякога повратностите на съдбата те възнаграждат с възможно най-добрия резултат, който можеш да си представиш. Изглежда да бъдеш смел и да кажеш на някой точно това, което искаш, може да доведе до нещо добро.

Докато стоях в кухнята и помагах на Кав да приготви обяда ни, а кожата ми бе сгрята от слънцето над Белиз, се чувствах така, сякаш съм спечелила награда. Приключих с рязането на зеленчуци, които да сложим в салатата, а той започна да готви скаридите, които бе мариновал преди това в една купа. Нека просто да кажем, че ако вече не му бях казала всичко, сега, докато го гледах как готви, думите сами щяха да изскочат от устата ми.

— Още едно питие? — попита той.

Вече бях наполовина пияна, затова бях повече от готова за още едно.

— Определено.

С ефективни движения, той се зае отново с питиетата, а аз отнесох салатата и купата със скариди на масата на верандата. Карибското море днес бе спокойно, но това се дължеше най-вече на рифовата бариера, която бе недалеч от брега.

Нямаше как да не изпратя мислени благодарности на брат си, задето уреди това. Искаше ми се да знам в чия къща сме се натресли, но точно сега нямаше откъде да го науча. Погледнах отново към телефона си, надявайки се надписа „Без обхват“ магически да е изчезнал. Не беше. Освен това нямаше и Wi-Fi. Вероятно това е благословията на инкогнито при пътуването. Да бъдеш напълно откъснат от света беше някак освобождаващо. Просто аз и Кав, напълно сами.

Той се присъедини към мен, носейки питиетата, и двамата нападناхме пълните си чинии.

— Какво ще кажеш за вечеря да излезем и да разгледаме острова?

Отпивайки глътка от тропическия коктейл... ах, небеса... аз кимнах.

— Добра идея.

— Добра идея е да мога да изляза навън с теб, без да се тревожим, че може да бъдем разпознати. Дължим на брат ти огромни благодарности, макар да не съм много сигурен, че ще иска да ги чуе от мен.

Посегнах към вилицата си и набодох една скарида.

— Вероятно сега се поздравява, задето така ефективно ме разкара от пътя си. Крейтън не пропуска възможност да се поздрави за гениалността си.

— Обаче се разбираш с него, нали?

Дъвчейки с пълна уста, аз изчаках за миг, преди да отговоря.

— Абсолютно. Той е най-важния човек в живота ми. Леля ми никога не е била близка с мен, но вина най-вече чичо ми за това.

Кав отпи от чашата си.

— Каква е историята на чичо ти?

Поклатих глава.

— Доста е сложно. Освен това... той, хмм, замина за известно време в център за рехабилитация.

Знаех, че думите ми ще повдигнат повече въпроси, но беше неизбежно. Не можех да кажа на Кав, че мафията накара чичо ми да изчезне като услуга за брат ми, и че той не липсва на никой. Не беше точно разговор по време на обяд. Освен това връзката с мафията не бе нещо, за което ми бе позволено да говоря. Тази тайна бе пазена в продължение на тридесет години, и никой не искаше да я вади наяве точно сега.

Историята за рехабилитацията бе най-доброто обяснение за изчезването на чичо ми. Всеки знаеше, че той бе потенциален алкохолик, и беше въпрос на време да махнем частта с „потенциален“. Беше показателно как никой не го харесва, тъй като никой не си бе направил труда да попита за него или за адреса на клиниката, за да го посетят.

— Сигурно е трудно за семейството ти — каза Кав, а тонът му бе изпълнен със симпатия. — Спомням си, че си ми казвала, че

родителите ти са починали, като си била бебе?

— Добра памет. Не познавам никой от тях. Бях отгледана най-вече от бавачка и от време на време от леля ми. Крейтън си идваше у дома, когато можеше, но учеше в пансион. Не мисля, че би се върнал въобще у дома, ако не беше заради мен.

— Това обяснява заглавията на вестниците отпреди известно време, когато нещата между брат ти и чичо ти станаха грозни.

Изядох още една скарида, преди да отговоря.

— Едно е сигурно, никаква любов не е пропиляна там. — Освен че беше научена Новината на века. — Но предпочитам да говоря за теб. Моят живот е скучен, и вече си чул за почти целия.

— Не е скучен. Искам да знам всичко за теб, Гриър. Това между нас не е само секс.

Сърцето ми се сви, когато той каза точно това, което исках да чуя. Но доколко можех да му се доверя? Вече веднъж беше изчезнал от живота ми и все още не намирах кураж да му поискам обяснение за това. Но щях. Имах нужда да зная, да разбера, преди да му се доверя отново. А ужасно много исках да му се доверя, да му се отдам.

Оставих този въпрос засега, тъй като не желяех да провалям прекрасния ни ден с отговори, които вероятно не исках да чуя. Дали заравям главата си в пясъка? Абсолютно. Но засега, само за малко, исках да се преструвам, че всичко бе перфектно.

След като изпразнихме чиниите си, аз се отпуснах на терасата, Кав откри стереото и пусна някаква реге песен. Това беше раят.

Но защо имах чувството, че бе затишие пред буря?

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА

ГРИБЪР

Влюбена съм в душа. Е, не в самия душ, а в това как Кав ме вдигна без никакво усилие, за да ме спусне отново и отново върху члена си, докато струите на водата се изливаха върху нас. Забивайки нокти в раменете му, аз се борех да се задържа за него и за думите, които исках да се отронят от устните ми.

Че имам нужда от него. Че умирам за него. Че имам нужда от члена му и от оргазма, с който ме изкушаваше през последните минути.

— Моля тя — казах аз, стенийки. — Моля те.

— Няма да свършваш, докато не ти кажа да свършиш.

Доминантността на Кав възнаграждаваше сетивата ми по много неочаквани начини. Изведнъж станах по-предизвикателна, по-закачлива, притискайки го до границите му и изпробвайки лимитите на удоволствието. Всяко усещане беше подсилено поне дузина пъти. Струята на водата, тласъците на ерекцията му и натиска върху клитора ми. Исках да свърша така, както не съм го желала никога преди, и то само защото ми каза, че не мога.

— Моля те — замолих се отново. — Нуждая се...

— Нуждаеш се да те чукам така, както искам да го направя. — Той ме дръпна надолу по ерекцията си и аз потърках клитора си в корема му, решена да открадна оргазма си, без значение дали той иска да ми го даде, или не. Мозъкът ми вибрираше от удоволствие и нямаше да му позволя да ми го откаже.

Оргазмът премина през тялото ми, но успях да сдържа вика си. Като крадец, аз се хвърлих към него и му позволих да се разбие в мен. Вътрешните ми мускули се свиха около члена му и Кав замръзна, приковавайки ме към стената с напрегнатия си поглед и твърдите си мускули.

— Непослушно малко момиче. Казах ти да не свършваш, но ти не ме послуша.

Тялото ми трепереше от удоволствието и той нямаше какво да направи по въпроса. Нямаше как да си го вземе обратно.

Чувствайки се смела, аз му намигнах.

— И какво смяташ да направиш по този въпрос, Холивуд?

Огън блесна в очите му.

— Смятам да ти дам урок.

Инстинктивно вагината ми се стегна около члена му. Да, тялото ми, малко прекалено много, харесваше идеята Кав да ми даде урок. Той също не пропусна отклика ми.

Поклащайки бавно гласа, Кав стисна по-силно задника ми с две ръце.

— Приключихме с този душ. — Той се обърна и излезе от кабината, преди да измъкне члена си от мен и да ме пусне да стъпя на пода. Очите му не се откъсваха от моите, докато спираше водата, взимаше кърпата и я увиваше около мен.

Подозрение сви стомаха ми. Какво смяташе да прави?

Кав четеше мислите ми с лекота, тъй като устните му се извиха порочно. Не посегна, за да вземе кърпа за себе си, просто хвана долната част на ръцете ми и ги потърка в хавлията, подсушавайки ме, без да каже и дума, а членът му все още бе твърд и в готовност.

Подозрението нарасна.

— Какъв е урокът? — попитах, а гласът ми бе по-колеблив от когато и да е било преди.

Кав не отговори, просто продължи да ме подсушава. Когато бях напълно суха, той използва същата кърпа за себе си. Щом приключи, праметна кърпата на закачалката и насочи вниманието си отново към мен.

— Ще отидеш в спалнята, ще се наведеш над леглото и ще ме чакаш. С ръце напред. Подпряла дланите на матрака. И задника нагоре.

Зърната ми станах твърди като камъчета при командата му. Възбуда се смеси с подозренията ми.

— Какво смяташ да...

— Върви.

Застинах при заповедническия му тон. Той никак не се ебаваше и част от мен обожаваше това. Или, за да съм по-конкретна, вагината ми

обожаваше това и само след секунда вече отново бях подгизнала.

Забих зъби в долната си устна и се поколебах за няколко секунди, с предизвикателство висящо между нас, преди да се обърна и да направя няколко бавни крачки към спалнята. Белите завивки бяха опънати невинно пред мен. Но каквото и да смяташе да прави Кав, то щеше да е всичко друго, но не и невинно.

Огромното легло с четири колони и бял балдахин, веещ се от бриза, преди час ми се виждаше изключително романтично, а сега пораждаше съвсем различни възможности в ума ми.

Дали ще ме завърже? Дали ще ме накара да чакам командите му? Дали ще ме вземе както пожелае?

Всяка вероятност бе по-мъчителна от предишната. Ако някой ме попита дали имам наклонности да се подчинявам, бих му казала твърдо „не“, но изправена пред доминантността на Кав, волята ми се пречупи и отговорът ми бе напълно различен от „не“.

Заради него е. Той е този, който събужда това в мен. И не е просто игра. Нали?

— Не следваш нарежданията ми.

Дълбокият му глас се чу иззад мен, карайки кожата ми да настръхне. Без да поглеждам назад, отпуснах тялото си на матрака, което бе на перфектната височина, така че задника ми да е във въздуха, както заповяда той.

— Решена си да добавиш още към наказанието си, сладурче? Защото аз с радост ще се отзова.

Тялото ми потръпна, докато слушах приближаващите му стъпки. Пръстите му проследиха извивките на задника ми от бедро до бедро и после обратно.

— Обзалагам се, че нямаш никаква идея колко заплепен бях от задничето ти преди три години. Фантазирах си да те имам изложена на милостта ми, завързана, да те вземам по всеки начин, по който пожелаея. — Пръстите му се плъзнаха леко между задните ми бузи. — И това задниче играеше голяма роля във фантазиите ми.

Докосването му изчезна, докато не почувствах раздвижване на въздуха и остро плесване по дясната ми задна буза. Подскочих при изненадващия контакт, сякаш се опитвах да избягам от зоната на удара.

Другата ръка на Кав се притисна към основата на гръбнака ми, принуждавайки ме да стоя мирно.

— Не можеш да избягаш от наказанието си, сладурче. Съгласи се да играеш играта ми и сега ще понесеш всяка плесница, която си заслужи заради онзи откраднат оргазъм. — Той се наведе, шепнейки в ухото ми. — И адски много ще ти хареса.

Отново цялата ми кожа настръхна, когато пръстите му се плъзнаха лениво по мен, увеличавайки чувствителността ми с всяко свое движение.

Той се отдръпна и аз се напрегнах, мускулите ми се стегнаха в очакване на следващите плесници. И те дойдоха. Отново и отново, широката длан на Кав шляпваше задника ми и оставяше пареща топлина всеки път щом изчезнеше.

— Мамка му, скъпа. Обожавам гледката на задничето ти, зачервено от ръката ми. Ти си толкова добро момиче. Не мърдаш, чакаш още.

Когато спря след последната плесница, той обхвана с длани и започна да масажира изгарящите ми задни бузи. След това ги разтвори и аз се свих срещу завивката, без да съм сигурна какъв ще е следващия му ход. Но той ме освободи и отстъпи назад.

С лице, обърнато настрани върху покривката, го гледах как напуска стаята, за да се върне малко по-късно с бутилка кокосово олио от кухнята. Първата ми мисъл беше масаж, но парещият ми задник бе на съвсем друго мнение.

О. По. Дяволите.

Последният ми девствен бастион може би беше в опасност.

— Какво ще правиш с...

Порочният поглед на лешниковите му очи ме накара да млъкна.

— Каквото поискам.

Сърцето заблъска силно в гърдите ми и изгубих Кав от погледа си, след като той застана зад мен.

— Сериозно, никога не съм...

— ... имала penis в сладкото си малко задниче? Не си била правилно развратена и изчукана?

Вероятно оставях петно на леглото, защото не мисля, че някога през живота си съм била по-влажна. Освен това нямах готов отговор за въпросите му.

— Не се тревожи, скъпа. Ще се погрижа добре за теб.

Очакване. Колебания. Любопитство. Всички те бяха примесени с най-старомоден страх. Всичко бе там, кипейки из вените ми и карайки сърцето ми да бие лудешки. Не ми се наложи да чакам дълго, за да усетя топлината на олиото срещу тесния вход на задните ми части. Тук в горещината той не се стегна така силно, както беше първият път у дома... идеално за целите на Кав. Пръстите му последваха топлатата диря на олиото и се плъзнаха надолу по задника ми, докато не достигнаха малкия отвор.

О, боже мой. О, боже мой. О, боже мой. Дишането ми се учести наравно със силното биене на сърцето ми.

Случваше се.

— Това задниче е мое — провлачи Кав, притискайки пръст към него. Но преди да проникне, другата му ръка се плъзна между бедрата ми, милвайки клитора ми. — Както и това котенце. Тази малка вагина, която свършва, когато не ѝ е позволено. — Без предупреждение, той стисна клитора ми с два пръста и едновременно с това проникна с пръст в задника ми.

Влага покри ръцете му, след като се тласнах назад към него, търсейки напрежението върху клитора ми и опитвайки се да се отдалеча от натиска към задника ми.

Не се получи. Всички мои нервни окончания се събудиха за живот, щом той плъзна пръста си по-дълбоко. Натискът породил тъмно, умопомрачително удоволствие. Неочаквано се озовах притисната към едната му ръка, люлеейки се напред заради натиска върху клитора ми.

— Задничето ти буквално ще удуши члена ми и ще е адски перфектно.

Втори пръст се появи, докосвайки края на отвора, но не проникна вътре. Все още не. Пръстите му започнаха да се движат... всичките. Напрежението в клитора ми растеше и растеше, докато цялото ми тяло не завибрира на ръба на оргазма.

Да свърша ли? Да изчакам ли? Какво да правя?

Навътре и навън, другият му пръст се плъзна в забранения вход секунда преди към него да се присъедини втори и да ме разтегне още повече. Отново всичките ми нервни окончания изпратиха импулс към мозъка ми, че оргазмът ми е много близо.

— Аз ще...

— Не още, скъпа.

Ръцете му напуснаха тялото ми.

— Какво...

— Мамка му. Знам, че още не мога да взема задничето ти, но, по дяволите, адски много го желая.

Главичката на ерекцията му се допря до мен и с един тласък изпълни вагината ми, преди дори да се подготвя за това. Той не се забави. Не изчака, просто започна да тласка силно в мен. Вкопчих се в завивките, опитвайки се да задържа удоволствието си, докато ми позволи да го изживея. Той ставаше все по-силен, по-неудържим.

— Искаш ли да знаеш какво е усещането и вагината и задничето ти да бъдат изпълнени едновременно, скъпа?

Умът ми все още обмисляше думите му, когато нещо се притисна към дупето ми и проникна вътре.

Милостиви. Боже.

Той ме чукаше с дълбоки тласъци, с пръст и ерекция, карайки ме да стена и проплаквам от удоволствие. Изпусках юздите. Не можех повече да се сдържам.

— Сега. Свърши сега — нареди Кав.

Оставих се на течението и оргазмът се разби в мен, започвайки от центъра ми и експлодирайки в тялото ми.

Кав не забави. Не спря нито за миг.

— Мамка мууу. — Той се отдръпна и гореща струя от семенна течност се изля върху задника ми.

Никой от нас не помръдна дълго време, докато Кав не прокара пръсти през спермата, покриваща кожата ми.

— Ще имаш нужда от още един душ, сладурче.

От устните ми се разнесе тих кикот, тъй че беше истина.

— Освен това си една стъпка по-близо да поемеш члена ми. — Гласът му беше нисък, когато добави: — Обичам мисълта, че ще ти бъда първия. Адски примитивно е. Точно като начина, по който те маркирах току-що.

Затова ли се отдръпна, изпразвайки се върху мен? За да ме маркира?

Още една тръпка премина през гръбнака ми. Кой би помислил, че собственическото му чувство е толкова силно?

Той се отдалечи и след миг чух пускането на водата в банята, преди да се върне с мокра кърпа, за да ме почисти. Когато се изправих,

Кав ме прегърна и ме целуна по челото.

— Прие добре наказанието си.

Бузите ми пламнаха в червено. Сега знаех, че мога да понеса да го направя, но след това да говоря за него? Това притискаше съвсем други мои лимити.

— Възнамеряваш отново да не ми се подчиниш, нали? Защото ти хареса това, което ти направих.

Наистина ми хареса. Не можех да го отрека. Но думите просто не можеха да излязат. Да призная, че много ми е харесало, и че искам да го направя отново, беше извън възможностите ми точно сега.

И тогава си спомних факта, че тук съм свободна. Мога да съм която поискам, докато съм тук. Мога да взема това, което пожелаая, и това, от което имам нужда.

Притиснах ръка към мускулестите гърди на Кав.

— Шансът отново да не се подчиня на нарежданията ти е много голям.

Признанието ми беше възнаградено от порочната му усмивка. Той искаше да искам това толкова силно, колкото го искаше и той.

Още една неочаквана и бърза плесница се стовари на задника ми и аз подскочих.

— След теб към душа. А след това се пригответи да огледаме селото. Напускаме убежището си.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

КАВ

Мамка му. Затънал бях дълбоко. И преди го знаех, но всеки миг, прекаран с Гриър, осветяваше по-силно този факт. Не биваше да се връщам, но не успях да остана надалеч. Как беше възможно човек да е толкова привлечен от друг?

Седейки срещу нея на масата в едно плажно барче, се замислих колко прост и същевременно колко адски сложен може да бъде живота. Тук, на този малък остров, никой не знаеше кои бяхме ние и част от мен искаше да живеем така завинаги. Мамка му, ако си бях донесъл въжета, щях да я завържа за леглото и никога да не напуснем това място. Щях да я храня от ръката си и щях да я карам да свършва толкова много, че да започне да се оплаква.

Реалността нямаше да се забави дълго, преди да се намеси, но правех всичко по силите си да я държа далеч. Изключих рутера и промених настройките на телефона й, за да няма обхват.

Знаех какво телефонно обаждане ще последва и не бях готов. Затова предприех стъпки да ни държа изолирани колкото се може по-дълго. Собственият ми телефон беше изключен, тъй като няха съмнение, че ще го скъсат от звънене.

Само ако досега бях направил повече филми и имах още няколко милиона в банковата си сметка, бих се изкушил да купя някоя от празните къщи недалеч от тук, и да я задържа при себе си завинаги.

Но с толкова могъщ брат като Крейтън Карас, можех единствено да задържа Гриър скрита за малко от света.

Тя отпи от коктейла си Panty Ripper и ми се усмихна пакостливо. Исках я само за себе си и фактът, че поиска да се преструваме, че всичко това е реално, сякаш никога не съм я напускал, бе именно това, което и аз исках да чуя.

— Какво? — Отпих глътка от моя леден чай „Лонг Айленд“, когато тя прехапа долната си устна.

Гриър беше на питие номер три, затова не беше никак изненадващо, че се изкикоти, когато каза.

— Ще ти позволя да ми скъсаш гащичките... ако нося такива.

Тя ми намигна, или поне се опита, тъй като и двете ѝ очи бяха затворени, и в този момент осъзнах, че Гриър и ромът на Белиз не бива да бъдат смесвани.

Спуснах инстинктивно поглед към пясъчния под между краката ѝ, вторачвайки го в късата ѝ лилава пола, която бе взела от гардероба в стаята ни.

— Ти си порочно малко същество, нали?

— Заради теб и заради рома. И защото нямах желание да нося чужди бикини. — Тя потръпна отвратено.

— Много си права. — Аз също бях гол под шортите си, затова напълно я разбирах. — Което значи никакви бикини, докато сме тук. Мисля, че ще успея да намеря как да се забавляваме с това парченце информация.

Тя се наведе към мен.

— О, нима?

Кимнах бавно, а в главата ми вече се пораждаха идеи... заедно с нарастващата ерекция в панталона ми. Имах нужда да насоча разговора ни в друга посока.

— Мисля, че е време да те нахраним, скъпа.

Кимнах с брадичка към сервитьорката, която се мотаеше зад бара, цъкайки на телефона си. Тя работеше на островно време, което ще рече адски лениво, но вероятно бе предположила, че ще получи добър бакшиш, защото грабна касовата бележка и тръгна към нас много по-бързо, отколкото се движеше в началото, като влязохме на това място.

Платих сметката и вдигнах Гриър на крака.

— Не съм свършила със своя Panty Ripper — започна да протестира тя.

— Храна, жено. Или ще припаднеш пияна, преди да се приберем у дома.

— Не съм чак толкова пияна. Сериозно. Мога да понеса няколко питиета с ром.

Наблюдавах я, очаквайки да се залюлее нестабилно на крака, но тя успя да се задържи.

— Може би наистина не си.

— Не знаеш всичко за мен, Холивуд. Имам няколко тайни. — Палавата ѝ усмивка бе последвана от пръст, забит в гърдите ми.

Щеше ми се тя да бе единствената, която има тайни. И, мамка му, исках да науча тайните ѝ. Исках да знам всичко за нея.

— Нима?

Тя кимна.

— Точно така. Още няколко питиета и може да ме подлъжеш да ти ги кажа.

Това се отнасяше само за нея.

— Е, с какво ще ме нахраниш?

Поведох я към улицата и се засмях.

— Омар, рак, скарида или риба.

Всички менюта в ресторантите на острова на практика бяха еднакви, поне от това, което видях, докато минавахме по улиците с голф количката и намаляхме пред заведенията заради неравностите по пътя, за убиване на скоростта, които не бяха нищо повече от дебели възета, разпънати през пътя. И все пак вършеха работа.

Бях забелязал ресторант, които изглеждаше така, сякаш е бил ремонтиран наскоро. Пейките бяха покрити с разноцветни възглавнички и във всеки ъгъл имаше работещ вентилатор.

На дъската с менюто бе изписано, че имат ястия с прясно уловени раци, което не беше особено голяма изненада, но мислех, че на Гриър щеше да ѝ бъде комфортно да се храни тук. Ако на Кайе Колкър съществуваше нещо, доближаващо се до първокласно заведение, то мисля, че го бяхме открили.

Настанихме се на масата и си поръчахме по още едно питие. Беше време да помогна на Гриър да ми каже всичките си тайни.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЕТ

ГРИБЪР

Островното време не беше нещо напълно ново за мен, но тук, на това малко островче, беше малко екстремно. Чакахме двадесет минути, откакто поръчахме питиетата си, а сервитьорката никаква я нямаше, затова Кав се насочи към бара, за да провери какво се случва.

Това, което започна като спокоен следобед в селището, се превърна в забързана вечер. Учениците, отседнали в общежитията, бяха излезли навън с растите си, прибрани на главите с шарени кърпи и реге музика, която звучеше откъм баскетболното игрище, намиращо се точно до океана.

В малкия ресторант беше препълнено, но Кав успя да си проправи път до бара. Няколко жени на моята възраст или дори помлади, носещи много къси, изрязани дънкови панталонки и също толкова къси блузки, го забелязаха, когато повдигна брадичка към бармана, питайки за питиетата и келнерката ни.

Барманът кимна отривисто и се обърна, за да вземе бутилки с алкохол от рафта с огледала зад него. Като всеки мъж в бара Кав беше въввлечен в лек разговор. Ръцете ми бяха празни, а опиянението ми вече се изпаряваше, затова нямаше какво друго да правя, освен да го гледам... него и жените.

Брюнетка в бели панталонки и много изрязано горнище се загледа доста дълго по Кав. Нищо чудно, след като той изглеждаше адски секси в заетите карго шорти и тениската, която прилепваше плътно към раменете и гърдите му.

Мамка му. Дали тя го разпозна? Провали ли се прикритието ни? Мамка му, май трябваше да останем за вечеря в къщата.

Но ако бяхме останали, нямаше как да се преструваме, че малкото ни пътуване дотук е нещо нормално. И все пак, може би това е някаква реалност на истинския ни живот. Винаги да се крием зад стени, за да избегнем погледите на папараците и феновете.

От начина, по който тя се клатеше на стола, предполагах, че може би бе прекалено пияна, за да го разпознае. Сивата бейзболна шапка покриваше косата му, а главата му бе обърната към нея в профил. Може би е европейка и не го разпознава? Не бях сигурна колко известен е Кав в Европа, но ми се искаше да се вкопча отчаяно в надеждата, че не са ни разпознали. На един толкова малък остров нямаше наистина къде да се скрием, освен в къщата. Ключката бързо щеше да се разпространи във всички къщи на това място.

Изчаках още малко, а в стомаха ми се сви нервен възел, докато жената говореше и се смееше. Русата ѝ дружка се включи в разговора, на практика падайки от стола си в опита си да се приближи до него.

Възелът в стомаха ми скоро прерасна в нещо повече от нервност. Те го обградиха, всяка обви ръка около неговата и дори едната му предложи питието си. Кав отказа, но брюнетката настоя и едва не му изкара окото със сламката си. Той се предаде, отпи от питието и кимна одобрително.

След още минута, гледайки как тези жени слагат ръцете си по него... по бицепсите му, по раменете и по шибаните плочки на корема му... осъзнах неоспоримия факт. Ревнувах.

Никога не ревнувах. Не можех да се сетя нито веднъж през последните две години с Тристан, щом съм го виждала с други жени да съм се чудила какво, по дяволите, прави той? Но Кав не беше Тристан. Кав беше съвсем нова лига, такава, в която мъжете винаги са с пълни ръце с жени като блондинката, която искаше да обвие ръце около него.

Обърнах се, без да искам да гледам повече, защото, честно казано, бях отвратена от това, което изпитвах в момента. Възелът в стомаха ми се стегна около коктейлите, които изпих, и изведнъж вече не ми дремеше, че не си получихме питиетата. Искрах храна и исках да се изнеса оттук, за да обмисля какво, по дяволите, не е наред с мозъка ми. Ревност? Това не бях аз.

И то ревност спрямо Кав, някой, за когото знаех, че половината женско население в Америка точи лиги? Някой, който ще остане с мен само докато трае малката ни фантазия?

Сериозно, Гриър? Преживей го. Нямах никакво право да ревнувам, но това, което изпитвах, не беше нищо друго, освен ревност. Не исках да гледам ръцете на други жени по моя мъж.

Моят мъж? Може би само докато Крейтън реши, че вече не е нужно да се скатаваме. Защото един господ знаеше какво ще се случи, след като ни призоват обратно в Ню Йорк. Нямах да залагам никакви надежди на това как ще продължат нещата между нас.

„Спри се!“, наредих на мозъка си. Имах само тази вечер и още няколко ограничени дни с Кав. Нямах да ги пропиляя, като изпитвам ненужна ревност.

След като си дадох тази умствена плесница, Кав се върна с питиетата ни.

Отпих от прясната маргарита с манго, прескачайки от ром към текила в своето замаяно полупияно състояние. Кав имаше бутилка „Беликин“, бирата на Белиз, или нещо подобно, каквото и да гласеше надписа ѝ. Казах си, че няма да направя никакъв коментар относно жените, но думите излязоха от устните ми така или иначе, звукът просто отскочи от мен, както бе отскочил и изчезнал мозъка ми.

— Намери ли си нови приятели?

Кав се намръщи, и вземайки кърпичката, с която бе обвита бутилката, потърка гърлото ѝ.

— Нови приятели ли?

— На бара? Разпознаха ли те? Налага ли се да се изпокрием, преди да са се появили папараците?

Той се засмя и отпи. Погледнах през рамо и видях, че другите жени го гледат как пие.

„Ъх. Не, дами. Не е ваш.“

Когато Кав остави бирата на масата помежду ни, той каза:

— Добре сме. Не се тревожи. Те са типичните барни мушици.

На които бе позволил да го опипат?

— Е, изглеждаха доста приятелски настроени.

Той отпи отново от бирата си и кимна към маргаритата ми.

— Няма ли да я опиташ?

Посегнах към сламката и я хвърлих настрани, преди да отпия голяма глътка. Хареса ми комбинацията с мангото и беше много вкусно. Сладостта му ми помогна да се справя с неприятното чувство в стомаха ми.

— Гриър, какво не е наред?

О, страхотно. Сега очевидно от мен се излъчваше съобщението, че съм била цапната от бухалката „ревнива приятелка“. С това

изключение, че не му бях приятелка. Затова направих онова, което правят момичетата в моята позиция. Излъгах.

— Нищо. Добре съм. — Обаче остротата в гласа ми ме издаде на мига. Страхотна издънка, Гриър.

Лешниковите очи на Кав се фиксираха върху мен и той поклати глава.

— Глупости! — Заговори тихо, но твърдо, когато ми каза: — Изплюй камъчето, жено. Какво има?

Да продължа ли да лъжа, или да си кажа всичко и да приключа с тази нелепа проява на ревност?

Отпих още една голяма глътка от питието си. Алкохолът беше първокласен. Кав ме наблюдаваше, без да пропусне нито едно мое движение. Пуснах сламката и прокарах пръст по стъклената чаша.

— Предполагам, че не съм свикнала да виждам жени да те докосват публично. Нали знаеш, извън снимките на червения килим.

В мига, в който изрекох думите, ми се прииска да ги върна назад, тъй като му дадох да разбере, че следя кариерата му. Само ако знаеше, че името му бе на първо място в списъка ми с търсения в Гугъл. Не можех да се стърпя да впиша името му в търсачката поне веднъж седмично, а понякога и повече, още откакто първият му филм излезе на голям екран.

Онзи пръв постер, залепен на един автобус, едва не ме уби, след като излязох на улицата в най-големия трафик, за да хвърля поглед от по-близо. Да видиш лицето на мъжа, който се опитваш да избиеш от ума си... след като те е зарязал, без да каже довиждане или поне едно „майната ти“... да мине пред теб лепнато на автобуса, докато минаваш по пешеходната пътека, не бе изживяване, което бих препоръчала на който и да е било.

Едвам стигнах до офиса си, сърцето ми блъскаше лудешки и ръцете ми трепереха, когато пуснах компютъра си и зачаках брауъра да зареди. Показно колко замяна бях беше фактът, че дори не се бях сетила да използвам телефона си. Може би знаех, че имах нужда да видя резултатите на монитор с реални размери.

И да, определено беше той. Мъжът, който сега гледах срещу мен на масата, и който се опитваше да разгадае настроението ми, съдейки по езика на тялото ми и думите ми.

— Не е кой знае какво, Гриър. Блондинката каза, че изглеждам така, сякаш съм някой екшън герой, затова отделих минута да убия мечтите им и да им кажа, че съм продавач на торове от Тълса. Не се сетих за нещо по-интересно от това един мъж да продава лайна, за да печели пари.

Изкикотих се, доволна, че докато той говореше, не бях отпила от питието си.

— Нима това е историята ти за прикритие? Продавач на тор от Тълса? Уау.

Този път посегнах отново към манговата си вкусотия и се изкисках, преди да отпия.

Кав сви рамене.

— Проработи. След като им казах, побързаха да си отдръпнат ръцете от мен. Лайната не са никак секси.

— Откъде въобще ти хрумна всичко това?

Той вдигна бирата към устните си, сякаш без да е сигурен как да отговори на този напълно обикновен въпрос. Когато остави бутилката на масата, отговорът му ме изненада.

— Баща ми го използваше, докато растях.

Объркването явно се бе изразило на лицето ми, преди да отпия.

— Защо баща ти е лъжел за това какво работи?

Кав завъртя бутилката в ръката си.

— Невинаги обичаше да споделя цялата си история. Казваше, че на никой не му влиза в работата.

Още повече се обърках и умът ми се изпълни с много въпроси, но той не каза нищо повече.

— Смяташ ли да ми кажеш нещо повече за това?

Той поклати глава и изпи останалата си бира.

— Не, защото не сме тук, за да говорим за мен. Трябва да се забавляваме и да се насладим на мига. Все пак, ако се придържаме към твоето желание, значи би трябвало вече да сме провели тези опознавателни разговори.

В мен на мига се надигна вълна от раздразнение.

— Е, ако не беше изчезнал преди три години, зарязвайки ме и оставяйки ме да се чудя дали не си умрял някъде, може би щях да знам отговорите. Но ти не можеш да ми дадеш дори това... причината, заради която ме напусна. Имам предвид, какво, по дяволите, Кав?

Заслужавам някакво обяснение. — Цялата горчивина, която бях трупала през тези три години, буквално се изля от мен.

Кав тръсна шишето от бира на масата.

— Не тази вечер, Гриър.

— Това да не е още едно от правилата ти? Да не би да го направих по-лесно за теб с глупавата ми малка фантазия, че бихме могли да се преструваме, че не ме изрита в корема, зарязвайки ме?

Изражението му се превърна в каменна маска, но не и преди да видя болката, която премина през лицето му. Не му харесваше да знае, че ме е наранил. Е, познайте какво? И на мен не ми харесва да ме нараняват, което вероятно ни правеше квит. Обаче аз имах много повече време да се задълбоча във всичко това.

Той подпря лакти на масата и се наведе над мен.

— Никога ли няма да можеш да го забравиш? Завинаги ли ще оставиш това да виси над мен?

Облегнах се назад на стола си и скръстих ръце.

— Смяташ ли да оставиш всичко така, без да ми дадеш каквото и да е обяснение?

Лицето му стана сурово.

— Има неща, които е най-добре да не знаеш.

Отпускайки ръце, посегнах към питието, което бях оставила на масата.

— Наздраве за това, че умееш така добре да говориш с недомлъвки.

Преди Кав да отговори, блуждаещата сервитьорка пристигна с две бутилки вода и поднос с храна. Цейлонски раци, дузина скариди и такос от омар.

Храната ухаеше много вкусно, но стомахът ми все още бе свит на възел. Вместо да посегна към храната, аз благодарих и си поръчах още едно питие.

Кав ме наблюдаваше, докато пълнеше чинията си с такос и раци.

— Какво би искала?

— Да се напия — заявих аз, а тонът ми бе по-ядосан от когато и да е било друг път.

Очите му се присвиха.

— Налага ли се да изчукам това настроение извън тялото ти? Защото ще го направя. Мамка му, направо ти го обещавам.

— Всичко, което искам, са отговори. Някакво обяснение, за да спра да мисля за това. То заема прекалено голяма част от мислите ми пред последните години и ми писна. Имам нужда да продължа с живота си. — Погледнах към него. — Имам нужда да приключа.

Устата му се опъна в тънка линия, Кав се наведе нас масата и изрече думите толкова тихо, че да мога само аз да ги чуя.

— Нямах нужда от приключване, защото, мамка му, това между нас не е край, Гриър. Ние тепърва започваме. Някой ден ще ти дам това, за което ме молиш, но този ден не е днес. Ако това не те задоволява значи ще намерим начин, който да те задоволи.

Отново говореше с недомлъвки, но този път с лека нотка на заплаха.

— Да намерим начин да ме задоволи? Какво трябва да значи това? — Стягащото чувство в стомаха ми изчезна, изместено от глад. Пресегнах към чипса, загребвайки малко сос от скаридите.

Злокобна усмивка изви устните му.

— Ще те чукам, докато няма да си способна да събереш две смислени мисли в главата си и след това ще те отвеждам отново и отново до ръба, спирайки, преди да успееш да свършиш, докато не започнеш да ме умоляваш да ти позволя. Ще ми предлагаш всичко, което пожелаеш, само и само да ти позволя да получиш оргазъм. — Той си играеше с гърлото на празната бирена бутилка. — Ти си алчно момиче, щом стане въпрос за удоволствието ти, и смятам да те измъчвам, докато си на ръба да се пречупиш.

Горещина избухна между бедрата ми, макар част от мен да искаше да го замери с бутилката вода. Липсата на бикини ме накара на мига да осъзная ефекта от думите му.

Как е възможно да го желая така неистово, след като все още му нямах доверие? Нищо не спираше Кав отново да изчезне. Е, не да изчезне напълно както преди, но поне от живота ми.

И ако го направи? Тогава какво?

Щях да продължа без него веднъж завинаги. Страхът да го изгубя отново се изпари, тъй като сега бях достатъчно уверена в себе си, за да зная, че не си струваше да си губя времето с него, ако реши да ме напусне за втори път. Преди три години той беше този, който си тръгна, оставяйки ме с прекалено много въпроси и никакви отговори.

Но ако си тръгне отново, щях да съм добре. Или поне щях да бъда, след като почистя парченцата от разбитото си сърце.

Разбито сърце? Не, сърцето ми нямаше да се замесва в тази игра. То беше защитено, тъй като нямаше да го намесвам тук. Това не бе любов, това бе похот и приключване на миналото. Мразех да се самозалъгвам, но понякога това беше нужно зло, за да запазя разума и спокойствието си.

— И след това? — попитах аз с предизвикателство в гласа си. — Когато не можеш да ме държиш упоена от удоволствие? Тогава ще получа ли отговорите си?

Кав срещна погледа ми, предизвиквайки ме от своя страна.

— Ако реша, че можеш да се справиш с тях.

Посегнах към маргаритата си и повдигнах чашата, предлагайки тост.

— Тогава нека чукането и отказването на оргазмите да започне, защото никак не съм доволна от всичко това.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ШЕСТ

КАВ

Е, това не стана така, както го планирах. Понесох мъртво пияната Гриър от количката за голф към входната врата на къщата. Не очаквах, че първият път, в който я нося през прага, ще бъде при такива обстоятелства.

Тя беше толкова отрязана, че постоянно губеше съзнание. Да се опитвам да я държа, докато подскачаме върху голф количката, беше изживяване, което нямах желание да повторя. Вината ме прояждаше, тъй като знаех, че аз съм причината да изпие още три маргарити.

— Гриър, трябва да те подготвим за леглото.

— Не ми дреме. Искам да спя. — Думите ѝ се сливаха и тя звучеше адски млада.

Поставих я на леглото, свалих блузата ѝ и смъкнах полата по бедрата ѝ. Думите ѝ от по-рано, че не носи бикини, проблеснаха в ума ми, заедно с всички порочни неща, които исках да правя с тази жена. Неща, които исках да правя с нея от години.

Но и двамата знаехме, че днес адски преебах нещата. На върха на езика ми беше да ѝ кажа всичко, но просто не можах да го направя. Не можех да понеса да гледам как блясъкът изчезва от погледа ѝ, щом се изправи пред истината.

Пъхнах я под завивката и тя се сви на една страна с лице към прозореца, където щеше да се събуди от блясъка на слънцето на сутринта.

Още един ден с нея и нищо друго не бе гарантирано. Взех дрехите ѝ от пода и ги отнесох в гардеробната, преди да потърся телефона си.

Съобщения от агента ми, от директора, с който смятах да работя, и... от Крейтън Карас. Знаех си, че няма да му отнеме много да ме издири. Малката му сестричка беше оставена на моите грижи, а той ми приличаше на човек готов да убива, за да я защити.

Е, значи ставахме двама.

Игнорирах съобщението и пъхнах телефона си под купчина от мъжки бански и тениски.

Щях да защитя Гриър от всяка заплаха, която можеше да се изпречи на пътя ѝ, но как, по дяволите, да я защитя от мен самия? Искаше ми се да кажа, че съм добър човек, но никога не бях могъл с чисто сърце да кажа такова нещо. За доброто на Гриър ми се искаше да мога.

Колко голям егоист можех да бъда? Наистина ли щях да взема това, което желяех, без да се интересувам от последствията? Досега правех именно това. И точно това бях направил, когато стъпих на самолета от Ел Ей, след като Пейтън де Лонг заговори за съобщението ѝ.

Повече от всеки зная, че когато действаш, без да мислиш, последствията са моментални и болезнени. Болка, която не исках да причиня на жената, спяща на крачка от мен.

Мамка му. Ще ми се наложи да я пусна да си отиде.

Тази мисъл бе моментално последвана от: „Само през мъртвото ми тяло“.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И СЕДЕМ

ГРИБЪ

Тост. Това беше последният спомен, който на сутринта успях да повикам в съзнанието си. Още едно доказателство, че с алкохола никога няма да станем приятели. Наистина се налагаше да поработя над това. Дори парчетата сладко ухаещ ананас сякаш ми се присмиваха от чинията на масата.

Съсредоточих се върху хляба и шунката. Защо тостерът е толкова адски шумен? Не би ли трябвало традиционната сутрин след препиване да бъде по-тиха? Главата ми пулсираше и все пак не можех да накарам някой спомен от предишната нощ да се появи в ума ми.

Толкова бях прецакана. Дали щеше да ми е от помощ, ако знаех предварително? Имам предвид, влизайки във всичко това с широко отворени очи можеше да намали болката, когато Кав реши да стъпче сърцето ми под холивудския си ботуш.

Никакви очаквания, не спирах да си повтарям. Това беше разковничето. Спомняйки си сделката, която сключихме вчера, реших, че това бе единственият начин да се предпазя. Щях да се преструвам. Да се преструвам, че не ме бе грижа, че Кав имаше тайни от мен. Да се преструвам, че не бях опасно близо до това да свикна да го имам до себе си. Да се преструвам, че бях доволна от всичко това.

Пуснах хляба и посегнах към портокаловия си сок. Беше свеж, сладък и прясно изстискан, но въпреки това в устата си още усещах неприятен вкус.

— Ще оживееш ли?

Кав ме беше наблюдавал докато се наслаждаваше на нормалната си закуска, когато завлякох задника си от леглото, след като слънцето блестеше толкова силно, че не успях да продължа да спя.

Благодаря ти за прекрасния изгрев, Белиз, но нека поработим над това всяко нещо да си има граници.

След като отпих още една глътка от портокаловия си сок и оставих чашата на масата, отговорих на въпроса на Кав.

— Ще оживея. — Никой от нас не спомена миналата нощ и си казах, че това е един вид примирие. И двамата щяхме да се придържаме към плана с престорената фантазия на Гриър.

— Има ли нещо определено, което искаш да правим днес?

Като се замислих за нещо, което би изисквало някакви движения, стомахът ми се обърна бунтовно.

— Нищо определено. Да лежа до басейна оглавява списъка ми.

— Много добре.

Той се изправи и изчезна за миг, преди да се върне с кутия ибупрофен.

— Трябваше още снощи, като се прибрахме, да те накарам да изпиеш няколко, но ти заспа в мига, в който те сложих на леглото.

Това беше много меко казано. Мисля, че припаднах преди дори да стигнем до къщата. Не че имаше значение, но последната ми сутрин след препиване все още беше ясна в спомените ми.

И все още имаше един въпрос, на който не можех да си отговоря. Някога ще успея ли да преодолея това прояждащо чувство на страх? Времето ми тук бе ограничено... докато Крейтън не изпрати самолета си и да поиска да се върна у дома.

И това можеше да се случи всеки момент. Щях да се вкопча в нещата, които не можех да променя... или поне, докато Кав реши да сподели това, което не ми казва? Или ще живея за момента и да изцедя тази възможност колкото се може по-добре?

Второто бе единственият и най-логичният избор.

* * *

Махмурлукът ми изчезна някъде към обед и Реа ми донесе огромна купа с охладена салата от омар и пресни багети.

Кав, както забелязах, ядеше повече от всеки мъж, който бях виждала. Може би защото не беше като никой мъж, който бях срещала. През последния час и половина го гледах как превръща бюрото и пейката във фитнес салон. Спринтове, лицеви опори, набирания на парапета отвън, той дори измъкна отнякъде тежести и използва

шезлонга за лежанка. Пот блестеше по бронзовата му кожа, преди най-после да се гмурне в басейна и да започне да плува с резки бързи движения почти половин час.

Свита на шезлонга, аз пуснах романа на Лайза Клейпас, който бях намерила вътре, и най-после си признах, че макар да бях лудо влюбена в главния герой на книгата, Синеокият дявол, той не можеше да се сравни с мъжа пред мен.

Нищо чудно, че Кав бе толкова добре изваян. Той си скъсваше задника от тренировка. Погледът ми се насочи към задника му, ясно подчертан от мокрите шорти, които носеше, докато гребеше ли гребеше в басейна.

Освен това твърдо реших да прогоня реалността и да се фокусирам върху това да се преструвам, че живеем наистина в измисления ми свят. С изключение на факта, че ми идеше да се сритам, задето не си мръдвах пръста да направя нещо по случая ми със затворническите права. Предполагах, че съдията няма да бъде очарован от случая ми, но нямаше какво да направя. Знаех по-добре. И трябваше да съм по-добра.

Нещото, което не ми липсваше, след като си тръгнах? Адвокатската кантора. И все пак няхах идея какво исках да правя с живота си, макар че да живея в Рая изглежда оглавяваше списъка ми. Само ако можех да остана така завинаги.

Но не можех. Реалността щеше да се намеси, по-скоро рано, отколкото късно.

Кав излезе от басейна, водата се стичаше от тялото му, мускулите му се свиваха и отпускаха. Беше сякаш да го гледаш на живо в някой от филмите му. Той наистина изглеждаше така, сякаш мястото му бе на големия екран. Преди три години беше очевидно, че той е способен на много...

* * *

— Не мога да повярвам, че си забравих ключовете в таксито! Толкова ме е яд на себе си.

Стоях посред нощ пред сградата си близо до „Колумбия“. Портиерът бе изчезнал някъде, домоуправителят не вдигаше телефона

си, а по улиците нямаше никой. Но нямаше проблем. Имам предвид, все пак бях нюйоркчанка. Бях твърда. Не ме беше страх. И освен това не ми се щеше да звъня на брат ми и да пътувам до другия край на града, за да взема резервния ключ.

— Хей, секси. Изглеждаш добре. — Покрай мен мина мъж и ме загледа. Появи се на няколко крачки от мен. — Навита ли да купонясваш тази вечер?

Погледнах надолу към дрехите си. Коженото ми яке беше късо, както и полата ми, но плътният черен клин и високите черни ботуши с равна ниска подметка имаха и друго предназначение, освен да предпазват краката ми от студения нощен въздух... пречеха ми да приличам на проститутка.

— Чакам гаджето си — казах му аз. — Зад ъгъла е.

Мъжът се втренчи в мен, мърморейки нещо под нос, което звучеше като „лъжлива кучка“, и продължи да се клатушка надолу по улицата.

Извадих телефона си и пръстът ми се задържа върху номера на Крейтън, но не исках да бъда малката сестричка, която има нужда от помощ. Работих над това да докажа, че съм независима, и случаят определено нямаше да помогне на каузата ми.

Прехвърлих с пръст още няколко номера, докато намерих този на Кав. Той беше казал, че живее зад ъгъла, и нещо ми казваше, че е нощна птица като мен.

Майната му. Натиснах на името му, решавайки, че ще е по-добре да му се обадя, отколкото да му напиша съобщение. Той вдигна на първото позвъняване.

— Какво има?

Звукът от викове на заден план ме накара да се поколебая за миг, преди да заговоря.

— Ъм, лош момент ли улучвам?

— Изчакай секунда. — Очевидно се бе отдалечил от източника на шума, защото след миг вече не го чувах. — Извинявай, в бара стана бой и хората се разгорещиха. Какво мога да направя за теб, сладурче?

Горещина изпълни корема ми и широка усмивка се разля по лицето ми. Обожавах да ме нарича така. Никога не бях разбирала галените имена, но по някакъв начин, чувайки го от него, ме караше да се чувствам специална.

— Случайно да си някъде близо до дома ми?

— Какво не е наред? — В гласа му се долавяше силна тревога.

— Забравих си ключовете в таксито, с което се прибрах от апартамента на Трейси, и то си замина, и портиера го няма, и домоуправителя не си вдига телефона, и някакъв мъж се опита да ме забърше все едно съм най-долна проститутка. Опитвам се да не откачам, ама малко откачам. Не искам да звъня на брат си. Той може все още да е в Китай.

— Уау, успокой се, скъпа. Аз съм буквално от другата страна на улицата... — Той замълча за миг. — И мога да те видя от мястото, на което стоя. В пълна безопасност си. Ще съм при теб след секунда. Не затваряй, докато не ме видиш.

Той може да ме види? Сигурно беше при Ленън, долнопробната дупка, която моята компания винаги избягваше, защото вътре се навъртаха грубовато изглеждащи мъже, които не бяха особено приветливи към който и да опита да влезе в територията им.

Огледах улицата и след миг Кав се появи под светлината на уличните лампи. Цялото ми тяло се изпълни с облекчение.

— Виждам те.

— Добре. Затваряй.

Направих каквото ми нареди и го изчаках да се приближи.

— Е, това беше удобно — каза с усмивка на лице. Моментната ми паника се изпари в мига, в който научих, че той бе близо.

Кав сви рамене, якето му беше разкопчано и отдолу се виждаше черната му тениска. Дънките му бяха скъсани, а черните му ботуши издраскани. Мислех за това облекло като за униформата на Кав, тъй като той носеше винаги нещо подобно, когато излизахме.

И казвайки „всеки път“, имах предвид петте различни „срещи“, които имахме досега. Невероятен полски ресторант, за чието съществуване не подозирах, хотдог в парка, докато вървахме и разговаряхме с часове, игра на дама в кафенето „Дупка в стената“, и два пъти, в които гледахме стари филми в едно овехтяло кино, споделяйки пуканки... и още нещо. Обаче той все още не бе щурмувал трета база. Обмислих всичко това, спрях да се тревожа, че не мога да вляза в апартамента си, и започнах да се тревожа дали не съм повредена на женския фронт.

— Знаеш, че не живея далеч — отвърна той.

Да, знаех го. Казвал ми го бе няколко пъти, но никога не ми бе казал точния си адрес и не ме бе канил у тях. Всъщност не бе приел и нито една от поканите ми да дойде в моя апартамент, само ме изпращаше до вратата и след това изчезваше в нощта. Дам, определено бях повредена.

— Заклучи се отвън, а? — кимна с брадичка към сградата.

Залюлях се на петите си с ръце в джобовете на якето ми.

— Аз съм идиот. Толкова бързах да се измъкна от таксито, защото шофьорът ми мятеше странни погледи... и сега ключовете ми са на седалката му. — Измъкнах ръка от джоба си и го посочих. — Джобовете ми не стават за нищо. Постоянно губя разни неща. Тъй че, меко казано, съм скапана. И тази нощ също е скапана.

— Къде е мъжът, който е говорил с теб? — Кав завъртя глава, оглеждайки улицата.

— Много далеч, надявам се.

Поглеждайки обратно към мен, той се намръщи.

— Не може да се дъниш така, Гриър. Не си недосегаема. Трябва да стоиш далеч от улиците посред нощ.

Едва се спрях да не тропна с крак като разглезено дете, докато той ме мъреше така.

— Знам го. Не съм го направила нарочно. И не знам къде са всички, които би трябвало да ми помогнат.

— Може би не бива да излизаш сама вечер.

Вдигнах ръка.

— Чакай малко. На двадесет и три години съм и мога да правя каквото, по дяволите, си поискам. Нямам нужда от бавачка.

— Не, но имаш нужда от шибан пазител. — Кав се извиси над мен пред сградата. — Какво ще стане, ако ми се прииска да опитам парченце от страхотния ти задник? Точно сега няма кой да ме спре. Наоколо няма никой, който да те спаси от мен.

Забодох пръст в гърдите му.

— А защо, по дяволите, не искаш да опиташ парче от задника ми? Постоянно се чудя кога най-после ще направиш крачка в тази посока.

Буреносното му изражение омекна малко, когато лека усмивка изви устните му.

— Ти си една малка нахалница, нали? Кой е казал, че не правя?
— Усмивката му изчезна. — И дори и да правя, не бива да ми позволяваш. Не съм достатъчно добър за теб, Гриър. Не бива да позволяваш на мъж като мен да се доближава толкова адски близо до теб. Не съм правилният.

Този път аз бях тази, която се намръщи.

— Ти не си човекът, който ще го реши вместо мен. Сама взимам решенията си.

— Защото си на двадесет и три и можеш да правиш каквото, по дяволите, си поискаш — довърши той вместо мен.

— Именно.

Тихо ръмжене се изтръгна от гърдите му, сякаш не беше сигурен какво да прави с мен. Отблъсна се от стената и тръгна към сградата.

— Нека те приберем у дома, преди да е съмнало, става ли?

— Става. Хайде.

— Имаш ли противопожарна стълба от твоята страна на апартамента?

Посочих с палец към лявата страна на сградата.

— Ето онази там е много близо до прозореца ми.

— Добре. Значи ще влезем от там.

— Прозорецът ми е заключен.

Кав се ухили.

— Не е проблем.

Той ме дръпна отстрани на сградата под стълбата. С един скок се хвана за най-долното стъпало и я издърпа. Погледна ме и заяви:

— И ти идваш горе.

Погледнах надолу към черните си ботуши, доволна, че не бяха с токчета.

— Защо?

— Защото се обзалагам, че към прозореца имаш закачена някоя от онези лъскави аларми и в мига, в който го отворя, алармата ще писне. Ако не си горе, за да въведеш кода, ченгетата скоро ще пристигнат и ще ме закопчат за влизане с взлом.

Мамка му. Дори не помислих за това. Кимнах.

— Добре.

— Не те е страх от високото, нали?

Поклатих глава.

— Не. Не ме е страх. Просто не ми допада да се катеря по стълба с пола.

— Всеки, който дръзне да погледне нагоре, ще отговаря пред мен. Ти върви първа, аз ще съм плътно зад теб. Няма да паднеш, защото ще те хвана, сладурче.

Целият останал страх от изкачването се изпари напълно след уверенията му.

— Добре, да действаме.

Стълба след стълба, ние се изкачихме до деветия етаж, и бях доволна, че не живея на седемнадесетия, както беше планът в началото. Спряхме на площадката на деветия етаж и той се наведе, за да надникне през прозореца ми. Апартаментът ми беше добре заключен, без мен в него.

Кав ме дръпна далеч от ръба.

— Сега е мой ред. Гледай да се държиш здраво. Нямам намерение точно сега да те изгубя.

Той дори не се беше задъхал, а аз пухтах и се давех. Очевидно Кав не пропускаше тренировките, както правех аз, което обясняваше как се бе сдобил със страхотното си релефно тяло.

— Няма да падна. — И той нямаше да ме изгуби. По дяволите, а той дори не ме беше имал. Може би тази вечер... Налагаше му се да влезе в апартамента ми и да си тръгне надолу с асансьора...

Бързо опитах да се настроя за прелъстяване, което беше доста трудно, тъй като нощният въздух подухваше под полата ми. Освен това, въобще знаех ли как да прелъстя един мъж?

Видях как Кав посегна към джоба си и извади нещо, но заради тъмнината не успях да видя какво е. Той се наведе през парапета и се протегна към прозореца ми.

— Мамка му. Трябва да се приближа още малко.

Кав легна по корем и мина напред, оставяйки половината си тяло да виси навън пред прозореца. Той висеше без опора на повече от тридесет метра височина и мисълта, че може да падне, накара стомаха ми да се свие на топка. Преди да имам възможността да го попитам какво, по дяволите, прави, той вече вдигаше нагоре прозореца и скачаше вътре в дневната ми.

Писукането на алармената система зад него започна на мига, точно както бе казал.

— Хайде, скъпа. Ще ти помогна да влезеш. Мини под парапета, ще те хвана и ще те внеса.

Бързо изпълних нарежданията му, тъй като няхах желание да обяснявам на полицаите защо ми се е наложило да влизам с взлом в собствения си апартамент и как Кав е спомогнал за това. Сериозно, как успя? Да не би да имаше инструменти за разбиване на ключалки?

Той се пресегна през прозореца и обвини ръка около кръста ми.

— Вярваш ли ми?

Отговорих на мига пълната истина.

— Да.

— Лоша идея — промърмори той, преди да ме вдигне и да ме издърпа в апартамента ми.

— Защо би казал...

— Алармата, Гриър. Веднага.

Изгледах го лошо и се насочих към конзолата до входната врата. Когато въведох кода, писукането веднага спря.

Сега имах нужда от отговори. Не мислех повече за прелъстяване. Но всичко това се блъскаше в главата ми и ме объркваше. Кав стоеше далеч от мен умишлено, но няхах идея защо.

Обърнах се, за да поискам отговор на тези въпроси, и, мамка му, бях приключила с глупостите, но в същия миг видях, че той говори тихо по телефона.

Когато затвори, го пусна в джоба си.

— Трябва да тръгвам. Трябва да си намериш ключовете, или да си смениш ключалките. Ако направиш и двете, ще е най-разумно. Не знаеш кой има достъп до тях и не бива да поемаш рискове.

Вече бях премислила всичко това.

— Трябва да тръгваш? Защо?

— Нещо изскочи. Трябваше да се срещна с някой в бара и той не се беше появил досега. Чуди се къде съм.

Ноктите на ревността се забиха в мен.

— Сериозно ли ме зарязваш, за да отидеш на среща? — В мига, щом изрекох думите, ми се прииска да ги върна назад, защото наистина не исках да знам отговора.

Тихият смях на Кав изпълни стаята.

— Ревнуваш ли, скъпа? Защото Роко определено няма твоите извивки.

Роко? Мъж? Лицето ми пламна от неудобство.

— О!

Кав пресече стаята до мястото, което стоях близо до панела. Притискайки длани към стената, той ме постави в капан между ръцете си.

— Фактът, че мислиш, че някоя жена може да ти бъде конкуренция, истински ме изумява.

Стисвайки здраво дамските си топки, аз зададох въпроса, който истински ме интересуваше.

— Тогава защо още не си направил своя ход? Истински ход? Какъв ти е проблемът?

Той отмести едната си ръка от стената и я вплете в косата ми.

— Защото не мога да те имам и ти трябва да знаеш по-добре, че не бива да ме желаеш.

Притиснах ръце към гърдите му точно върху сърцето му, усещайки силните удари под дланта си.

— Това са такива простотии и ти го знаеш. Желаяш ме. Аз те желая. Това е неизбежно.

Очите му се затвориха и челюстта му се стегна.

— Мамка му, иска ми се да беше толкова лесно.

— Защо да не е?

Той се отдръпна, оставяйки дистанция помежду ни.

— Трябва да тръгвам. Чакат ме.

— Не отговори на въпроса ми — казах, докато той тръгваше към вратата. — И това са простотии.

Той обърна глава към мен.

— Гриър, някой неща никога няма да имат смисъл за теб и не бива дори да познаваш мъже като мен. Не бива повече да се виждаме.

Челюстта ми се стегна, а сърцето ми леко се пропука. Не беше това, което смятах да се случи тази вечер.

— Какво? Сериозно ли? Просто така? Не разбирам.

Кав отключи вратата, преди да я отвори.

— Лека нощ, Гриър.

И в следващия миг вече го нямаше.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ОСМА

КАВ

— Добре ли си?

Гледах как Гриър ме наблюдава така, сякаш в действителност не ме виждаше. Зачудих се дали и тя е бомбардирана от спомени от миналото ни, както се случваше с мен, откакто се появих на прага ѝ.

Тя поклати глава, сякаш да прогони мъглата, и премигна.

— Извинявай... просто мислех за нещо.

— И аз напоследък доста мисля. — Наведох се и седнах от другата страна на масичката пред нея.

Очите ѝ се разшириха изненадано.

— Нима?

Посегнах към чашата пред чинията ми.

— Разбира се. Както преди, така и сега, не мога да те избия от ума си.

Бузите ѝ, вече леко зачервени от слънцето, сега станаха още по-наситено червени.

— Това изненадва ли те?

Тя кимна леко.

— Не би трябвало. Ти си незабравима жена.

В мига, в който го казах, устните ѝ се опънаха в тънка линия, и много добре знаех какво ѝ е на езика. Без значение дали Гриър щеше да изрече въпроса си, или не, знаех, че иска да попита как ми е било възможно да я напусна, след като е толкова незабравима.

Исках да попита, но тя не го направи. Вместо това се пресегна и си сипа от салатата с раци, а настроението ѝ видимо се помрачи.

Щеше да ми се наложи евентуално да отговоря на това. Тъй като с всяко напомняне на миналото ни я отблъсквах все повече от себе си, въпреки че дори можех да видя как отчаяно се опитва да ми се довери отново. Но нямаше да го направи, докато нещата между нас не се изясняха. Ако можех, щях да ѝ обясня всичко. Но нещата не бяха

толкова прости, а аз не бях готов да спукам малкия ни сапунен мехур и да позволя на реалността да ни залее. Трябваше да намеря друг начин.

— Какво искаш да правим днес? — попитах и я изчаках да спре да слага салата в чинията си, преди и аз да си сипя.

— Навита съм на всичко. Много бих искала да разгледам острова.

— Под водата или над нея?

Гмуркането с шнорхел беше доста популярно точно на този остров, а все още не бяхме обсъдили дали да не опитаме. Но отпред имаше закотвена лодка и Хуан вече ни беше предложил да ни разведе.

Студенината, настанила се на лицето на Гриър, на мига бе заменена от вълнение.

— И двете? Наистина ли искаш?

— Абсолютно.

Довършихме обяда си и внесохме чиниите вътре, преди да отида да потърся Хуан. Той се мотаеше в предната част на двора и хвърляше през оградата изпадалите от дърветата кокосови орехи.

— Здравсти, човече. Искам да те попитам нещо.

Той спря на мига и се изправи.

— Да, сър?

— Гмуркане с шнорхел и разходка с лодка по залез. Мислиш ли, че можеш да го уредиш за този следобед?

Хуан кимна отривисто.

— Разбира се. Заредих лодката с гориво вчера, когато ходих за провизии в Сан Педро. Знам идеалното място и за гмуркане, и за разходка.

— Страхотно. Гриър ще е очарована.

— Добре. Да тръгнем след час? Ще подготвя екипировката.

— Благодаря ти — казах и стиснах ръката му.

Отвърщайки на ръкостискането ми, той каза:

— Телефонът ми звъни доста. Вече не го вдигам, но съобщенията са... недоволни.

Стиснах зъби, тъй като много добре можех да си представя какви са съобщенията.

— Не е нужно да ги прослушваме. В тях няма нищо, което аз или ти бихме искали да чуем.

— Добре. Щом казвате.

— Благодаря.

Насочих се към къщата, вече изхвърляйки това от главата си.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА

ГРИБЪР

— Това е морска крава! — Гласът ми звучеше като на малко дете, което разкъсва опаковката на коледния си подарък, когато посочих към огромната сива форма под повърхността на водата.

Хуан веднага намали и насочи лодката натам.

— Искате ли да поплувате с нея?

Кав веднага предвиди отговора ми.

— От теб зависи, скъпа.

Грабнах очилата и шнорхела си. Вече дузина пъти влизахме и излизахме от водата и вече започнах да се изтощавам. Но за морска крава, много ясно, по дяволите, исках да вляза във водата и да плувам с нея. Вече бяхме видели дънна акула, морска котка, морски костенурки, октопод и много видове риби, но морска крава? Само вида на голямото сиво тяло ми напомни групата ми в детската градина осинови една. Кой друг клас би направил подобно нещо?

— Приемам това за „да“ — каза Кав, когато сложих маската на главата си за седми път този ден.

— Приеми го за огромно „да“. — Сложих плавниците на краката си и се плъзнах във водата, преди Хуан да изкрещи предупреждението си.

Вече плувах напред, когато чух втория плисък на вода зад себе си, което трябваше да е Кав, но бях прекалено развълнувана, за да го чакам. Все пак говорим за морска крава. Тя беше на няколко метра от мен, затова се гмурнах, исчайки да я видя по-отблизо, като внимавах да духам в шнорхела, за да не погълна вода.

Вътрешно изписках, когато осъзнах, че кравите са две. Майка и малко плуваха заедно и бях запленена от гледката. Да ги видя на живо беше невероятно. Те бяха толкова големи, шантаво изглеждащи и напълно гальовни.

Знаейки, че не бива да се приближавам, аз се борех да остана на място, вместо да последвам инстинкта си и да се приближа.

До мен се появи нещо оранжево... взетия назаем костюм за гмуркане на Кав. Той беше адски добър плувец и цял ден се канех да го попитам дали не тренира за някаква роля във филм, в която се изисква да е във водата, тъй като, когато го бях проверявала в Гугъл, никога не бях попадала на подобна информация.

Започнах да махам развълнувано с ръце, но той определено не споделяше вълнението ми от гледката. Имайки нужда да си поема дъх, аз изплувах на повърхността. В същия миг Кав се появи до мен. Той издърпа шнорхела от устата си и каза:

— Хайде, скъпа. Трябва да се върнем.

Поклатих глава, също махайки шнорхела от устата си.

— Защо? Искам да видя...

— Защото бързаше толкова много, че не дочака да изслушаш Хуан, който със закъснение осъзна, че наоколо е пълно с медузи. Трябва да се махнем от шибаната вода, преди някоя от тях да те е опарила.

— Медузи? — Страх скова крайниците ми, карайки главата ми да потъне под водата и се нагълтах със солена вода. Успях да се изтласкам нагоре и започнах да кашлям.

Ръката на Кав се обви около мен и той ме притисна към себе си, държейки главата ми над водата.

— Добре си. Държа те. Няма да позволя да ти се случи нещо лошо, няма да позволя на проклетите медузи да те опарят. Разбра ли ме?

Кимнах, искайки единствено да се върна на скапаната лодка. Не знаех, че имам ирационален страх от медузи, но точно сега наистина откачах.

— Добре. Хуан идва към нас и ще трябва да плуваш само няколко метра.

— Добре. Добре. Да тръгваме.

Заплувах към лодката, разкъсвана между желанието да бъде внимателна, за да не се окажа оплетена в пипалата на прозрачно, почти невидимо чудовище, и нуждата да се махна оттук колкото мога по-бързо. Избрах опция номер две.

Озовахме се до лодката точно когато Хуан спираше мотора и Кав ме вдигна през ръба. Понякога силата му ме изумяваше, но точно сега бях много, много благодарна за нея. Щом се озовах в лодката, Кав се качи след мен.

Посегнах към кърпата на пейката с намерението да се увия в нея и да забравя за това ужасяващо изживяване, но Кав я дръпна от ръцете ми.

— Имам нужда да те огледам. Чувстваш ли някаква болка? Опариха ли те?

Почувствах се объркана, но успях да поклатя глава.

— Не, не чувствам нищо.

Той застана на колене пред мен, проверявайки краката и торса ми, преди да ме обърне, за да провери и отзад. Едва когато се успокои, че съм избегнала докосването на медузите, той ме обви в хавлията.

— Мамка му, изкара ми ангелите, Гриър.

— Съжалявам. Не го чух, а исках да видя... — Думите ми секнаха, когато видях двете червени черти на прасеца му. — Опарили са те? По дяволите. О, боже мой, Кав. Толкова съжалявам! — Обърнах се към Хуан. — Какво да правим? Как да го лекуваме? Трябва ли ни нещо специално? Налага ли се да пикае върху него?

Кав ме обърна в люлеещата се лодка и ме целуна по челото.

— Шшшт. Успокой се.

Хуан се приближи и погледна крака на Кав.

— Пипалата не са се увили. Само са те докоснали леко. Нека взема кофа морска вода, за да се измиеш. Болката от докосването на някои медузи трае само няколко минути.

Вината ме завладя с пълна сила, докато Кав правеше това, което му бе казал Хуан.

— Толкова съжалявам. Развълнувах се прекалено много.

Кав хвана ръката ми.

— Хей. Спри. Скъпа, добре съм. Дори не ме боли. Просто леко пари и сърби. Но вече минава.

— Но...

Той стисна пръстите ми.

— Бих поел куршум за теб, Гриър. Това е нищо.

Той ми се усмихна, но аз се опитвах да осмисля това, което ми казваше. „Бих поел куршум за теб.“ Той сериозно мислеше всяка своя

дума и това беше най-силното нещо, което някой ми бе казвал. Желязната хватка около сърцето ми се отпусна.

— Не искам да бъдеш наранен заради мен — казах тихо.

— Не е нещо, което можеш да избереш. — Той се отпусна на меката пейка и ме дръпна до себе си.

Мълчах, докато се връщахме с лодката към острова, за момента изгубила желание за приключения. Кав забеляза промяната в настроението ми.

— Добре ли си? — попита той, надвиквайки шума от двигателя, докато се плъзгахме през карибско сините води, насочвайки се към канала, през който Хуан щеше да ни преведе през рифа.

— Да. Просто... — Оставих думите да увиснат, защото не знаех какво да кажа.

— Все още леко откачаш?

Срещнах лешниковия му поглед.

— Да. Не ми харесва това чувство. Ама никак.

Ръката на Кав се стегна около раменете ми.

— Всичко е наред.

— Не е. Пострада заради мен. Защото не почаках и не слушах.

— Не се обвинявай. Ако приемеш това като напомняне да гледаш, преди да скачаш, значи сме добре.

Насилих се да се усмихна.

— Предполагам, че трябва да го правя по-често, нали?

Една от веждите на Кав се повдигна нагоре.

— Няма да е зле. Но за щастие имаш мен и аз ще те уловя всеки път, когато скочиш. Няма да позволя да паднеш.

Дали наистина го имах? Може би за момента, в този измислен наш балон. Но по-късно, когато всичко това приключи? Чаках знак от Крей, че брегът е чист и че се е справил с всички проблеми.

Какво щеше да стане, когато се върнем в реалния свят? Дали с Кав имахме бъдеще? Това бяха въпросите, които би трябвало да си задавам, но все още не бях готова да чуя отговора.

Вместо това се облегнах на него и насочих поглед към красивия залез пред нас.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТА

КАВ

С всеки изминал ден тук бях все повече и повече прецакан. Прекараното време с Гриър не стори нищо друго, освен да затвърди знанието, че да я напусна преди три години, макар и да беше неизбежно, бе най-грешното решение в живота ми. След като се върнахме в къщата след инцидента с медузите, тя започна да се суети около мен и провери всяка информация в „Гугъл“ за вероятна опасност след случилото се. Хуан ни даде някои указания, но Гриър продължаваше да се безпокои.

Беше адски разтревожена за мен.

Не бях имал някой, който да се тревожи за мен от... много време.

Този факт ми напомни, че Гриър бе единствена по рода си. Желаеха ме заради славата ми, заради известността и парите ми, но с Гриър знаех, че тя не се вълнува от нито едно от тези неща.

Тя беше сестрата на милиардер, която желаше един работник от поддръжката. Този факт все още ме изумяваше и ми напомняше колко време бях пропилял.

Закопчавайки бялата памучна риза, влязох в банята, където тя си слагаше грим пред огледалото. Беше адски красива. И вече можеше да е моя, ако не бях този, който бях.

Холивуд и филмовият бизнес ми дадоха шанса да обърна страницата и причините, които ме държаха далеч от нея, и този път нямаше да я пусна без значение какво щеше да последва. Щях да превърна това в реалност.

— Почти съм готова, кълна се — каза Гриър, когато срещна погледа ми в огледалото.

— Спокойно. Не бързае за никъде. Но знаеш, че не е нужно да се изтупваш толкова, за да вечеряме на верандата, нали?

Видът ѝ беше прекалено сладък, та да не я подкача.

— Няма да седя срещу теб... и да изглеждаш адски секси... без и аз да съм също толкова секси. Или поне достатъчно секси, колкото мога да изглеждам. Нарича се баланс, Каваноу. Приеми го.

Мисля, че това бе първият път, в който изричаше цялото ми име, и мозъкът ми прескочи напред в бъдещето, представяйки си как ми казва да го приема, докато я чакам да се нагизди за червения килим и премиерата на някой от филмите ми.

Мамка му, да вървя под ръка с нея би било сбъдната мечта. Всеки път, щом стъпех пред проблясващите камери на премиера, се чудех дали тя ще види снимката. Исках да я види. Исках тя да желае да е с мен, а не с онзи шибаняк Тристан.

И сега тя беше с мен.

Хвърлих ѝ един последен дълъг поглед, докато тя правеше нещо, което да накара очите ѝ да изглеждат по-тъмни и дълбоки, и тръгнах из къщата. Ако продължавах да я гледам, щях да я наведа над мивката в банята, да ѝ кажа да опре ръце на огледалото и да ме гледа в очите, докато се заравам дълбоко в нея отзад.

Скоро.

Прекоших дневната, наслаждавайки се на това колко недосегаеми бяхме тук. Външният свят не можеше да проникне в балона ни. Реа и Хуан следваха неотлъчно инструкциите ми от първия ден... да не бъдем притеснявани от каквито и обаждания да получат... в замяна на голям бакшиш в израз на благодарността ми.

Масата на верандата вече бе подредена, свещи блестяха върху бялата покривка между чиниите. Можех да чуя Реа в кухнята, докато приключваше с приготвянето на вечерята.

Снапър, скариди и омар с кокосов ориз и зеленчуци. Пресен ананасово-кокосов сладолед за десерт по желание на Гриър.

— Ммм... ухае много вкусно.

Обърнах се и видях Гриър зад себе си, взетата назаем лилава рокля обгръщаше нежно бедрата ѝ, а тъмната ѝ коса се спускаше на раменете ѝ. Неопитомената Гриър... така изглеждаше точно сега, напълно различна от изтънчената ѝ нюйоркска фасада. И двете бяха секси, но тази бе много по-... реална.

— Готови ли сте да сервирам? — попита Реа.

— Да, благодаря ти. Искаш ли помощ?

— Не, сър. Всичко съм подготвила.

Гриър преплете пръсти в моите и двамата се насочихме към масата. Океанът бе тъмен и единствената светлина на верандата идваше от свещите на масата и железните лампи, закачени по стените на къщата.

— Романтично е — прошепна тя.

— Реа се е справила адски добре. — И ако можех да съдя по страхотния аромат, носещ се от чиниите, докато тя вървеше след нас, беше се справила идеално и с вечерята. Тя сложи храната на масата, а аз издърпах стола на Гриър.

— Харесва ли ви как изглежда всичко?

— Изглежда невероятно — каза Гриър. — Благодаря ти.

— Ще донеса виното и ще ви оставя насаме.

Тя изчезна, а аз се настаних срещу Гриър.

Когато Реа донесе виното и ни го сервира с усмивка, двамата измъкнахме салфетките си от сребърните им пръстени и се заловихме с вечерята.

Гриър простена от удоволствие, опитвайки омара, и ми се прииска да стене така и от члена ми.

Скоро. Тя нямаше никаква идея какво й бях намислил. Смятах да й покажа точно какво значи да бъде моя.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА

ГРИЪР

През целия ден ми се искаше да се обадя на Бенър и да ѝ поискам съвет. Най-добрата ми приятелка щеше да ми помогне да си изясня нещата. Помолих Кав да се преструваме, че всичко това бе истина, че това бяхме ние, и получих тропическата островна фантазия на това, което пожелах.

Тогава защо сега се паникьосвах? Защото се преструвахме, че вървим по път, който ме ужасяваше. Това трябваше да е просто едно бягство, но тогава реших да променя правилата и изложих сърцето си на опасност.

Винаги се бях борила да бъда момиче, което живее за мига. Но мозъкът ми не спираше, за да си каже: „О, днес е хубав ден, трябва да му се насладя“. Не, винаги мислех какво ще стане след това. А за мен и Кав какво ще стане след това бе сиво и мътно понятие.

Без обхват и Wi-Fi нямаше как да стоваря проблема си към Бенър и да се оставя тя да ми даде реален съвет. КБНБ. Какво би направила Бенър? Можех да чуя гласа ѝ в главата си.

„Той е адски секси, Гриър. Трябва да го чукаш до припадък. Получи колкото можеш повече оргазми и трупай спомени за дъждовните дни с вибратора ти. И гледай да ми разкажеш за всички порочни детайли. Но каквото и да правиш, не позволявай на сърцето ти да се замесва в това, ти, малка глупачке.“

Гласът в главата ми имаше право. Трябваше да взема всичко, което можех, за да запазя спомените си така, както бях направила през последните три години. Да се наслаждавам на случващото се, но да пазя стените около сърцето си пред неизбежния сблъсък.

През цялото време, докато мозъкът ми работеше усилено да измисли как да се справя с проблема, аз не откъсвах поглед от Кав.

Никога, дори след милион години, не бих могла да осмисля факта, че вечеряме на свеци и слушаме шума на океана, който се

разбива в брега на няколко метра от нас. Дори фантазиите ми никога не са били така изобретателни.

Изминаха няколко минути, откакто казахме нещо за последно, и той също не откъсваше поглед от мен.

— Вечерята вкусна ли е?

Погледнах надолу към чинията си, която беше почти празна.

— Невероятна. Мога да се храня така всеки ден. Тук е много лесно да се разглезиш от храната.

— Тук е много лесно да се разглезиш от много неща — каза той. — Особено с това да те имам гола в ръцете си всяка нощ.

Потръпнах при спомена как Кав ме събужда по най-скандалния начин. Да пропусна няколко часа сън посред нощ не беше проблем, след като оргазмите ми бяха гарантирани.

Това също ме накара да искам да попитам за съвет Бенър.

— И аз съм разглезена от това. И от оргазмите. Правиш ме алчна.

Лешниковите очи на Кав тази вечер бяха златистозелени, а при думите ми блеснаха с блясък, който започваше да ми става много познат.

— Сладоледът ти ще трябва да почака, защото първо искам десерта си. — Той се изправи, вдигайки празните ни чинии. — Качвай се тук. Искам те с разтворени крака, за да изям хубавото ти котенце.

Премигнах от бързината, с която Кав пое контрол над ситуацията, раздавайки заповеди. Станах и заобиколих масата от неговата страна, докато той махаше и последните остатъци от вечерята ни.

Когато се върна от къщата, остатъците от най-хубавата вечеря, която бях опитвала, бяха почистени, а аз все още не се бях покатерила на масата, както ми бе наредил.

— Явно искаш да ти напомня какво правя с непослушните момичета, които не следват заповедите, които съм им дал. — Дълбокият порочен тон на Кав ми подсказа, че истински ще се наслажда на това, което бе планирал за мен. — Наведи се над масата и вдигни роклята си.

Кожата ми настръхна и това нямаше нищо общо с хладния бриз, идващ от океана.

Логическият ми ум доста време се бори с нареждането му. Кав се пресегна, хвана с ръце кръста ми и ме сложи точно там, където ме

искаше. Едната му ръка се вплете в косата ми, а другата се притисна към долната част на гърба ми, натискайки ме надолу, докато гърдите ми не опряха в масата.

— Харесва ти да те слагам точно там, където те искам, нали, сладурче?

— Не знам — прошепнах аз, а пръстите ми се обвиха около срещуположния ръб на масата.

— Не лъжи нито мен, нито себе си — каза той с нисък глас и повдигна полите на роклята ми. — Сега само ще направя така, че наказанието ти да продължи по-дълго.

— Наистина ли ще е наказание, ако ми хареса? — Нямах никаква идея кой дявол вътре в мен ме накара да задам този въпрос.

Кав извъртя настрани главата ми, за да видя лицето му. Изражението му беше порочно.

— Ти си моето лошо, порочно момиче. — Ръката му се плъзна от гърба към задните ми части. — И тази нощ ще ти покажа точно колко порочна си създадена да бъдеш.

Очите му блеснаха, когато ръката му се отдръпна, преди да плесне лявата буза на дупето ми. Паренето, което бе много познато, както и топлината от дланта на Кав, накараха горещина да избухне между бедрата ми.

Последваха още три остри плесници, преди да спре.

— Разтвори си краката — нареди той.

Изпълних нарежданията му, без да ме е грижа, че някой може да види как съм се превела над масата, докато Кав зачервява задните ми части.

— Най-последно порочното ми момиче започва да следва заповеди. Почти ме кара да се чувствам виновен, че ще направя това.

Докато умът ми се бореше да следи думите му, хладен полъх погали клитора ми, преди Кав да го плесне с ръка.

— Аххх! — Подскочих срещу масата, но той ме държеше прикована към нея с ръка в косата ми и не успях да се мръдна далеч от него.

Когато ръката му се отдръпна, аз се напрегнах, но вместо още един удар, той обви с длан женствеността ми.

— Когато следващия път ти кажа, че искам задничето ти на масата и краката широко разтворени, за да изям котенцето ти,

единственият въпрос, който трябва да зададеш, е: „Колко широко?“. Разбра ли ме, сладурче?

Изражението му ме предизвикваше да възразя, последвано от бърз триумф. Той можеше да почувства колко съм влажна заради думите му, тъй като ръката му все още ме обгръщаше.

По дяволите. Как мога да възразя за нещо, след като той знае, че това ме превръща в болезнена каша пред него?

Големите пръсти на Кав погалиха клитора ми и бедрата ми се притиснаха назад към него, копнеейки за по-голям натиск. Повече от всякога, той се отдръпна без предупреждение и отново плесна клитора ми.

Този път стонът ми отекна над водата и се почувствах напълно безсрамна, тъй като не ме бе грижа кой ще ме чуе.

Кав обхвана с пръсти клитора ми.

— Сега, какво точно да правя с теб тази вечер? Да чукам лицето ти? Да чукам толкова силно вагината ти, че да ме усещаш в себе си дори утре вечер, като седнем да вечеряме?

Наглият дявол вътре в мен проговори, преди да успее да се замисля.

— Да. Всичко това.

Палецът му се плъзна към отвора на задника ми.

— И тук. Малкото ти стегнато задниче е готово да поеме твърдия ми член.

Горещина премина през цялото ми тяло, през твърдите ми зърна и клитора ми, и бях едновременно ужасена и развълнувана.

Бъди смела, Гриър. Грабни всеки момент, който можеш.

— Да! Да, на всичко!

Кав простена благодарно и отмести пръста си, който започна да ми липсва на мига.

— Как... — Въпросът застина на устните ми, когато той ме изправи и ме сложи да седна на масата.

— Широко.

Една дума. Една заповед. Само това бе нужно, за да изкопчи от тялото ми отговор, какъвто никога не бе показвало към друг мъж.

Толкова съм прецакана. Но поне ще се насладя на това.

Разтворих широко крака като безсрамно порочно момиче, както ме наричаше той, докато се навеждаше на колене, обгръщайки с длани

вътрешната страна на бедрата ми.

— Адски красива. Обичам вкуса на сладкото ти котенце — каза той, изпивайки ме с очи.

Някои мъже само се преструват, че обичат да ближат котенца, но при Кав не беше така. Устни, зъби и език... той използваше всичко, за да ме доведе до ръба. Обгърнах с ръце главата му, сякаш се боях, че може да се опита да се отдръпне от мен, преди да достигна оргазма, който беше на ръка разстояние.

Но той не ме разочарова. Кав никога не го прави, що се отнася до удоволствието ми. Един пръст потърка отвора ми, преди да се тласне вътре, галейки напред и достигайки онази точка.

— Аз... ахх...

Той простена срещу клитора ми и вибрациите сякаш оказаха допълнително напрежение върху G-точката ми, отвеждайки ме точно там, където исках да стигна. Оргазмът ме заля по-бързо и по-силно, отколкото се удряха вълните в брега.

Пуснах косата му и паднах напред, хващайки се за раменете му.

Кав се отдръпна леко.

— Мамка му, обичам начина, по който реагираш на докосването ми. Всеки път просто се отдаваш напълно, без да се сдържаш.

Пускайки бедрата ми, той започна да се изправя. Преди да разбере какво е намислил, рамото му се притисна към стомаха ми и той ме метна пред него. Роклята ми литна нагоре и Кав ме задържа на място с ръка върху голия ми задник.

— Местим партито в спалнята. Без повече шоу на открито.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ВТОРА

КАВ

Метнах Гриър на леглото и тялото ѝ се отпусна странично върху завивките. Нещата, които бях приготвил по-рано, сега бяха в нощното шкафче. Въже. Лубрикант. Черно домино. Измъкнах ги от шкафа и ги сложих отгоре.

Никога не се бях срамувал от ексцентричностите си, но през всичките тези години се чудех как ли ще реагира Гриър на тях. И заключението беше... мамка му, тя е перфектна. Погледът ѝ се насочи надолу и очите ѝ се разшириха, щом видя въжето.

— Какво ще правиш с това?

— Без въпроси. Жълто да забавя и червено да спра. Разбра ли?

Внимателно изучавах реакциите ѝ, доволен от това как тя се задъха, а кожата ѝ се изчерви. Обвих с ръка полата на роклята ѝ и я дръпнах нагоре по тялото ѝ.

— Вдигни ръце.

Гриър не се поколеба, следвайки нарежданията ми, сякаш бе родена за това. Членът ми стана още по-твърд само при вида на голата ѝ кожа.

— Никакви банели или сутиен? Наистина си порочно момиче.

Тя отвори уста да каже нещо, но я затвори, без от нея да излезе звук.

— Можеш да говориш, скъпа. Просто не е позволено да задаваш въпроси за това какво ще правя с теб.

Порочна усмивка изви устните ѝ.

— Исках да имаш лесен достъп.

— Винаги съм знаел, че си брилянтна, жено.

Бузите ѝ се зачервиха още повече от комплиментата ми и ми се прииска да видя как цветът се разпростира по цялото ѝ тяло.

Взех въжето и го размотах. Не беше точно по моите стандарти, но щеше да свърши работа. Исках тя да види точно какво е да бъде

вързана и оставена на милостта ми.

Заобиколих леглото, хванах китките ѝ една до друга и омотах около тях мекото въже, след това няколко пъти между китките ѝ, а останалата част от него използвах, за да я завържа в средата на рамката на леглото. Имаше достатъчно възможност да мърда леко, но не прекалено, и ако пожелаех, можех да я обръщам по гръб или по корем, без да добавям напрежение към ръцете ѝ.

Погледнах лицето ѝ, виждайки разширения ѝ нетърпелив поглед. Надолу зърната на гърдите ѝ се бяха стегнали в перфектни, твърди връхчета. Краката ѝ се извиваха над ръба на леглото, готови да ме допуснат между тях да я взема.

— Толкова си красива, така завързана за мен. Как се чувстваш?

Розовината се разпротря от лицето надолу към гърдите ѝ и аз последвах пътя ѝ с пръст, гледайки я как потръпва, преди да ми отговори.

— Развълнувана. Нервна. Май?

— Нервна, защото мога да правя с теб каквото пожелаая? Развълнувана, защото знаеш, че ще те накарам да свършиш по-силно от който и да е друг път преди?

— Да — прошепна тя.

— Умно момиче.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА

ГРИБЪР

Възбудена и завързана, лежах на леглото като подготвена за жертвоприношение. Никога не бях се чувствала по-изложена на показ, по-уязвима, и в същото време толкова странно могъща. Очите на Кав не се откъснаха нито за миг от моите, докато разкопчаваше ризата си, пускайки я на пода.

Изпивах го с поглед... широките рамене, твърдите мускули, релефните плочки на корема му, яките бицепси и ръцете, които копнеех да усетя по тялото си. Тъмната му коса беше леко разрошена, а лешниковите му очи все още бяха златистозелени на светлината на лампите... и сякаш ме изпиваха.

Никога не бях виждала по-сексапилен мъж. Тази вечер нямаше да има никакви граници. Нищо не бе забранено. Исках да вземе всичко от мен, защото умирах да го направя.

Ръцете на Кав се насочиха към панталоните му в цвят каки и той ги смъкна надолу по бедрата си. Дебелият му пенис изскочи свободен от ограничението на дрехата и аз прехапах устната си, желяейки да го почувствам в устата си. Той ме доведе до самия ръб, докато бях на масата, и исках да му върна услугата. Това не беше борба за власт, а борба за удоволствие. Борба да видим кой може да даде повече удоволствие, отколкото може да приеме.

Той обхвана члена си и плъзна ръка по дължината му.

— Смятам да чукам лицето ти, докато си вързана и беззащитна.

Вълна удоволствие изригна между бедрата ми. Как може само думите му да ме направят толкова влажна? Той заобиколи леглото, приближавайки се до главата ми, а умът ми прехвърляше всички вероятности за това какво може да си представя той. За щастие, не ми се наложи да се чудя дълго.

— Обърни се и застани на колене. — Кав хвана раменете ми, помагайки ми да запазя равновесие. — Подпри лакти на леглото.

Брадичката нагоре.

Следвах всяка негова инструкция, докато членът му не се озова точно срещу лицето ми, а устата ми се изпълни със слюнка, копнеейки да поеме главичката.

Кав сигурно бе разчел нуждата, изписана на лицето ми, защото сграбчи члена си и го насочи към устните ми.

— Ближи.

Езикът ми се показва и описва кръг около главичката, преди да я обгърна с устни. Кав се отдръпна назад, оставяйки устата ми празна. Погледът ми отскочи към неговия.

— Казах ближи, не смучи. — Ръката му погали бузата ми, преди да я обгърне с длан. — Това тук е за това, което искам аз. Искам да гледам как ближеш члена ми, преди да го поемеш целия.

Нещо в думите му, това че ми казва какво иска от мен, ме накара да се сгорещя още повече.

Той отново се приближи и аз започнах да го ближа, без да откъсвам поглед от неговия. Скована усмивка изви устните му, карайки ме да копнея, да го моля да ми даде всичко, което ми е обещал.

— Сега смучи. Обвий тези прекрасни устни около члена ми и го поеми. Искам те хубава и влажна, скъпа, за да мога да чукам лицето ти.

Зърната ми се втвърдиха още повече, почти болезнено. Никога не бях подозирала, че мога да се възбудя толкова само докато правя свирка, но влагата между краката ми вече течеше надолу по бедрата ми.

— Добро момиче. Сега е мой ред. — Кав хвана лицето ми, преди да започне да се тласка. — Не откъсвай поглед от моя. Искам да виждаш колко големи могат да станат, докато осъзнаваш колко дълбоко можеш да ме поемеш.

Дишах през носа, докато той се тласкаше напред, поемах цялата му дължина.

Членът му потъваше все по-дълбоко и по-дълбоко и с всеки тласък докосваше задната част на гърлото ми, а ръката му стискаше косата ми.

— Поеми ме до долу. Искам да го почувствам.

Задържах дъха си, докато поемах поредния му тласък. Сълзи изпълниха очите ми и започнаха да се стичат по лицето ми, но го

направих. Поех члена му до гърлото си и одобрителният му стон ме накара да поискам да направя повече от това.

— Адски перфектна — каза Кав, измъквайки члена си от устата ми.

— Но...

— Няма да свърша в гърлото ти, Гриър. Няма да свърша, докато не съм дълбоко заровен в задничето ти.

Тръпка премина през кожата ми от решителността му. Тази нощ щях да изгубя последните остатъци от невинността си и бях щастлива, че ще е с него. Чувствах се така, сякаш съм запазила нещо за него, нещо, което не бях давала на никой друг мъж.

— Легни на леглото по корем със задничето нагоре и си разтвори широко краката. Искам да видя розовата ти вагина, преди да я изчукам.

Отново се почувствах като порочно момиче, изпълнявайки инструкциите му. Завързана за единия край на леглото, със затворени очи и широко разтворени крака, няхах никакви тайни от този мъж. Чух отварянето на капачка, но не разбрах какво е, докато Кав не коленичи зад мен и не усетих хладния лубрикант да се стича между полукълбата на задника ми.

Чакай. Нима той се насочва направо към...?

Регистрирах натиска към задния ми вход, преди да успея да довърша мисълта си. Пръст. Не, върхът на палеца му. Не широката главичка на члена му, защото тя беше притисната към вагината ми.

— Смятам да изпълня и двете ти дупки и да разширя задничето ти за члена ми. Не мога да дочакам да използваме анален разширител, но всеки друг път мога да го използвам, за да си напълно изпълнена. Ще крещиш за мен. А след това, докато чукам задничето ти, ще имаш заровен вибратор във вагината си, и ще те карам да свършваш отново и отново, докато не припаднеш от удоволствие.

Той не ме плашеше... караше ме да изпадам във възторг. Чаках с трепет. Няхах търпение да изживея всички порочни неща, които искаше да направи с мен.

— Притисни се назад. Ще ми помогнеш да изпълня тясното ти задниче и да го подготвя.

Поколебах се и бях наказана с бърза плесница по лявото бедро.

— Веднага, сладурче. Покажи ми каква малка уличница можеш да бъдеш за мен и само за мен.

Притиснах задните си части, както ми нареди, и палецът му проникна през стегнатия пръстен от мускули, докато се плъзна вътре. Нервните ми окончания звъннаха от усещането и вагината ми закопня да бъде изпълнена. Имах нужда да го усетя в себе си.

Кав сякаш прочете мислите ми и се тласна напред, заравяйки се до основата с един-единствен тласък.

Простенах силно, когато той се отдръпна и се тласна отново напред. Отново и отново той ме чукаше, а пръстът му в задника ми имитираше движенията на члена му. Вкопчих ръце в леглото, за да поема силата на движенията му. Летях към ръба на оргазма, когато едната му ръка премина покрай бедрото ми и плесна силно клитора ми.

Експлозия.

— Кав! — изпищях името му, когато оргазмът ме помете, карайки ме да се вкопча във въжетото, завързано за леглото, тъй като имах нужда от някаква опора.

Той направи още няколко тласъка, преди да спре и да се отдръпне от мен.

— Мамка му, скъпа, толкова съм близо, но няма да те пусна все още.

Палецът му се измъкна от мен и отново чух отварянето на лубриканта.

— Ще действам бавно. Мамка му, обещавам ти. Имаш жълто и червено, ако стане нужда.

Кав покри малкия отвор с лубрикант, преди да усетя натиска на члена му.

— Знам, че съм доста по-голям от палеца ми, но ще можеш да ме поемеш. — С една ръка на задните ми части той ме милваше, докато с другата галеше клитора ми.

Натиск. Натиск. Вълна от тъмно удоволствие. Никога преди не се бях чувствала толкова изпълнена, когато той премина с члена си през стегнатия пръстен от мускули. През мен се плъзна същото усещане, както когато ме изпълни с пръста си, но милион пъти по-интензивно, защото той беше дяволски голям. Остра като бръснач болка премина, срязвайки удоволствието, но никога не бях искала нещо повече, отколкото исках това.

— Дълбоко в теб съм, скъпа. Мамка му, толкова добре изглеждаш на члена ми. Най-сексапилната гледка, която съм виждал

някога в живота си.

Напрежението в клитора ми се усили и влага полепна по пръстите му, но не ме беше грижа, докато той се потъваше в мен все по-дълбоко. Най-последно усетих бедрата му към задната част на краката си. Беше вътре. Целия. И макар да го усещах огромен, беше... странно перфектен.

— Дръж се, скъпа. Време е да поемеш мъжа си. Мамка му, чакам от години да направя това. Всяка една секунда чакане си струваше. Мамка му, скъпа. Порочно красиво момиче. Цялата си моя.

Той се отдръпна назад, без да спира да притиска клитора ми. Когато почти излезе от мен, се тласна обратно, а в мен се надигна сладка болка и тъмно удоволствие. Беше умопомрачително. Не знаех как да сравня всичките усещания, вилнеещи в тялото ми.

Усещане, че го притежавам и му принадлежа, изпълни цялото ми същество. Чувствах се безсрамна. Палава. Порочна. И обичах всяка секунда от случващото се.

Скоро започнах да се притискам назад към него, двамата се движихме в синхрон, а аз се бях запътила към поредния оргазъм. Бях толкова близо, че знаех, че само трябва да се пресегна, за да достигна върха.

— Мамка му, скъпа. Ще чукам задничето ти по-силно, ще свършиш за мен, и когато го направиш, ще крециш.

Гласъците му се засилиха и пръстите ми се вкопчиха в чаршафа, отчаяно имайки нужда да се хвана за нещо. Разумът ми се изпаряваше бързо и бях на ръба на удоволствието, желанието към Кав замъгляваше мозъка ми.

— Толкова съм близо... — Гласът ми се пречупи, изричайки думите.

— Когато ти кажа.

— Моля те — изхлипах аз. — Имам нужда...

— Мамка му, свърши за мен и стисни силно члена ми.

Още два тласъка, още едно плясване по клитора ми и експлодирах. Тялото ми се разцепи. Пръснах се на парченца.

Викът на Кав отекна в ушите ми и усетих как свърши, изпълвайки ме.

Промърморих несвързано, когато най-последно забави движенията си. Той падна напред, притискайки ме под силното си тяло, докато

тръпките на облекчението преминаваха през телата ни след взривяващия оргазъм.

Отметка на „да“ и моля следващия път отново да минем през задния вход.

Ръцете ми се огънаха и изгубих силата да остана изправена.

Кав целуна рамото ми, след това тила ми и накрая косата ми.

— Нека се погрижа за това и ще те почистя.

Той се отдръпна и ми се искаше да му помогна, но бях напълно сляпа от удоволствието. Но това бе без значение, тъй като Кав се погрижи за всичко. Чух водата в банята. След няколко минути ме почисти със затоплена мокра кърпа и мина от другата страна на леглото, за да развърже ръцете ми.

Помогна ми да стана от леглото, вдигна ме на ръце и ме отнесе до душкабината, която вече се изпълваше с пара.

— Нека те почистим, скъпа.

Оставих се на грижите му, чувствайки се не просто обладана от него, но и боготворена, докато ме почистваше и увиваше в суха хавлия. Изтощението накара клепачите ми да натежат и нямаше друго, което да искам повече от това да заспя в обятията му.

Кав ме пхна в леглото и заспах, още преди да се настани до мен и да ме обвие с ръце и тяло.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

КАВ

Брилянтната светлина на сутрешното слънце проникваше през прозореца, но не това ме събуди.

Бяха високите гласове, огласящи къщата.

— Къде е тя, по дяволите? — изкрещя ядосано гласът.

Хуан се опитваше да запази усамотението ни, тъй като спореше с някой.

— Г-н Карас, съжалявам, но трябва да изчакате...

— Мамка му, няма начин. Къде са те?

По дяволите.

Времето ми изтече. Балонът ни щеше всеки момент да се спуска под силата на ядрена експлозия, а Крейтън Карас вероятно щеше да опита да ме убие.

Нямаше да се преклоня пред него. Може да не бях милиардер, но отдавна мина времето, в което няхах собствени пари и власт.

Гриър седна, косата ѝ бе пълна каша, и премигна няколко пъти.

— Какво става, по дяволите? Това да не би да е брат ми?

— Да.

Обвих ръка около раменете ѝ, едва спирайки се да не я разтърся. Налагаше се да сложа картите си на масата, но няхах достатъчно време, че да го направя като хората. Единствено можех да кажа едно нещо, което вероятно щеше да има някакво значение.

— Каквото и да ти каже той, искам да знаеш, че съм влюбен в теб, Гриър. Само това има значение.

— Какво каза? — попита тя, очите ѝ се разшириха от шок, а в гласа ѝ се долавяше недоверие.

— Обичам те. Ти си моя. И дори Крейтън Шибания Карас няма да ни раздели.

Страст лъхаше от всяка моя дума и се надявах, че тя е готова за това, което щеше да се случи. Пресегнах се и грабнах шортите си от

пода. Тъкмо ги закопчавах, когато вратата се отвори с трясък и Крейтън Карас нахълта вътре.

Грабнах роклята на Гриър и ѝ я хвърлих, преди да се обърна към Карас.

— Мамка му, излез оттук, за да може сестра ти да се облече.

— По дяволите, не си позволявай да ми говориш така, момче. Изчезваш оттук. Край. Получавах еднопосочен билет към Холивуд и вън от живота ѝ.

— Крей, какво правиш тук, по дяволите? — попита Гриър, докато навличаше роклята изпод чаршафа. — Определено не си поканен на това пътуване, а и беше твоя идея да се скатаваме, затова се скатаваме. Не можеш да връхлиташ тук и да започваш да крещиш като някой умопобъркан.

— Това беше преди да науча кой е той в действителност. — Карас погледна първо сестра си, а после към мен, преди да пусне бомбата. — Следиш я от години.

— Не е така, както изглежда, Кав. Познавам го отпреди и...

— Познаваш го отпреди, защото му е било наредено да те следва. Не да се сближава с теб, просто да те следва.

Не откъсвах поглед от Гриър и на мига видях объркването ѝ.

— Какво? — Гласът ѝ бе едва доловим.

Карас проговори отново, но аз не откъсвах погледа си от нея.

— Преди три години ти си била работа за него, Гриър. Неговата шибана работа за семейството. Той е един от мъжете, които Доменик Касо е изпратил да те пазят без знанието ни.

Объркването се превърна в разбиране, след като парченцата пъзел започнаха да се сглобяват в ума ѝ.

— Мафията? Това семейство?

Цялото ми тяло се напрегна, докато чаках реакцията ѝ.

— Да, мафията. — Карас направи още една крачка напред. — Не е направил друго, освен да те лъже още от първия ден, в който сте се срещнали.

— Това е шибана лъжа. — Тонът ми бе толкова твърд, колкото и неговия.

Карас ме погледна свирепо.

— По дяволите, ако не е. Защо не ѝ кажеш истинското си име, Кав. Защото определено не е Каваноу Уестман.

От устните на Гриър се изплъзна задавен звук и вниманието ми се насочи отново към нея.

— Какво? — Цялото щастие и лекотата, които бяха станали нейна втора природа, докато бяхме в тази къща, изчезнаха, разбити от реалността.

Нямаше какво друго да направя, освен да призная истината.

— Името ми е Каваноу Касо.

— Това значи ли... — Умът на Гриър бе прекалено бърз, за да е за нейно добро, а брат й... нейният полубрат, трябва да поясня, тъй като имаха само обща майка... беше повече от доволен да нанесе финалния удар върху доверието, което тепърва преоткривахме.

— Той е шибаният ми полубрат. Доменик Касо е както мой баща, така и негов.

Историята на Кав и Гриър продължава в „Порочна любов“.

Издание:

Автор: Мегън Марч

Заглавие: Порочно момиче

Преводач: Ralna

Година на превод: 2016

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: Читанка

Година на издаване: 2016

Тип: роман

Националност: американска

Редактор: galileo414; desi7y; ganinka

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/10143>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.